C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK02_-_Neni_krve_bez_ohne.PDB

PDB Name: JFK02_-_Neni_krve_bez_ohne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

NENÍ KRVE BEZ OHNĚ

Jiří W. Procházka
&
Miroslav Žamboch

SOUBOJ V KNIHOVNĚ

Listopadová noc byla nevlídná jako neukojená žena. Odbilo půl dvanácté. Srpek měsíce zářil jako okrouhlé ostří popravčí sekyry. Z nedaleké věže kostela svatého Filipa doznával chvějivý zvuk bronzového zvonu.
"Mayday! Mayday!" šeptal hrabě Emanuel d'Morcerf do fialově jiskřícího Davidova ucha, do bronzové kopie Michelangelovy renesanční sochy. Hrabě byl statný muž oblečený v dokonale střiženém aksamitovém obleku. Pod poněkud objemnějším břichem se mu leskla spona T-opasku. Oči mu zakrýval stín krempy mušketýrského klobouku. Zpod klobouku se na ramena řinuly kadeřavé hnědé vlasy.
Hrabě dosud netušil, že šeptem se dá i křičet. "Tady mise Slavkov! Slyšíte nás?"
"Trošku tišeji, hrabě," ozvala se komtesa Andrea de Villefort. "Jdou sem další myslivci."
Otevřeným oknem byl slyšet šelest spadaného listí, praskot větviček a neopatrné dorozumívání pěších myslivců. Muselo to být nejméně dvacet mužů, odhadovala Andrea, a postupují k barokníma zámku ze tří stran. Dalších devět jich bylo v přízemí, to číslo hrabě i komtesa věděli přesně. Tyhle zabili nejdřív, leželi v tmavozelených fracích s červeným vyložením, vpředu dole střižených do oblouku. Jejich bílé kalhoty svítily do příšeří zámku a kolem myslivců se povalovaly třírohé černé klobouky. Těla byla po domě roztroušená jako skleróza, nejvíc v kulečníkovém sále a na postranním schodišti; byli to však jen mrtví. Teď počítali živé. Museli vědět, jak moc se ještě bude bojovat - a jak moc zabíjet.
"Tady Slavkov!" pokračoval hrabě d'Morcerf bez ohledu na příkaz sličné šlechtičny a zuřivě tiskl tlačítko na přezce opasku. Fialově zářící David však nijak nereagoval. "Máme purpurový kód! Potřebujeme přístup do portálu nebo vyslání ochranných jednotek! Jinak..." odmlčel se. Nechtěl připustit vlastní selhání. Ano, bál se. Bál se moc.
"Jinak cíl mise nebude splněn," řekla Andrea. "Zapomněl jste dodat, hrabě."
Emanuel se otočil na Andreu. Mladá žena měla pravidelný obličej s temnýma očima, lehce vystouplými lícními kostmi a plnými rty. Vlasy měla krátké jako srpnové strniště a řasy dlouhé jako stonky vlčích máků. Byla oblečená v černých šatech z lesklého hedvábí, protkávaných černými matnými květy. Stejně jako oblek hraběte byly i její šaty potřísněné krví. Na tváři se jí nyní usadil mírný, snad až přezíravý úsměv,
"Poslyšte, Villefortová, já se opravdu nedivím, že s vámi nechce nikdo dělat," utřel si Emanuel hřbetem ruky zakrvácený obličej, ale jen si ještě více rozmazal krev po tvářích i na čele. "Jste sice náš nejlepší člověk ve svém oboru, ale co je moc, to je moc. Tohle je teprve druhá mise s vámi - a těch vašich hlášek mám plné spodky."
"Aspoň že nenosíte tanga," prohodila Andrea a pak kordem ukázala na dvě velká okna v jižním rohu knihovny zakrytá záclonami z jasně červeného damašku. Přiložila ukazovák na našpulené rty a s grácií zabodla kord do dřevěného točeného sloupu. Ze záhybu sukně vytáhla pneumatický samostříl. Byl sotva větší než bambitka, před rukojetí osazený výměnným válcovým zásobníkem.
Hrabě Emanuel d'Morcerf se ponořil do výklenku ve zdi. Vzhledem k jeho rozložité postavě to byla učiněná cirkusácká akrobacie, ale nakonec se dokázal vměstnat i do tak nepatrného prostoru. Ze stěny vyčnívala jen ostří štíhlých nožů s matovou úpravou povrchu. No a vykukoval ještě kousek, ale opravdu jen kousek pupku.
"Vy mi taky zrovna moc nesedíte," špitla komtesa. "Jste moc váhávej, rozvážnej. Prostě starýho psa novejm kouskům nenaučíš,"
"Ještěže vám starej pes včera zachránil život, komteso," odsekl hrabě a zatvářil se nakysle. Nikdo ovšem jeho výraz neohodnotil.

"Už jsem vám, myslím, poděkovala. A mimochodem, co to bylo dneska odpoledne, když jsme se vraceli od Rakušáků?"
"Dobře, dobře. Děkuji pokorně a nejméně třikrát."
"Heleďte, hrabě, necháme toho," pronesla Andrea smířlivě. Debata se očividně dostala do slepé uličky. "Víte, že někdy plácám nesmysly. Jsem už prostě taková. A vy nejste zas tak hroznej parťák, jak na první dojem vypadáte."
Hrabě d'Morcerf místo další repliky jen sykl. Zespoda zaskřípaly panty těžkých dubových dveří s vyřezávanými květinovými reliéfy. Pak bylo slyšet tiché kročeje, mohlo to být tak deset, patnáct mužů.
"Beru si hlavní dveře a vstup z postranního schodiště," určil hrabe.
Komtesa znova obhlédla prostor knihovny. Byla v místě, odkud viděla do čtyř uliček mezi masivními policemi zaplněnými knihami až ke štukovému stropu. Hotová knihovna v Ninive, jen namísto hliněných tabulek s klínovým písmem tady byly stohy papíru, pergamenu a kůží.

Hlavou jí proběhla celá tahle mise. Původně to měla být rutina. Naplánovalo ji švýcarské technologické ústředí umístěné pod urychlovačem CERN. Modulované hyperpole hlásilo od Slavkova narušení stability. Mohly to sice být náhodné shluky časové plazmy, i to se občas stávalo při modelových projekcích chování paralelních světů, jenže to by se ten průnik nesměl objevit na konci roku 1805 a zrovna v téhle části Moravy.
Oba vyslaní časoví agenti, hrabě d'Morcerf a komtesa de Villefort, dosud zajistili dost informací o náznacích porušeného T-pole, a to výhradně na linii rusko-rakouských vojsk. Dalo se tudíž předpokládat, že může dojít k porušení časoprostorové posloupnosti právě v této dimenzi. A protože objevili opravdu zajímavé indicie, museli se s přesnými údaji dostat do centrály, nebo se s ní aspoň spojit. Jenže časoprostorové hyperpole nefunguje jako metro. Není do něj možné prostě jen tak nastoupit a vystoupit. Člověk musí vědět, kdy to pojede - a hlavně - jak to pojede. Aby taky dokázal vůbec vystoupit.

"Jsou u baráku," řekla Andrea. "Myslím, že bychom se měli stáhnout do sklepa a vypadnout zadním vchodem."
"Ne! Musíme předat tu kódovanou zprávu ústředí! Máme energetické hologramy a hlavně máme lokalizovanou destabilizační zónu!"
"To přece můžeme dát do jiný schránky. Tady necháme maják a naši si ho určitě někde vyšťourají"
"Vypadá to, jako byste se obávala nebezpečí. A že zrovna vy, Villefortová," podotkl hrabě tak, aby si sám dodal odvahy.
"Koukejte, hrabě, potřebujeme předat ty materiály našim, nebo ne? Potřebujeme! Tak tady nebudu hulákat ‚mayday' do bronzový sochy, když vím, že do otevření portálu zbývá ještě..." pohlédla na kostelní hodiny, "ještě tak dvacet minut. Prostě ty zprávy předáme pozítří, to by se měl otevřít komunikační tunel v kobkách brněnského kapucínského kláštera."
"Tak to ne! Čekáme na nejbližší portál - a ten se otevře tady!" Komtesa zavrtěla hlavou a znovu pohlédla k závěsům osvětleným mihotavým světlem lamp umístěných na vrcholech antických amfor. Rudé záclony vypadaly, jako by po nich stékal karmínový vodopád krve. Za nimi, v temné zahradě plné udržovaných živých plotů, sestříhaných túj a jalovcových keřů, jsou určitě další útočníci. Halasné dobývání hlavního vchodu byla léčka.
"Tak to budeme mít docela honičku," zavrtěla Andrea hlavou, "Vy si fakt nedáte říct."
"Villefortová, až budete velitelem mise vy, tak zase já budu poslouchat vás. Jenže teď to je, pokud se nemýlím, obráceně."
Komtesa de Villefort, jinak uznávaná agenturní specialistka na lingvistiku, kódování a kaligrafii, pokývala hlavou. Mlčky si přendala samostříl do levé ruky a pravou vytrhla kord z masivního dřevěného sloupu. Byla to kopie barokního kordu s plochou čepelí, stříbrem zdobeným košem a s hlavicí ve tvaru rybího ocasu.
"Dobrá. Já jen, že bychom se tady nemuseli tak... A kurva! Jsou tady!"

Dvoukřídlé, ebenem vykládané dveře se rozlétly a do zšeřelých prostor knihovny vtrhlo patnáct příslušníků pověstného rakouského pluku myslivců. První dva se ještě na prahu zřítili k zemi a z hrudi jim čouhaly rukojeti d'Morcerfových dýk. Ostatním došlo vzápětí, když se jim v ústrety vyřítil roj svištících šipek a další čtyři muži klesli k zemi v tratolišti krve, že se musí rozptýlit a zaútočit na Napoleonovy špióny z více stran. Řady polic s knihami skýtaly kýžený úkryt.
"Beru si ty vlevo!" ohlásila komtesa francouzsky. Oběhla do stropu se tyčící policovou stěnu plnou tisků se zlacenými hřbety popsanými švabachem či latinkou.
Hrabě d'Morcerf zaujal vzorový soubojový postoj a vyčkával. "Bacha na okna!" slyšel odněkud Villefortovou. "Podle mě je tohle jen zástěrka!"
"Vskutku, dost krvavá zástěrka," odvětil hrabě, a aby dodal důraz svým slovům, rázným seknutím přeťal krční tepny důstojníkovi, jenž se jako první vyřítil zpoza stěny plné knih,
"Spěchej pomalu, mládenče," doporučil chrčícímu vojákovi, který si svíral stojací límec fraku, z něhož mu proudem crčela jasně červená krev. Vzápětí hrabě periferním viděním zahlédl pohyb zprava, provedl excelentní baletní otočku a vyhnul se vržené dýce. Při jeho robustní postavě to byl obdivuhodný kousek. Druhou rukou zároveň vytáhl z pochvy katzbalger, krátký meč lancknechtů, a postavil se tváří v tvář novým protivníkům.
Byli tři a byli vynikající. Hrabě zapomněl na obavy ze smrti a ovládla ho až zvrácená radost, že si po delší době zase pořádně zabojuje. Inu, i tak se dá bojovat se strachem.

Komtesa se proběhla po knižních hřbetech - alespoň to tak nezasvěceným připadalo. Ocitla se nad hlavami pěti konsternovaných útočníků, kteří tento soubojový prvek dosud nespatřili. Odrazila se od knihovny, černá sukně za ní

vlála jako netopýří křídla, a v letu probodla jednomu z myslivců hruď. Byl to hezký, plavovlasý mládenec, padal na záda a temně zelená uniforma se mu zalévala krví. V širokých modrých očích měl údiv a ve tváři bázeň.
Andrea dopadla na zem tiše a hbitě jako leopardí dáma. Nestřílela, ačkoli měla v samostřílu ještě sedm šipek a v sukni další dva zásobníky po pětadvaceti střelách. Nechávala si je pro případ nouze. Tohle, vzato z jejího pohledu, nouze ještě nebyla. Komtesa se řídila osvědčeným heslem: Ještě nikdy nebylo tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř. Než provedla další výpad, letmo pohlédla k jižním oknům. "Tak kdy se už, sakra, ukážete, lorde?" zašeptala si pro sebe. Tušila, že tohle všechno je jenom laškovná předehra. Zasáhla dalšího šermíře do krku a do břicha; dnes měla na chlapy obzvláště spadeno. Zároveň se kryla před dalšími útoky na hruď a hlavu. Třetí ránu se jí odrazit nepodařilo. Na tváři pocítila palčivou bolest. To zas budu vypadat, napadlo ji. Ohlédla se po parťákovi. Hrabě d'Morcerf sice již umdléval, ale zbýval mu toliko poslední soupeř.
"Villefortová, jdu za vámi!" zvolal, když se trefil štíhlému černovlasému a černookému muži do oka. Špice kordu mlaskavě projela snědému horalovi mozkem a narazila na protější stranu lebky. Hrabě hbitě vytáhl zbraň a nechal šermíře důstojně se zhroutit na mozaikově vykládanou vzorně naleštěnou podlahu.
"Vypadá to, že se ubráníme, Villefortová."
"Mně se to nelíbí," podotkla komtesa a probodla dalšího útočníka, ovšem tak důkladně, že mu zapříčila kord mezi sedmým a osmým žebrem. Zasažený padal k zemi i se zbraní v těle. Zbylí šermíři si toho všimli a vyrazili do protiútoku. Andrea zavrtěla hlavou, povzdychla si a pak obětovala posledních sedm šipek ze zásobníku. Posledního myslivce dostal hrabě, jenž se přiřítil na zakrvavené jeviště jako deus ex machina.
"Tak to bychom měli," oddechla si komtesa a upravila si sukni. "Upřímně řečeno, překvapil jste mě," znaveně se usmála. "Byl jste dobrej, hrabě," pohladila ho po mohutné paži. Hrabě d'Morcerf se zapýřil a na bledých tvářích mu vyrazily rudé skvrny. "Jenže to není všechno," zchladila jeho nadšení a pokračovala: "Venku muselo zůstat ještě dost chlapů."
"Proč ale nezaútočili současně s těmito nešťastníky?"
"Vypadá to, jako by na něco čekali."
"Nechápu. Na co by měli čekat?" kolem d'Morcerfových očí naskočily vějířky vrásek.
"Na náš průnik," řekla komtesa de Villefort. "A dám krk za to, že ti parchanti venku nejsou z téhle dimenze. Zaměřili nás těsně před průnikem, a to znamená, že..."
"Nezačínejte s tím zase, Villefortová. Vždyť nám to zatím docela jde, ne?"
"Zatím jo. Zatím, ale... K zemi!"
Truaassssk! Boooumh!
Bylo to rychlé. A bylo to chytré, uznala Andrea - na víc neměla čas.
Tlaková vlna výbuchu ji mrštila do řad knižních hřbetů. Měla dojem, jako by se jí zlatem vyvedené nápisy vpálily do zad. Plazila se po zemi a tiše sténala. Všude se vznášel štiplavý kouř. Na podlaze byly rozeseté střepy skla z oken, jeden se jí zabodl do levého ramene. Za jejím tělem se táhla rozmazaná stopa krve jako za slimákem se lesknoucí sliz. Sotva se ukryla za nejbližší policovou stěnou, do knihovny vlétly roztříštěnými okny černě oděné postavy s kuklami na hlavách. V rukou svíraly blýskající se katany nebo osmicípé vrhací hvězdice.
"Máme tady stalkery!" zasyčela Andrea do jantarového náramku.
"To není možné," ozval se jí v jantarové náušnici d'Morcerf. "Do téhle časoprostorové dimenze přece nemohou mít přístup."
"Ne? Tak to asi budou květinářky."
"Zákony průniků jsou jasné, Villefortová! Stalkeři tady současně s námi nemohou existovat! V téhle dimenzi ne!"
"Třeba je to už jiná větev téhle časové linie, hrabě."
Emanuel d'Morcerf pohlédl na tepaný náramek se zabudovaným Geiger-Thurgauovým indikátorem. Stále ukazoval čas 23:45 a datum 2. 11. 1805.
"Ale ne, vypadá to, že jsme ve správnou chvíli na správném místě."
"V tom případě je vše v pořádku," zavrtěla hlavou Andrea bezmocně. "Tak to tedy opravdu netuším, proč tady krvácím."
Hrabě místo odpovědi také jen zavrtěl hlavou. Na vrtění hlavou to byla sehraná dvojka. Něco se muselo stát, říkal si hrabě. Něco se muselo pokazit. Hodně pokazit.
"Třináct minut," řekla Andrea. "Zkuste se dostat k tomu portálu, když jste po něm tak toužil. Já to tady už nějak odpracuju."
"Sám nejdu!" oznámil hrabě, podrbal se prsty na bradě, svraštil obočí a po chvilce dodal: "Měli jsme vypadnout dřív, Andreo."
"To už je jedno, parťáku. Teď se hlavně kryjte."
Kolem nich svištěly šurikeny. Čistily a vymezovaly prostor. Andrea odhadovala postup protivníků podle praskajících střepin na podlaze a podle směru vržených hvězdic. Blížili se zvolna. Zbytečně neriskovali.
Věděli totiž velice dobře, jaké soupeře proti sobě mají.

"Ale, ale. Hrabě Emanuel d'Morcerf," ozvalo se od roztříštěného okna. "Vítejte na počátku devatenáctého století. Nečekal jsem, že s vaším titulem a společenským postavením půjdete do tak špinavého byznysu - a do ještě špinavějšího století." Byl to hlas klouzavý a hebký jako kůže hada.
"My se známe?" zvolal hrabě.
"Osobně ne. Ale já znám vás. A komtesu Andreu. To stačí."
"A vaše ctěné jméno?"

"Asi jste ho již zaslechl," odvětil neznámý. "Lord Xaverius Hawk. Pro přátele X-Hawk."
Andrea už delší dobu věděla, s kým má tu čest. Pochopila, že u Slavkova půjde opravdu do tuhého. Emanuel d'Morcerf však byl opravdu překvapený. Nebo to jen dělal.
"X-Hawk? Mohu vám tak říkat? Nuže, to jsme tedy přátelé, že?"
"To záleží na vás, hrabě," zasmál se ten, který je měl v hrsti. Stalkeři se plížili podél knihoven. Villefortová sem tam zahlédla stín, občas zaslechla tichý nádech.
"Domnívám se," pokračoval vemlouvavý hluboký hlas, "že bychom se konečně měli seznámit. Začali bychom tím, že mi na oslavu našeho setkání předáte vše, co jste v téhle době a v tomhle světě vyslídili. Co na to říkáte, hrabě?"
"Zajímavá nabídka," hrabě trochu povytáhl obočí a zároveň se posunul tak, aby na sebe s Villefortovou viděli. Ukázal jí na pozlacený glóbus v masivním dřevěném stojanu a pak si prstem přejel pod krkem. Komtesa kývla a povzbudivě zvedla palec. Potom zase ona ukázala na olbřímí psací stůl a zvedla kus utrženého závěsu, který po explozi doletí až sem. A v duchu se parťákovi omluvila. Nečekala, že udělá právě tohle. Hrabě kývl, že rozumí, i té němé omluvě. Nepatrně se usmál, ale ramena mu poklesla a tvář se zasmušila.
"Myslím, že by mělo jít hlavně o obchod!" zakřičel po chvíli. "A to, co mi nabízíte, vypadá spíš jako výstup na popraviště!"
"Ale no tak," skoro se urazil hluboký hlas. "Nesmíte vidět všechno tak černě.
"Pokud vím, tak černá je právě vaše oblíbená barva."
"Ano, je to velice decentní barva. A abych nezapomněl, v rámci naší tak slibně započaté spolupráce sdělte komtese, aby se nepokoušela nějak komplikovat naše ryze obchodní jednání."
"Madame je mrtvá," odpověděl hrabě. "Dostali jste ji tou explozí." "Opravdu? A kampak se ztratila mrtvola naší statečné bojovnice?" "Já ji nehlídám. Takových děvčat jsou u nás v Agentuře mraky. Ale zkuste jít podle její krvavé stopy. Možná na konci najdete tělo." Hrabě se činil a získával drahocenné sekundy. Komtesa de Villefort se mezitím vzdálila z původního místa. Obvázala si cárem závěsu krvácející ránu, a když se přesouvala pryč, zbylým kusem za sebou stírala krůpěje krve. Hrabě mezitím střežil kritický prostor. Když se Villefortová dostala za psací stůl s širokými zásuvkami, oddechl si. Pohlédl na chronometr. Pět minut. Zbývá jim tři sta vteřin! Zatraceně vleklých, roztahaných vteřin. Jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet. Někdy to je proklatě dlouhá doba. Člověk by řekl, že během ní stačí vyhynout dinosauři a vládu na Zemi nastolí vzpřímení a užvanění savci.
Jednadvacet.
"Jdu ven!" zvolal hrabě a opustil úkryt mezi knihovnou a složitou konstrukcí posuvného dřevěného schodiště. "Jsem neozbrojený!" Hrabě d'Morcerf vyšel na volné prostranství s rukama nad hlavou.
"Kde máte informace o našich průnicích?"
"Má je madame de Villefort v náhrdelníku."
"A vy znáte kód, co? Vlastně proč se ptám. Jeden je nositel zprávy, druhý kódu," usmál se hlas. "Moc se toho u vás od té doby, co jsem tam sloužil, nezměnilo."
Hrabě pokrčil rameny. Nebude ho přece přesvědčovat o něčem jiném.
"Dejte ty ruce dolů, hrabě. Nebudeme si tady hrát na válku jako malí kluci."
Hrabě svěsil ruce podél těla.
"Prohledejte ho."
Pět černě oděných bojovníků přistoupilo k d'Morcerfovi a ostatní mezitím pročesávali knihovnu. Zvenčí to nevypadalo, ale zámecká bibliotéka byla skutečně rozlehlá. Dalo by se v ní při troše dobré vůle i zabloudit. Nebo se ztratit.

Andrea de Villefort se překulila na břicho, zamířila a zmáčkla spoušť. Zásobník samostřílu se roztočil a stlačený vzduch vyslal do prostoru hejno rotujících střel. Komtesa střílela jako na mistrovství světa, prostě to uměla. Ozubené šipky vnikaly do tel protivníků, a když je na druhé straně opouštěly, táhly za sebou namotané tkáně nebo vlající kusy bělavých střev. Stalkeři padali k zemi tiše a ladně jako červeně zbarvené listí. A jako spadané listy zdobí svými rozmanitými barvami půdu, tak i časoví bojovníci vytvářeli svými vnitřnostmi na leštěné podlaze originální, i když zpravidla jen abstraktní obrazce. Lord Hawk se udiveně rozhlédl; "Kde máte toho třetího?" Madame de Villefort se opět skryla, vyměnila zásobník, tenhle byl poslední, a ustoupila za další stěnu. Bylo jí jasné, že teď se k ní stáhnou všichni jako můry k lampě a rozsekají ji na kusy, doslova. Zapomněla na bolest z řezných ran způsobených letícím sklem, zapomněla na krvácející tvář a soustředila se na jediné: na to, aby těch parchantů vzala s sebou co nejvíce. Hrabě se mezitím několika obdivuhodně hbitými skoky vzdálil od prostříleného a krví potřísněného zemského glóbu k Davidově soše.
Pohlédl na chronometr.
Tři a půl minuty.
Hrabě měl náhle pocit, že se socha pohnula. Kolem Davida zapulzoval závan časoprostorové plazmy. Prostor se vydul jako blána bubnu po úderu a zkreslil vnímání předmětů v bezprostředním okolí.
"Villefortová!" zařval s vědomím, že prozradí nejen svou novou pozici, ale i skutečnost, že komtesa žije. Hrál vabank.
"Je to tady!"
Lord X-Hawk to nijak nekomentoval. Mlčel. Těžko odhadnout, zda překvapeně nebo pobaveně.
"Mizím, Villefortová! Přivedu posily!"
Komtesa mlčela stejně jako tajuplný cizinec. Nechtělo se jí nabízet útočníkům svou polohu na stříbrném podnose. Poposunula se za další roh knihovny a zase vypálila.
Další tři mrtví.

"Tady je!" zaječeli dva stalkeři, každý z jiné strany. "Máme ji!"
"Villefortová, poběžte sem! Už se to otevírá!"
Komtesa měla jiné starosti. Zaslechla totiž povědomé zasvištění drátu. Stalkeři na ní zpoza rohu vypustili "čínské dráčky". Přitiskla se k zemi a modlila se, aby jí monomolekulární dráty neodřízly vršek těla, myšleno podélně. Měla štěstí, spíš chytla životní jackpot. Svistot drátů se utopil v knihách, do nichž se "dráčci" zařízli. Přežila, nicméně byla jasně lokalizovaná. Sehnutá k zemi přeběhla další dvě uličky, ale členové komanda ji pronásledovali jako dav anglických aristokratů štvanou lišku. Přitiskla se ke stěně vedle okna, proti sobě měla spisy Seneky a Aristotela. Byla dobře skrytá za těžkým závěsem. Pohlédla na kostelní hodiny. Za dvě minuty dvanáct.
Čas na hodinách včera večer synchronizoval kostelník Zimmermann souběžně s jejich chronometry. Komtesa se přisunula k rokokové, zdobnými křivkami zvlněné komodě pod oknem a v půlkruhovém presbytáři spatřila Davida. Před bronzovou sochou stál hrabě Emanuel d'Morcerf a pozoroval otvírání tunelu do jiné časoprostorové dimenze.
Bylo to ohromující. A bylo to pokaždé trochu jiné.

Nachově sršící kruh měl v průměru necelé dva metry. Vznášel se nad podlahou a pulzoval jako miliónkrát zmenšený pulsar. Střed se váhavě prohýbal na jednu či na druhou stranu. Za vznikajícím časoprostorovým stupem se blýskala socha nahého mladíka. Po jejím kovovém povrchu přejížděly výboje zbytkové energie. Ta byla stále silnější, stejně jako se přestupní kruh stával sytějším. Byl oslnivě fialový a začínal přecházet do temně rudých odstínů.
"Villefortová, jdu na to!"
"Ne! Zbývá minuta a půl!" zakřičela Andrea a bylo jí jedno, jestli ji časoví válečníci dostanou teď a nebo potom.
"Naši zachytili to mé ‚mayday'! Otevírají to dřív!"
"Ne, hrabě! Tohle není náš portál, do prdele!"
"Jak to víte?"
"Ještě nezačaly odbíjet hodiny!"
"Zimmermann se ožral a spí!" použil hrabě těžký argumentační kalibr.
"Parťáku, ne..." hlesla Andrea.
Lord Xaverius Hawk vše jen zpovzdálí pobaveně sledoval.
Hrabě d'Morcerf se vrhnul po hlavě do proměnlivého kruhu. Když Andrea spatřila, jak hladce pronikl časoprostorovou blánou portálu, oddechla si.
Co tady zmatkuješ, kozo? vynadala si v duchu a usmála se. Úsměv jí však vzápětí zmrzl na rtech. Hrabě se sice hladce dostal do volného portálu, ale jakmile v rudém středu zmizela vrchní polovina jeho těla, kruh se zamihotal. Jen tak žlutě probleskl, nic víc.
Lord Hawk se usmál.
Nohy hraběte se podivně zamlely, jako by spadly do mlýnku na maso, a odpadly z portálu zpátky na podlahu knihovny; jen tak, bez trupu. Končetiny sebou chvíli cukaly a z rozdrceného pasu, z něhož čouhalo pár světlých obratlů páteře, vytékaly na leštěná dubová prkna krvavé potůčky. Karmínové skvrny se slévaly a ve svitu zbylých lamp se leskly jako lesní tůně při měsíčku. Oči Andrey se také leskly. Slzami.

A pak bylo všechno moc rychlé; tak rychlé, že si komtesa de Villefort nestačila odstranit slzy z očí ani zamrkáním.
Sssviss! Tsag! Tsssak! Dvě hvězdice zasvištěly vzduchem a přibily ji ke stěně za kusy šatů. Hvězdice se jí zasekly tak těsně vedle těla, až cítila chlad jejich kovu. To však nebylo všechno. Levým podpažím jí projela první dýka a druhá se zasekla do stěny vedle pravého boku. Villefortová byla díky šatům a vlasům přišpendlená ke stěně jako motýl v krabičce náruživého sběratele.
Na pomyslné jeviště za naprostého ticha vstoupil lord Xaverius Hawk, muž bez tváře, bez skrupulí a bez minulosti. Překročil odříznutou spodní část d'Morcerfova těla. Na sobě měl černý dlouhý plášť a temnou, strohými ornamenty ve tvaru X zdobenou přilbu s úzkými průzory. Oči ve skrytém obličeji byly chladnější než vesmírný prostor a rty tenké jako čepel anglického kordu.
"Vážím si vašich schopností, komteso de Villefort, a mohu jen litovat, že nepracujete pro naši stranu," pronesl hebkým hlubokým hlasem. "Co jiného ale mohu dělat, než vás prostě zabít?"
"Poradím vám, co můžete dělat," podotkla Andrea a spiklenecky na něj mrkla. Lord se s jistým uspokojením rozhlédl po podřízených. Nikdo by neuvěřil, že by se odvážná šlechtična nechala takhle snadno zlomit. Okázalá smrt hraběte ji zřejmě přiměla změnit názor.
"A co tedy mohu dělat?" usmál se.
"Můžete jít například do prdele, lorde."
Xaverius Hawk jen nepatrně pohnul hlavou: "Originální. To máte jistě odposlechnuté z nějakého drsného filmu," poznamenal se shovívavým úsměvem. "Já tedy také zkusím použít nějakou hlášku," na okamžik se zamyslel. Stalkeři se rozestoupili kolem přišpendlené lingvistky. Lord k ní zvolna přistoupil, pohladil ji po tváři rukou v hebké kožené rukavici a řekl: "Škoda, vypadalo to na začátek krásného přátelství."
Andrea ani nemohla uhnout před jeho lehkým dotykem.
"Ještě vás, komteso, nenechám zemřít," zašeptal jí lord do ucha. "Potřebuji se dozvědět, kam jste se s hrabětem dostali. A věřte, že k tomu použiji veškeré v této době dostupné prostředky. Nejprve vám zkusíme oddělit přebytečné končetiny. Máte přece od každé dva kusy. Jeden by měl stačit, ne?"
"Vy jste fakt zrůda, X-Hawku. Škoda, že jsme vás nezlikvidovali dřív. Když jste ještě byl člověk."
"Také vzpomínáte na staré zlaté časy?" zasnil se ohromný muž v černém. "Třeba když jsme ve vaší dimenzi zakládali první buňku Equlibrium Ferrarius, nebo slavili každý povedený průnik do jiných světů?" Pak se odmlčel a s pocitem

marnosti a nedoceněné snahy mávl rukou. Ukázal na Andreinu pravou paži, na místo těsně pod ramenem.
"Nepříjemně to štípne," starostlivě poznamenal a pokynul nejbližšímu stalkerovi. "A pak to bude bolet čím dál víc..."
Vybraný stalker přistoupil ke komtese, pohledem si určil, kudy povede dráhu meče, a rozmáchl se. Andrea zavřela oči. Vzduchem se blýskla čepel katany...

Kostelník Zimmermann začal odbíjet půlnoc.
Do pochmurných zvuků kostelních zvonů se ozvalo dunivé zahřmění. Zřejmě začíná noční bouřka, pomyslel si kostelník a rozhlédl se po půlnoční obloze. Ještě jednou se fialově zablýsklo. Podivné.
Noc byla temná a průzračná jako vody podzemní řeky Punkvy.

PRVNÍ DEN, PRVNÍ KREV

John Francis Kovář si připadal jako v dějově chudé megaprodukci, typické pro komerčně úspěšné filmy posledních let; tolik zbytečných a zároveň okázalých úkonů by si nevymyslel ani ten nejzoufalejší scénárista. Nejdříve ho oskenovali, a to tak důkladně, jako by se mu chystali zaživa postavit pomník. Pak mu snímali sítnici, otisky prstů, odebírali vzorky vlasů a kůže, ověřovali hlasový i genetický podpis a snad mu zjišťovali i hemživost spermií.
"Tu bych měl mít ještě dobrou," chtěl poznamenat Kovář k vychrtlé doktorce s velikýma zelenýma očima za ohromnými modrými brýlemi, ale raději mlčel. Oni vlastně mlčeli všichni. Oficiální přivítání v Agentuře E.F bylo chladnější než sněhem zapadaný náhrobní kámen. Aspoň že ta vstupní část byla za ním.
Nyní sjížděl v zářivé kabině zdviže snad do samého středu Země. Ve výtahu šveholila tichá nevtíravá hudba a kabina voněla příjemným parfémem platinové blondýnky. Gabriela Sabatini, tedy ne ta blondýnka, ale ten parfém, odhadl Kovář a hlavou mu prolétla vzpomínka na Lindu. Zavrtěl hlavou. Nechtěl na ni myslet zrovna teď. Nechtěl na ni myslet vůbec.
"Koukám, že tady moc řečí nenaděláte, co?" začal lehkou konverzaci s těžkým startem.
"Jak s kým," snažila se ukončit rozhovor v zárodku blondýna milá jako ostří gilotiny.
"No, zkuste to třeba se mnou. Třeba zapadnu do té kategorie ‚s kým'."
"Nebojte. Nezapadnete."
"No, aspoň jsem si poslechl pár vřelých lidských slov."
"Tak si toho važte. Moc jich ode mne neuslyšíte." Měla tmavé nazlobené oči. Výtah zpomalil, žaludky se zhouply, a zastavil. Dveře tiše zívly a elektronický zvonek cinkl jako v pohřební síni, když rakev zajíždí do spalovny. Vystoupili mlčky. Kráska a zvíře.
Ona mlčenlivá, on mlčící.
Matné kruhové zářivky osvětlovaly okružní chodbu. Vypadaly jako pravidelně rozeseté berušky albínky. V podlaze byly zabudované světélkující barevné linie. V nich blikaly zelené, červené nebo modré žárovky a vytvářely dojem plazících se hadů. Kovář pozoroval dokonalé křivky stehen a lýtek. Černé lodičky klapaly po podlaze jako metronom.
"Tuhle holku museli unést přímo z přehlídkového mola," pomyslel si. "Nebo spíš z převlékárny." Byla krásná jako Jaro z Muchovy série Roční období. A chladná byla jako Zima.
"Ahoj, Niki," objevil se proti nim člověk v radiační kombinéze bez přilby. Byl to chodící Kolos Rhodský. Na krátkém krku mu seděla kulatá hlava s bystrýma očima. Místo ramen a paží měl provazce svalů a šlach. Před sebou tlačil lesklý vozík na bantamových kolech. Na plošině vozíku byl stojan z vyztuženého skla a v něm jako glóbus zvolna rotovala světélkující koule. To sklo byla antitenzní hmota a to uvnitř časoprostorový fantom.
"Jak se vede, Chucku?" usmála se asistentka na kolohnáta.
"Vida, děvče se umí i smát," blesklo Johnovi lebeční dutinou. "To jsou mi věci."
"Kam s tím miminem?" Nikita ukázala na fantom.
"To víš, pořád by cestovalo, rošťák. Před chvílí nám zdrhlo z druhé dimenzionální úrovně, tak profesor usoudil, že bude lepší dát ho na pár hodin do chronogenní komory. Snad nám tam trochu zchladne."
Fantom jako by vytušil, že řeč je o něm, a zjasnil barvu výbojů probíhajících mu po povrchu. Právě totiž míjeli další přímý vstup do generátoru urychlovače.
"Pamatuješ, jak jsme v komoře zkoušeli to dvousekundový chlazení vodky?" zasmála se Nikita a bělostné zuby zablýskly chodbou jako fotografické blesky.
"No, nestíhali jsme to ani pít, jak rychle se to chladilo..." zasnil se sezónní alkoholik Chuck. "Ale koho nám to sem vedeš?" upřel své vypoulené oči na Johna. "Nějaká nová posila? Tak to vám přeji dobrý den, člověče. Vítejte v Agentuře."
Kovář s úsměvem opětoval pozdrav kývnutím hlavy.
"To je John Francis Kovář," pronesla Nikita jakoby nezúčastněně. Chuckovi zmizel úsměv z tváře, jako by ho z tabule smazali školní houbou.
"To je on? Ten Kovář?" zeptal se.
"Jo, jsem to já. Počítám, že od narození," pousmál se Kovář chladně.
"Tak to buďte rád, že jsem u toho narození nebyl já," podotkl Chuck ještě chladněji, málem by se oba srazili rampouchy, které jim vyrostly z hlav, a rozloučil se s Nikitou. Dál tlačil vozík s hyperprostorovým miminem a ještě několikrát se kradmo ohlédl. Konečně zmizel za ohbím kruhového tunelu. Kovář věřil, že se ohlížel i tam.
"Taky mě těšilo," utrousil Kovář. "Koukám, že jste tady všichni dobře naladěni. Tady se mi bude líbit."

"Ráda tě vidím, Nikito," ozvalo se z oválné chodby zprava. Byl to přívětivý alt zralé ženy. "Koukám, že jsi vyrazila na rande." Na barevně označeném rozcestí, orientační linie vypadaly jako předimenzované turistické značky, se objevila plnoštíhlá bruneta.
"S kýmkoli jiným jo, ale s tímhle opravdu ne."
"Ale prosím tě, vždyť nevypadá tak hrozně," prohlédla si tmavovláska Johna Kováře. "Aha, hned jsem vás nepoznala," zastavila se žena těsně před Johnem. "Tak to jste vy," řekla a upřeně se mu dívala vzhůru do očí. Měla kulatou opálenou tvář a hezké zvídavé zelenomodré oči. Kovář si připadal jako brejlovec v koši, když mu fakírova píšťala odpískává další směnu. Kyprá bruneta ho stále hypnotizovala.
"To souhlasí," podotkl. "To jsem já. A vy zřejmě budete vy."
"Ljuba Bytewska," představila se hnědovláska, která by mohla sloužit v pubertálních erotických snech jako žena s nadměrnými velikostmi. Nebyla tlustá, to v žádném případě, byla prostě jen dobře stavěná. "Vidím, že pověst, která vás předcházela, nelhala. Další nevycválaný muž. Inu, sama jsem doporučila vedení, abyste vstoupil do mé sekce. Tak uvidím, co se s vámi dá vůbec dělat."
Sekretářka zavrtěla hlavou, žlutavé vlasy jí oblétly hlavu jako ve filmovém zpomaleném záběru na pozadí mořské pláže osvětlené vycházejícím sluncem a vydechla, jako by chtěla zahodit spodní ret. Nezúčastněně sledovala odraz podlahových linií na kovových stěnách koridoru a myslela si své.
"Těší mě, paní Bytewska," řekl Kovář. "Nevím sice, co jste zač, ale vaše hodnocení mi i tak zní jako učiněná rajská hudba. Jsou to totiž první normální věty, s nimiž jsem se tady za poslední dvě hodiny setkal."
"A vy se divíte?"
"Přepokládal jsem, asi mylně, že pokud má někdo zájem o mé služby..."
"To jste řekl velice správně, Johne," přerušila ho Bytewska a pozvedla objemný ukazováček s modře nalakovaným nehtem. "Máme mimořádný zájem o vaše služby - ale to neznamená, že máme zájem o vás jako o člověka." Kovář pokýval hlavou. Vlastně se ani nedivil všem těm lidem, které cestou potkal. Jeho dnešnímu oficiálnímu vstupu do Agentury totiž předcházely opravdu nezvyklé akce, včetně práce pro "paralelní" pašeráky.

"Nikito, zavolej Vincenta. Za půl hodiny vás chci mít v třetí přestupní komoře. A ať s sebou vezme jen pistole. Nebudeme riskovat další zatížení portálu."
"Ale paní Ljubo," namítla Nikita nesměle, "přece nechcete poslat tohohle... Tohoto pána rovnou do akce. Víte přece sama nejlíp, co nám způsobil."
"Niki, dovolíš, abych ve své sekci rozhodovala sama?" zvedla Bytewska hlas a už to nebyl příjemný alt. Plynule přešel do intenzity i zabarvení letního hromu nad pšeničným polem.
"Promiňte, paní, já jen chtěla podotknout..."
"Vím velice přesně, co jsi chtěla podotknout, Niki. A právě proto se nový agent vydá na první misi teď hned, aby viděl, co ho čeká. A aby si pro příště rozmyslel hazardovat s cizími životy - a také se svým životem. Že?" otočila se Ljuba Bytewska a usmála se na JFK. Měla velké pravidelně rostlé zuby. A výraz krokodýla před obědem.
"Už se těším," pokrčil rameny Kovář. "Začínal jsem se tady krapánek nudit." Založil paže na rozložité hrudi a čekal, co se bude dít dál. Stejně není pánem situace ani pánem svého času, tak proč by měl vynakládat energii na vysvětlování té pašerácké epizody nebo snad na svou obhajobu. Nepotřeboval to. Věděl, že udělal to nejlepší, co mohl, a evidentně to věděla i Ljuba Bytewska.
"Zavolám Vinciho," špitla Nikita, nepatrně se uklonila a odklapala na vysokých střevíčcích zpátky tunelem po tenké červené linii. Chodby podél čtyři kilometry dlouhého urychlovače byly oblé jako její lýtka a povrch obložení hladký jako její kůže. Kovář se ohlédl za asistentkou v úzké černé minisukni.
"Za chvíli ji zase uvidíte," řekla Bytewska. "I když myslím, že ona by vás radši už neviděla."
"V životě jsem ji neviděl," řekl Kovář. "A dívá se na mě jako na Satana. Je to snad vymítačka ďábla? Nebo ji chodím strašit ve snech v rozepnutém baloňáku?"
"Bertram, ten, jak ho zabili vaši přátelé pašeráci, byl její přítel."
"Ale přece víte od ostatních, jak to bylo doopravdy!"
"Pochopte, že zrovna tohle se dost těžko vysvětluje. Nemyslete si, já jsem si musela tvrdě obhájit váš příchod. Byl jste určitý čas na druhé straně barikády. A na to se jen tak nezapomíná. Pro mnoho lidí odsud jste prostě pašerák a nájemný vrah."
John Kovář se dnes poprvé vážně zamračil.
"Počkejte, počkejte! Brzděte s tím tobogánem, paní Bytewska," řekl a slova zněla jako práskání bičem. "Už mě to tady začíná vážně štvát. Připadám si jako Hitler naroubovaný Stalinovými výhonky. Proč si mě Agentura vybrala, když tady každého štvu?"
"Upřímně - nebo oficiálně?" zeptala se Bytewska.
"Oficiálně jste mi to právě řekla. Jsem tady zřejmě pro dost lidí prostě nájemný zabiják. Ale já mám pocit, že někoho takového zrovna hledáte. Jen bych rád zmínil jeden zásadní rozdíl - jsem voják, nejsem vrah."
Bytewska mu opět pohlédla do očí.
Položila mu jakoby mimochodem ruku na vypracovaný biceps, v duchu se spokojeně usmála a řekla: "Jistě. Ověřila jsem si, že jste šel do akcí, podle kterých by nešlo ani natočit filmy. Já tohle všechno vím, ale některým našim lidem to třeba dojde až později. Každopádně, chci vás mít ve svém týmu. Stačí?"
"Stačí," přikývl Kovář.
"A nechte některým lidem čas, prosím. Prostě jim dokažte, že se mýlí."
"Jste dobrá, paní Bytewska," řekl Kovář a letmo ji pohladil po rameni. "Takovou šéfku si dám líbit."

"Tak co, půjdeme zase dál?" usmála se Bytewska.
"Vaše přání je mi rozkazem," řekl Kovář. Po dalších dvou stech metrech se ocitli v příčné chodbě, sotva sedm metrů dlouhé. Stěny byly z hrubého betonu sem tam propleteného železnými tyčemi. Světla byla zaprášená a byla zde cítit zatuchlina léta nevětraného prostoru.
"Zkratka," ukázala Bytewska. Nouzovou spojovací chodbu očividně nikdo dlouho nepoužíval. Zatímco Kovář zavíral masivní pancéřové dveře na jednom konci, na druhém Bytewska otevírala další. Když prošli druhými dveřmi, užasle se rozhlédl. "Co tohle je, sakra? Neřekla jste mi, že jdeme na kulečník."

Před nimi se rozprostírala umělá jeskyně. Byl to vnitřní prostor největšího urychlovače částic na světě. Kruhový dóm měl průměr skoro kilometr. Železobetonová konstrukce s devíti pilíři podpírala strop pokrytý technologickými krápníky. Ty měly na výšku přes padesát metrů a z každého vyčnívala soustava časoprostorových výměníků. Sedmimetrová parabolická zrcadla a dvacetimetrové, vodorovně trčící stožáry vypadaly v nesmírném prostoru jako modelářské miniatury. Kruhovou podlahu sluje tvořily čtverce pokryté plazmaticky vodivou fólií.
A co bylo nejúžasnější: ve volném prostoru mezi podlahou a stropem se vznášely do fialových odstínů zbarvené "kulečníkové" koule. Některé měly průměr dvacet metrů a do každé z nich by se vešel třeba pětipatrový činžovní dům. Kovář stál vedle své nové šéfové jako žáček před tabulí. Stál vzorně, nereptal a jen užasle hleděl. Mlčky pozoroval olbřímí levitující koule.
"Tohle je výsledek našich posledních pokusů," řekla Bytewska a ani se nesnažila zakrýt pýchu v hlase. "Moje divize přinesla zárodek téhle prognostické série z roku 3200."
Kovář se podrbal na hlavě. Jeden čas pracoval jako soukromé očko, takže paměť na detaily měl docela dobrou a stejně slušně ovládal shromažďování a propojování zdánlivě protichůdných informací.
"Neříkali mi vaši lidi, když mě verbovali, že jakékoliv přestupy mezi paralelními světy narušují obecnou stabilitu?" promnul si spánky Kovář. "Tedy i tenhle přesun z třiatřicátého století?"
"To vás informovali správně. Jenže tohle celé, co tady vidíte, v podstatě neexistuje, alespoň ne v našem světě. Každopádně ne v naší časoprostorové dimenzi."
"V jednoduchosti je krása," podotkl Kovář. "Tím se všechno vysvětluje. Ačkoli nic nechápu."
"Časem to jistě vstřebáte. Já vám věřím."
"Tak dík. Za vysvětlení - i za vaši víru."
Kulové hyperprostorové objekty, gigantické fantomy, stvořené náhodně jako penicilin, se začaly během táhlého podprostorového dunění a syčivého praskotu výbojů prolínat. Během kontaktu bylo zřetelné, jak se od sebe odrazily. John Kovář na to neuvěřitelné divadlo zíral jako na striptýzovou tanečnici, jíž se po roztržení džínového korzetu vyvalí do světla reflektorů čtyři ňadra. Každý ze střetnuvších se fantomů se zdvojil! Temnější z nich pokračoval za bouřkového dunění bahrouuum! původním směrem a prolínal skrze protější. Druhý fantom se zase choval jako slušně vychovaná biliárová koule.
"Bing," ozval se odraz a slušně vychovaná koule způsobně pokračovala v pohybu dle na Zemi obvyklých fyzikálních zákonů.
"Jak to, že tady nemáte překoulíno?" optal se Kovář a sám si odpověděl: "Aha."
Dvě koule, jež vznikly z původních dvou, se začaly vytrácet. Jedna byla ta, která se odrazila, a druhá ta, jež pouze prolnula. Jejich povrch mlhovatěl a záře skomírala. Jakmile se střetly s dalšími koulemi, postupně se do nich vstřebávaly a předávaly jim energetický náboj. Okolní prostor se po chvíli opět rozjasnil jako předimenzovaná polární záře. Kovář si toho ale už nevšímal. Otočil se na korpulentní dámu a řekl: "Proč mám tohle - podle vás neexistující - divadlo vůbec pozorovat?"
"Chtěla bych, abyste se seznámil s jedním ze základních kamenů naší Agentury. Tenhle fantómdrom v sobě ukrývá možné varianty minulých i budoucích světů."
"Takže vlastně všechno tady máme jako na dlani," podotkl Kovář. "Tak proč takový starosti, když máte všechno pod kontrolou?"
"Ne tak úplně všechno," odvětila Bytewska a vypadalo to, že si vyloženě posteskla. "Nejdříve musíme pohyby fantomů dešifrovat, což se při využití veškeré světové sítě daří asi tak na sedm a půl procenta."
"No to zas nemáte tak špatný skóre. Při využití globálních prostředků..." podotkl Kovář a ironie z něj stékala jako bahno z převalujícího se hrocha. "A se mnou to má společného co?"
"Vás a vaše kolegy budeme vysílat do těch míst, která nám analytici označí jako krizová. Vidíte třebas támhle ten žlutý odstín? To by mohlo znamenat problém v sedmé dimenzi."
"Tak to mě fakt vadí, to máte pravdu. O sedmé dimenzi se mi zdá celé noci. To je ale potvora, co - tahle sedmá dimenze!"
"To je paralelní svět, kde Čingischán pokořil celou Asii. A pak si řekl: "Jdi na západ, mladý muži!'. Takže tušíte, jak asi ten svět vypadá."
"No asi jako ten náš. Co není z Číny, Tchaj-wanu nebo Japonska je nenormální."
Ljuba Bytewska se jen zprudka nadechla, ale pak stejně důrazně vypustila neviditelný oblak mentolu značky Plutofresh. "Vidím, že jsem si vás vybrala opravdu dobře," řekla stroze.
"Nezlobte se, ale já si opravdu myslím, že nemusím vidět celý tenhle tyjátr. Ostatně, nemám k tomu ani potřebné vědomosti," mávl Kovář rukou směrem k fantómdromu. "Prostě očekávám jasně formulovaný rozkaz a vy ode mě zase očekávejte výsledky."
"Před každou misí se stáváte součástí analytického týmu, se kterým budete vypracovávat plán postupu a variantních řešení. Vy sám podle předpokládané dráhy fantomů - můžete volit varianty mise. Naši analytici budou reagovat na

jakékoliv vaše požadavky, pokud to bude v jejich silách a byť je budete vznášet v jiných světech. V podstatě jsme schopní vám poslat například autobus do středověku nebo magický prsten do čistě technologického světa. Všechno závisí jen na tom, jakou má ta daná věc životnost v tom kterém světě."
"Tak vidíte, já si původně myslel, že tady budu dělat to, co jsem se naučil u speciálních jednotek nebo u hasičů," zavrtěl Kovář hlavou. "Ale vidím, že bych si měl připomenout studentská léta na MITu. A mimochodem, nemáte tady nějakého nového Einsteina? Že bych si s ním pokecal o palmových hájích v paralelních vesmírech?"
Bytewska pohlédla za Johnova záda a usmála se.
"Měli bychom jednoho. Právě přichází. Profesor Carl Maria von Wonder. Prosím, seznamte se," pokynula rukou.
"Tohle je, pane profesore, náš nový agent John Francis Kovář."
"Dobrého dne přeji, Ljubo rozmilá," pronesl von Wonder. "Stále krásná a čím dál větší, hehe." Přicházel k nim po okružní ulici urychlovače. Byl to drobný bledolící muž s vystouplou bradou a orlím nosem. Těkavé jiskřivé oči měl blízko u kořene nosu, zato odstálé uši vzbuzovaly dojem, že se k hlavě připojily čirou náhodou.
"Vítám vás, Johne," pronesl von Wonder a pozvedl ruku. Kovář mu s ní lehounce potřásl. Bál se, aby mu prudším pohybem neurval ruku i s ramenním kloubem.
"Děkuji, pane profesore."
"A doufám, že jste již definitivně opustil své pašerácké angažmá, hehe."
Kovář na okamžik zalitoval, že mu tu ruku neutrhl.
"Pane profesore," ozvala se Bytewska důrazně, začínalo jí být totiž Johna trochu líto. "Myslím, že bychom si měli pospíšit k očekávanému transferu. Co říkáte, šel byste s námi?"
"Ale jistě, bude mi ctí," chraplavým hláskem odvětil Carl Maria von Wonder. "Chci vidět člověka tohoto formátu, anžto vstupuje portálem do světových dějin, hehe!"
Pět minut kráčeli podél plujících koulí a profesor jim vysvětloval vše od vzniku vesmíru až po výrobu zápalek, byl náruživý kuřák, a Kovář si v duchu říkal: "Inu, nějak bylo, nějak bude."
Vstoupili do zářivě bílé místnosti. V ní stála plavovlasá asistentka Nikita a vysoký snědý muž s tváří pokerového hráče. Uprostřed se vznášel jiskřící fialový kruh.
Byl to první uměle vyvolaný portál, který kdy Kovář spatřil.

"Ahoj, Johne," řekl vysoký snědý muž s černou hřívou vlasů vzadu sepnutou do ohonu. "My se tuším už známe."
Vincent Vega měl na sobě černé tričko bez rukávů a svalnaté paže měl silné jako tělo anakondy královské. Byl to jeden z nejlepších současných zabijáků Agentury, pár let působil na Středním Východě jako stíhač. Předtím ještě v Etiopii, kde měl jako příslušník zelených baretů na starost hladký průběh vyjednávání mezi znepřátelenými stranami zuboženého státu. Tam měl k ruce nejen černého jestřába, jeden z nejznámějších bojových vrtulníků, jaký spojenci vyvinuli, ale pilotoval třeba i britský kolmo startující stíhací letoun BAE Harrier. Vincent Vega byl ten typ, který dokázal od malička pilotovat všechno od rogala až k raketoplánu.
Kovář kývl a podal parťákovi ruku. Vincent měl pevný stisk ruky a při pozdravu se díval do očí. Pořád vypadá na rovnýho chlapa- ujistil se v duchu Kovář - předtím to byl skoro úhlavní nepřítel, teď to bude parťák číslo jedna. Svět je jedna velká komedie.
"Tady máš zbraně, Johne. Měla by to být běžná rutina. Vyzvedneme si dva agenty a tradá domů."
"Rutina? A ty bouchačky jsou jen pro parádu?" poznamenal Kovář, když si připevňoval jedno pouzdro do podpaží a druhé s opaskem na bok.
"Kolik máme nábojů?"
"Dvanáct zásobníků po patnácti. Tady jsou."
"To spíš vypadá, že jdeme vystřílet celou vesnici," rozhlédl se Kovář po ostatních.
"Jak říkám, rutina," opakoval Vega a tázavě pohlédl na Bytewskou. Ta mrkla a pak přistoupila k Johnovi.
"Je to jen taková přijímací zkouška, Johne. Prostě si vás trošku prověříme v akci, vždyť to znáte od baretů, ne? A ty zbraně? Inu, my tvrdíme, že jich není nikdy dost. Chápete?" usmála se na něj. Vzhledem k tomu, jak baculatými tvary oplývala, byla opravdu hezká. Kovář opětoval úsměv, moc mu to ale nešlo, a řekl:
"Taky jsem s sebou tahal celou artilerii. A většinou se to vyplatilo, a to člověk ani nemusel vystřelit."
"Lépe jste to vyjádřit nemohl," rozjasnila se Bytewska a letmo ho pohladila po hrudi.
"První kontakt s fantomem," ozvala se Nikita od ovládacího pultu, který svou strohostí a funkcionalistickým designem připomínal spíš nový typ kuchyňských linek než panel časoprostorového transferu. "Všichni kromě T-objektů se přemístí do bezpečnostní zóny!" pokračovala Nikita. "Zahájení přenosu za sedm minut a pětatřicet sekund."
John s Vincentem osaměli. Za nimi se dunivě zasunula pancéřová stěna s kruhovými průzory a stříbřitě lesklými senzory. Před nimi pableskoval purpurový portál.
"Asi ti o tom už říkali," řekl Vega. "Prostě budeš mít pocit, jako bys procházel hustou pavučinou. Každopádně se drž za mnou a žádnou paniku."
"Jasný," zabručel Kovář. "Doufám, že nevystoupíme uprostřed skály nebo v aktivním sopečným kráteru."
"Všechno je synchronizované. A mimochodem, když to půjde dobře, jsme za patnáct, dvacet minut zpátky."
"Když to půjde dobře," zopakoval Kovář a pokýval hlavou.
"Pět minut," ozvala se Nikita ze skrytých reproduktorů. Hlásila to lépe, než se na berlínském nádraží oznamovaly příjezdy a odjezdy vlaků. Byla vidět za jedním průzorem a bylo zřetelné, že cosi kontroluje a počítá. Kovář se podrbal na hlavě:
"Já myslel, že je to sekretářka - nebo něco podobného."
"To jsem si myslel taky, když jsem ji spatřil poprvé," nepatrně se usmál Vega. "Nikita je členkou profesorova

analytického týmu."
Kovář zakroutil hlavou, tady je zřejmě možné všechno. A byl už radši zticha. Úkosem pohlédl na spanilou blondýnku, ale Nikita pochopitelně jeho poznámku ani nezaznamenala.
Vypadalo to, že má plné ruce práce.
"Profesore, máme problém na sedmičce. Podívejte!"
Přes nachově zářící kruh projel namodralý výboj. Vzápětí následoval další a mnohem silnější. V místnosti to zahřmělo a ve vzduchu byl cítit ozón. Vega ustoupil.
"Něco se děje," řekl. Hlas měl nejistý jako při maturitní zkoušce.
"Všechno je přece synchronizovaný," namítl John Francis Kovář, kterého poté, co spatřil levitující koule veliké jako dům, těžko mohlo něco rozhodit.
Další záblesk.
"Takhle se to nemá chovat," hlesl Vega.
"Otevírá se to dřív!" zakřičela Nikita. "Tohle není náš průnik!"
"Spouštím záložní stěnu!" ozvala se Ljuba Bytewska. "Vincente, Johne, ustupte ke zdi!" Ve stropě se objevila pohyblivá škvíra. Sunula se směrem k oběma mužům.
"Pět sekund!" řekla Bytewska. Všichni náhle ztuhli.
V centru sršícího kruhu se objevil hrabě d'Morcerf.
"Villefortová! Villefortová má veškeré infor..."zasípal chraplavě a z úst se mu vyřinuly proudy krve. Chtěl vylézt, ale nemohl. Bezmocně máchal rukama.
"Je v tom portálu uvězněný jako v pavučině," uvědomil si Kovář a vzpomněl si na Vegovo přirovnání přechodu mezi světy. Z portálu odpadla vrchní polovina d'Morcerfova těla a místnost potřísnily cákance krve. Hrabě chrčel a plazil se po zemi. Z beznohého trupu mu čouhaly vnitřnosti. Krev se kolem rozlévala jako Rudé moře,
"Je tam. On je tam také..."
Hrabě Emanuel d'Morcerf už neprozradil, kdo je kde. Právě totiž skonal.

Ze stropu se zřítila ochranná stěna, jako když se urve skalní masiv. Za Johnem a Vincentem se s temným hučením hydrauliky otevřely dveře.
Skočili do velínu a oba se ohlédli průzory do přechodové místnosti. Vypadalo to, že představení ještě neskončilo. Jasně modrý kruh se začal zvětšovat - a prostupoval ochrannou stěnou!
"Všichni ven! Máme bílý kód!" zapištěl profesor Carl Maria von Wonder. Vzápětí se rozeřvaly sirény. Vyběhli do tunelu. Z obou stran se k nim blížily přízračné postavy ve stříbřitých skafandrech. Za nimi stály vozy podobné pouťovým raketám na kolečkách, byly lesklé jako hliníkové nádobí a na bocích měly stylizovaná písmena E.F. Podzemní astronauti svírali v rukou cosi, co se podobalo dětským plastikovým zbraním z nějakého akčního sci-fi filmu. I těmto zbraním blikaly po těle všelijaké kontrolky.
Což je u normální zbraně blbost - řekl si Kovář - takže ty oplácané em -šestnáctky nebudou zbraně, ale něco jiného."
"Pohyb! Nebo vás likvidátoři zahrnou do zóny!" zakřičela mu Ljuba Bytewska do ucha a mohutným plácnutím po zadku ho pobídla k běhu. Kovář až poskočil, ale pak spořádaně jako zkrocený mustang prchal bok po boku té obdivuhodné dámy. Po nějakých dvaceti krocích za sebou zaslechl první výbuchy. Podle tlumených zvukových efektů usuzoval na nějaký druh implozivních střel, už jen proto, že po detonacích nenásledovala tlaková vlna.
Netrvalo dlouho a zezadu se ozvalo syčení, jako když se chodbou plíží obří anakonda; ta, která by dokázala uškrtit i King Konga, Kovář se ohlédl a opět užasl, dnes asi po stojedenácté. Tunelem se řítila oslnivě bílá, fialovými pablesky sršící pěna. Vypadalo to jako valící se peřeje plné šamponu nejen proti lupům.
"Antitenzní hmota," křičela do jekotu sirén Bytewska. Měla výjimečný hlas, škoda že ji lidé z La Scally neobjevili dřív. "Blokuje a neutralizuje samovolně vznikající portály! Likvidátoři mají toho sajrajtu na zádech i v těch vozech plné nádrže," vysvětlovala sekční šéfka v poklusu a pevná ňadra v pevné podprsence, těžko říct, co bylo pevnější, se pohupovala v rytmu úprku. Kovář klusal vedle ní a říkal si, že na to, že dnes se měl normálně hlásit do nového zaměstnání, se toho přihodilo docela dost. Tušil sice už delší dobu, v podstatě celý život, že je učiněný magnet na průšvihy, ale nepředpokládal, že to funguje až takhle dokonale.
"Tady vlevo! Rychle! A zabouchněte za sebou!" zaječela Bytewska v tříčárkovaném čistém cé, opravdu měla hlas vyvolený pro operní árie. Co řekla, to udělal. Co jiného také měl dělat kilometr pod zemí - poté, co odněkud vypadla půlka něčího těla, pak nějaká supící modravá bublina prolnula skrz půlmetrovou stěnu z pancíře, betonu a skla - a nakonec ho v tunelu honila zřejmě dost vyhládlá koupelová pěna. Dneska John F. Kovář prostě neměl den.

"Dokud to tady pořádně neprověříme, nemůžou do portálu," sdělil všem profesor Carl Maria von Wonder. "Ne, lituji! Ani na příkaz samotného šéfa Stvořitele," odmítl jakékoliv námitky. "Teď necháme přestupní sekci zatavenou v časové pěně a budeme počítat. Počítat a hledat! Třebas celé týdny. Musíme zjistit, odkud se to vzalo!"
"Jenže další okno je až za týden, pane," namítla Nikita. "A to nestihneme nakalibrovat místo a čas. A Villefortová s Napoleonem na nás čekají."
Chvíli bylo ticho. Kovář si připadal jako ve starém černobílém detektivním filmu, kde se dokonce i přemýšlelo. Byl to příjemný pocit, že ještě v této hektické době existují lidé, kteří i přes občasné emoce dokážou formulovat jasné názory na řešení krizové situace. Jako třeba Nikita.
"Bez přístupu k původnímu fantomu to nedokážeme," dodala ještě plavovláska. "Pane profesore, zachraňte Andreu, prosím."
"Nejde ani tak o komtesu de Villefort, jako spíš o celý svět," poznamenal profesor a roztržitě zamával útlými pažemi.

Dupkal po laboratoři jako yorkshirský teriér a drbal se v řídkých vousiskách. A přemýšlel, pořád přemýšlel. "Leda že by... Leda že, ale ano, to by mohlo vyjít. Ale odsud? Možná odtamtud," mumlal si pro sebe, ale slyšeli to všichni. Sirény před chvílí umlkly a sykot antitenzní pěny dosahoval jen běžné úrovně prskavek na vánočním stromku. Profesor se opět odmlčel a dál cupital od jedné stěny ke druhé.
"Pane profesore, s dovolením, to, jak rozvážně volíte slova a skládáte myšlenky, to je opravdu excelentní," pronesl náhle Kovář, už to nemohl vydržet. "Ale jak jsem viděl, jeden chlap nám tady zařval přímo před očima a nějaká ženská zase potřebuje pomoc, a to sakra rychle. A je jí asi úplně jedno, odkud ta pomoc přijde."
Profesor nováčka neseřval, jak všichni očekávali. Nehodil po něm tužku ani neprokopl přepážku mezi kancelářskými boxy, jak míval občas ve zvyku. Jediná reakce na Johnův opovážlivý projev bylo zvednutí pravé paže. A vztyčení ukazováčku. Carl Maria von Wonder se zastavil uprostřed místnosti a pronesl jako na zasedání parlamentu: "Ano, vše je srozumitelné jako teorie relativity," prohlásil jako Archimédes poté, co nahatý vyjevil spoluobčanům proslulý zákon o síle, jíž je nadlehčováno těleso ponořené do kapaliny. "Jak to vypadá s moravským portálem?"
"Dosud není vybavený na komplexní přesun," odvětila Nikita a začala na klávesnici zjišťovat aktuální stav pobočky v Moravském krasu. "Chybí nám tam odpovídající fantómové pole, nemluvě o předběžných zkouškách."
"Co je s nimi?"
"Tohle místo, vlastně celý region Moravské brány Je od našeho nepovedeného průniku dost nestabilní. Víte přece, co jsme tam způsobili."
"To je ale výborné!" zakřepčil profesor.
"Nějak tomu nerozumím," zavrtěl Kovář hlavou. "Vám se něco nepovedlo, pak je zase něco nestabilní, a on tady tancuje jako na berlínské Love Parádě."
Bytewska na něj sykla jako na neposedné děcko. John se zatvářil jako okřiknuté neposedné děcko.
"Musíte na Moravu! Vyrážíte teď hned!" zvolal profesor na celou místnost.
"Mám zavolat vrtulníky?" zeptala se Nikita bez hnutí brvou a bez doplňujících otázek.
"Než bychom zařídili povolení a koordinaci přeletů, budete už na půli cesty. Nemluvě o tom, že transport fantomů je stále ještě bezpečnější po zemi. A pokud vyrazíte teď průměrnou rychlostí, jste v moravské pobočce za necelých... Jedenáct hodin!" spočítal von Wonder bleskově. "Což stačí jak na aktivaci fantomu, tak i na kalibraci průniku."

Ljuba Bytewska byla ponořená do vyhřívaného zadního sedadla limuzíny a připadala si jako v termální bahenní lázni. Pozorovala displej s obrazem ze zadní kamery. Za limuzínou odjížděl z nádvoří Agentury stříbrný tahač s třícípou hvězdou na masce a s gigantickým černým návěsem. Na bocích šestnáctikolového návěsu se matně leskla písmena; E.F.
Equilibrii Ferrarius - Kováři Rovnováhy.
Uvnitř návěsu, v kleci ze silových polí a platinových prutů obklopené antitenzním polem, trůnil časový fantom. Spokojeně sršel standardními purpurovými blesky. Konečně jel na výlet, a to až na vzdálenou Moravu. Do kraje vinic, vinných sklípků a jedné velké propasti.
Velké časoprostorové propasti.

Z PROPASTI DO PASTI

Před černou limuzínou a stříbřitým tahačem se rozevírala železobetonová křídla vrat. Zasouvala se po kolejnicích do skály jako ústřice do ulity. Vnitřek skály připomínal dálniční tunel. Hora polkla oba vozy jako malinu. Pancéřovaná brána se opět zavřela. Být tady Alibaba, zíral by na to s otevřenými ústy.
Nadlesní Alois Vašíček na to všechno také hleděl s pootevřenou pusou. Seděl na posedu a místo toho, aby vyhlížel bezbrannou a nic netušící oběť své lovecké vášně, pozoroval monstrózní betonové bloky, jež k sobě právě s temným zaduněním dosedly. Hukot podzemních elektromotorů ztichl a po chvíli se v lese opět rozezpívalo ptactvo.
Vašíček slezl z posedu, přihnul si z placatice řádný doušek nápoje, který se už léta nemohl jmenovat rum, a vydal se k betonové stěně. Samozřejmě, že ve svém revíru znal každý kámen, každý smrček, a tedy i tuhle betonovou, traverzami protkanou stěnu, jenže dosud si myslel, že ta obludnost je součástí injektáže na zpevnění prostor Moravského krasu. A ne že to jsou nějaká vrata do podzemí.
Chvíli naslouchal, zda něco nezaslechne z útrob hory. Nic. Přiložil ucho k betonové stěně a čekal. Zase nic. Stál tam dobrých deset minut a pořád čekal, co se bude dít. Po dalších deseti minutách otráveně mávl rukou a dopil tuzemák z placatice. Zaklonil hlavu a poctivě kloktal, aby si vydezinfikoval dutinu ústní, jak s oblibou vysvětloval svůj pokročilý alkoholismus - a málem se zadusil.
Bauuuumg! Ostré třesknutí ohlušilo zvěř i lesníka, jako by do skalního masivu udeřil rozvětvený, statickou elektřinou nadopovaný blesk. Nadlesnímu Aloisi Vašíčkovi se zdálo, že se mu zatřásla země pod nohama. Na nic nečekal, prskal rum kolem sebe a zdrhal od ďábelského vrchu, co mu nohy stačily. Vzpomněl si na historku, která se jeho lesnickým rodem tradovala od jeho prapraděda, panského hajného Kuby Vašíčka. Ten spatřil samotného draka, jak za hřmění a plamenů nesmírných vylétá z hlubin propasti. Pak se prý ta bestie pozorně rozhlédla a za dalšího hřmění a plamenů zmizela kamsi k Brnu.
Alois Vašíček nemohl tušit, že hrůzostrašný akustický efekt spousta jiných lidí s ulehčeným výdechem přivítala. Byl to úspěšný výsledek mnohaleté práce několika vědeckých týmů.
Hyperprostorový fantom totiž oznámil světu, že další časoprostorová propusť je připravena.

"Pozor na vaše ctěné kebule, panstvo," upozornil průvodce vtipálek a ukázal tlustou žlutou baterkou na strop jeskyně posetý trubicovitými krápníky. Modré čluny obtížené turisty proplouvaly další jeskyní. John F. Kovář dřepěl vedle Ljuby Bytewské a v rukou držel mapku jeskyně s vyznačeným tokem podzemní říčky Punkvy.
"Celé krasové území jest tvořeno zvrásnělými devonskými vápenci," pokračoval průvodce, když všechny loďky propluly nízkým tunelem. "Zatím zpřístupněné jeskyně, například Balcárka, Kateřinská nebo tato Punkevní, mají bohatou krápníkovou výzdobu, na kterou právě hledíte. Zvláště pro přítomné ženy a dívky zdůrazňuji, že se zde hojně vyskytují netopýři! Baf!" vybafl na konci věty veselý průvodce. Byl to za půl hodiny pátý pokus o vtip a publikum jej na oplátku ohodnotilo pokusem o smích.
Kovář si tiše odkašlal. Pak ponořil ruku do ledové vody. Pak ji zase vyndal. Utřel si ji o kalhoty. Opět složil plánek Moravského krasu. A potom to nevydržel a tiše se zeptal:
"Opravdu si myslíte, Ljubo, že tenhle školní výlet byl nutný?"
"Byl jste tady někdy?"
"Ne. Ale takových jeskynních systémů jsem viděl spoustu a o dost rozsáhlejších, to mi věřte. Znáte třeba Postojanskou jamu ve Slovinsku? Tam vás do nitra hory vezou vláčkem snad dvacet minut, samými nádhernými jeskyněmi. A teprve pak, když vystoupíte na konečné, začíná pravá krápníková show."
"Ale nikde jste nespatřil takovouhle propast," zašeptala Bytewska.
"Propastí jsem taky navštívil pár, nejen jako turista. To víte, speciální jednotky a záchranáři, ti se podívají všude. I tam, kam by jiné ani nenapadlo lézt. Nebo padat."
"Propast Macocha je ale jedinečná. Uvidíte sám," sykla a dala najevo, že hodlá dál poslouchat jenom průvodce. Kovář vzdal další debatu a odevzdané přikývl. Laminátová loďka se kolébala v klidných vodách ponorné říčky a Kovář pozoroval nasvícené stalagmity, stalaktity a stalagnáty.
"A nyní taková mnemotechnická pomůcka," zahlaholil obrýlený průvodce. Zamával svítilnou tak, že všechny oslepil, a pokračoval ve výkladu: "Pokud si stále pletete druhy krápníků, který to vlastně roste ze země a který ze stropu, tak si zapamatujte, že stalagmit má v sobě písmeno M - tedy že roste ze země," řekl průvodce tak, že John to velké M ve slově ‚země' viděl. "Naopak stalaktit má v sobě T - roste tudíž ze stropu jeskyně. Slyšíte to T ve slově strop? Nu a ten poslední druh - stalagnát, ten spojuje ty dva předešlé. Víc možností není," znova laškovně oslnil osazenstvo člunu svítilnou. "A nyní, vážené dámy a vážení pánové, vyplouváme na denní světlo. Uvidíte, co jste dosud neviděli," přešel průvodce pro změnu do tónu pouťového vyvolávače. "Ano, nacházíme se na dně proslulé propasti Macocha. Kochejte se, prosím, pohledem na toto velkolepé, přenádherné dílo přírody."
Loďky přirazily ke břehu.
"Teď si vystoupíme. Následuje pěší část prohlídky Moravského krasu. Propast Macocha, jak jste sami možná odhadli, je hluboká sto třicet osm metrů, ovšem dno jezírka, po němž jsme připluli, je o dalších třicet metrů hlouběji. Pokud pohlédnete vzhůru a ten kousek nebe se vám zdá malý, tedy věžte, že ústí propasti má rozměry sto sedmdesát šest na sedmdesát šest metrů; tedy tímto ústím by se na dno lehce dostalo například běžné dopravní letadlo."
Kovář zavrtěl hlavou. "To by se ale muselo snést na padáku," poznamenal. Bytewska ho dloubla do boku, aby nerušil výklad.
"Propast vznikla v pliocénu, v nejmladším období třetihor, zřícením stropů jeskynních prostor. A jak sami vidíte, výsledek je vskutku úžasný."
Kovář se díval vzhůru, do prostoru propasti, a uznal, že trošku potrhlý průvodce má pravdu. Bylo to obdivuhodné. Zračila se v tom síla přírody, průzračná a zároveň výhružná moc světa, jenž na svém povrchu trpí množící se a škodící lidské plémě. Kovář založil paže na hrudníku a nechával se unášet atmosférou okolního zhrouceného prostoru.
"Nádherný kus přírody," řekl.
"Tenhle nádherný kus přírody, myslím tu propast, jsme před dvěma lety stvořili my."
Kovář se pootočil. "To není zas tak špatný," podotkl. "A před týdnem jste stvořili svět, co?"
"Ale ne, Johne, já to myslím vážně."
"Však já taky," pokrčil John rameny. "Co je na tom špatného, sem tam si udělat díru do Země? Zvláště před dvěma lety, když právě probíhala nejmladší doba třetihor. Teď vynecháme nepodstatné maličkosti, že pliocén byl podle tohohle letáku," mávl mapkou s vysvětlujícím textem, "tak před dvěma, třemi miliardami roků."
"To souhlasí. Ty naše dva roky - i ten váš pliocén," usmála se Bytewska. "Právě před dvěma lety jsme totiž vyslali jeden fantom zjistit, kam až můžeme zasáhnout v čase. Jenže při návratu odněkud z konce druhohor se dostal do kolize se samovolným časovým průnikem. Podařilo se mu ještě protáhnout několika časovými dimenzemi, ale v pozdních třetihorách se jeho povrchové hyperprostorové pnutí tak zvýšilo, že jsme mu dali pokyn k autodestrukci."
"A tohle?" zvedl Kovář v tušení ruku a opsal s ní kruh. Bytewska přikývla: "Během svého zániku vymazal ze světa několik milionů tun horniny."
"A jak byl velký ten váš fantom?"
"Asi takhle," řekla Bytewska a ukazovákem a palcem naznačila rozměr pingpongového míčku.
Kovář se posadil na mechem obrostlý kámen. Průvodce nedaleko horlivě zodpovídal dotazy návštěvníků Moravského krasu, vysoko nad nimi křičela sojka, les šuměl jako nalévaná výčepní limonáda a John Francis Kovář si až teď uvědomil, jakým silám to vlastně bude sloužit. Bylo to obludné, ale přitažlivé. "Je v tom ten správný adrenalin," řekl by jeho bývalý parťák od záchranářů, říkali mu Diesel, a to nejen proto, že miloval naftové bouráky a jezdil závody tahačů.
Kovář si připomněl scénu, kdy potkali v chodbě urychlovače Chucka ve skafandru, a řekl: "To, co převáželi vaši lidé v katakombách - myslím ty zářící koule pokryté blesky - to byly také ty fantomy, předpokládám," zeptal se bez otazníku na konci věty.
"Jistě, pokud zrovna nevezli barel s náplní sodovky," usmála se Bytewska. Měla příjemný úsměv. I když jí bylo kolem

čtyřiceti let, tedy o pár let více než Johnovi, tak největší vrásky měla kolem smějících se úst. Ty také byly nejhezčí. Jenže ty koule byly větší než basketbalový míč," namítl John sám sobě.
"Dokážeme vytvořit mnohem mocnější časoprostorová média."
"Tak to je prima," řekl Kovář. Nechtěl se ptát, co by způsobila exploze toho sršícího míče, vedle nějž tak rozverně šprýmovali Chuck s Nikitou o vydařeném večírku.
"Jen jsem chtěla, abyste to viděl," řekla Bytewska. "Je tady ale krásně, co?"
Kovář konsternované přikývl. Pochopil, že tenhle výlet nebyl vůbec zbytečný.

John Francis Kovář již podruhé za dva dny stál před časoprostorovou propustí. Zase měl na sobě zbraně a zase čekal, co se bude dít. Po tom všeříkajícím dialogu na dně propasti se už nedivil ničemu. Ani tomu, že ho do mise, která se původně jevila jako běžná hlídka v jiném světě, vyslali i poté, co jim ze švýcarského průniku vypadla polovina agenta hraběte d'Morcerfa.
"Máme lidi ve všech dostupných světech a časech," vysvětlovala před necelou hodinou Bytewska profesoru von Wonderovi na plazmovém displeji větším než třídílné okno. "A za Johna Kováře ručím, pane. Nemluvě o tom, že potřebujeme teď hned někoho, kdo umí výborně česky. Takže kromě toho, že ten muž je opravdu schopný - to jste si, pane, sám ověřil - tak se nám hodí i jako náhrada za Andreu de Villefort. Ano, je stále nezvěstná. Neozvala se už třetí komunikační průnik."
Kovář nechtěl poslouchat za dveřmi, ale měl tam čekat. Tak čekal. A slyšel. Tedy ne že by ho to nepohladilo na už tak zvrásněné duši, ale to, že je údajně schopný, neznamenalo, že by čemukoli rozuměl.

Stál před kruhem vyplněným fialovými blesky a před očima se mu chtě nechtě promítala scéna s přeříznutým chlapem. Takhle to znělo jako nějaký omšelý vtip z putyky: "A hele, tenhle znáte? To jednou takhle přijde z bordelu přefiknutej chlápek a povídá..."
Agent hrabě Emanuel d'Morcerf toho však moc nenapovídal.
"Hele, Johne, klídek. Teď je to fakt prověřený," hlesl vedle něj Vega. "Teď to je bezpečný jako sex s prezervativem."
"Já bych spíš bral sex se ženskou," poznamenal Kovář.
"Aspoň, že máš smysl pro humor. Jdeš hned za mnou, jasný?" ujistil se Vincent Vega. "A kdyby něco, tak nech jednat mě. Všechno pozoruj jen zpovzdálí. Jasný?"
Kovář zkontroloval, jestli má náboj v komoře pistole. Mlčel.
"Je ti to jasný? Slyšíš?" ozval se Vega po chvíli.
"Slyším. Ale neodpovídám."
"Tak to je výborný. To's mě fakt uklidnil. Není nad spolupracujícího parťáka."
"Neboj. Všechno je mi jasné - jestli bude problém, tak nebudu trčet někde v rohu, Vinci. To nemám ve zvyku."
"Patnáct vteřin," přerušil je z velínu pisklavý hlas profesora von Wondera přenášený z ženevského centra. "A nedebatujte pořád a soustřeďte se konečně, krucinál!"
Vega sekl pohledem po displeji, na němž se čepýřila profesorova hlava.
"Jsme připraveni, pane," oznámil hlasem strohým jak litera zákona.
"Deset, devět..."
"Proč to odpočítává, když to vidíme támhle na hodinách?" zeptal se Kovář.
"Ty seš fakt vůl, Johne," řekl Vincent Vega a kdyby měl čas, tak by se zasmál. Jenže čas neměl. On ani nikdo jiný. Čas totiž přestal platit.
Kovář osaměl. Viděl jasně, jak Vincentovo tělo prolnulo zářícím povrchem časové bubliny a zmizelo někde. Někde na druhé straně.
Teď je na řadě on.
Přistoupil k pablesklujícímu vnitřku kruhu a zvolna do něj pohroužil ruku; nejdříve prsty, pak dlaň a posléze celou paži. A potom vkročil do přestupního portálu.
Byl to zvláštní pocit; podobný měl, když v nákladním prostoná padajícího ruského Antonova AN-24 simulovali stav beztíže. Bylo to opojné a neznámé. Jenže tam, vysoko ve stratosféře, trval ten dojem desítky vteřin, tady to byl pouhý mžik. A pak novopečený agent tajuplné organizace E.F. prošel do jiné dimenze.

Villefortová byla přišpendlená dýkami a hvězdicemi ke stěně. Připadala si jako ražniči, jen místo oblohy měla kolem sebe tři černě oděné zabijáky. Jeden z nich k ní přistoupil. Ve tmě začal vyzvánět kostelní zvon.
Odbíjel dvanáctou. Nastávala hodina duchů. Do toho všeho ještě zahřmělo a od oken se zablesklo. Andrea přivřela oči. Vzduchem se blýskla čepel katany a...

John Francis Kovář se ocitl ve ztemnělém rozlehlém prostoru. Knihovna a muzeum v jednom zabírala celé levé křídlo barokního zámku. Osvětloval ji jen měsíční svit a několik loučí. A také matně pablesklující fialový kruh, z něhož právě vystoupil. Pokud by měl čas a náladu pátrat po tom, jaký rok se píše, zjistil by, že osmnáctistý pátý. Ale JFK čas neměl vůbec.
Bang! Baeeeng! To byly náboje odprýskávající omítku a dřevěné ostění těsně vedle jeho hlavy. Vega ale také dělal, co mohl, Kovář letmo zahlédl prostřílenou padající postavu s dýkou v ruce a další, jak se svíjí na zemi a svírá si břicho.
Sssswoumh! Něco zasvištělo kolem něj. John instinktivně uhnul a v kotoulu se vrhl na zem. Dopadl na všechny čtyři a bleskovým pohledem pokračoval v mapování situace. Nad ním prolétla další letka šurikenů. Vincent Vega přikrčený na druhé straně uličky mezi knihami pálil do prostor sálu. "Střílej na všechno, co vidíš!" poradil mu Vega. "Já nikdy

nestřílím na to, co nevidím," poznamenal Kovář. "Ale hlavně vynech tu ženskou přibodnutou k támhlety stěně!" John Kovář se jako bývalý člen zásahových jednotek dokázal rychle orientovat v neznámém terénu. Tady mu to však trvalo tři vteřiny. Ukázal Vegovi, kudy bude postupovat, a ztratil se mu z očí. Vincent Vega během desetihodinové cesty z Curychu do Brna mimo jiné zjistil, že jeho nový parťák s anglicko-českým jménem, kterému přátelé říkají prostě JFK, oplývá nejen suchým humorem, ale také schopnostmi a znalostmi celé čety agentů, s nimiž kdy Vincent spolupracoval. Proto se ani teď nesnažil Johnovi vysvětlovat, že tady velí on, Vincent Vega, ale spolehl se na výcvik a dlouholeté zkušenosti nováčka; nováčka myšleno v uvozovkách. A udělal dobře.
Beng! Beng! Odněkud z druhé strany knihovny se ozvala prudká střelba do zadních řad protivníků. Byla ďábelsky přesná. Kovář si totiž cenil lidské práce, a tak neplýtval náboji. Po chvilce vyměnil zásobníky a vystřílel do černých těl další mokvající otvory. Mezitím opět pálil Vega, který se přemístil do další výhodné střelecké pozice.

Andrea Villefortová sledovala celý ten cvrkot kolem ní s pocitem hráče, jemuž v ruletě potřetí za sebou padne červená sedmička, když už nemá ani žeton. Byla však ráda, že na její záchranu agentura vyslala kompletní jednotku elitních střelců, nejméně tak šesti, pomyslela si. Zahlédla jednoho z nich. Neměl na sobě obvyklou temnou khaki uniformu ani speciální oděv, tím méně noktovizuální brýle nebo mikroport před ústy. Byl to vlastně obyčejný chlápek, který se čirou náhodou ocitl uprostřed pouliční bitky. S jedním jediným rozdílem: tenhle muž zřetelně určoval průběh celé akce. Andrea zahlédla jeho pokyn ukazovákem; točil jím, jako by chtěl vzlétnout. Ihned pochopila, že zachránci opět mění pozice. "Rotujeme."
V poslední chvíli zahlédla pod stropem pohyb. Z lustru se na chlápka s ostříhanými vlasy na ježka, jejího spojence, snášel tiše jako stín jeden ze stalkerů. V rukou svíral katanu a v očích se mu zračila smrt.
"Pozor!" chtěla vykřiknout Andrea, ale věděla, že by to nebylo k ničemu. Sice by na sebe upozornila, neznámý zachránce by se na ni otočil, ona by mu ukázala nahoru, on by tím směrem vzhlédl a konečně by spatřil hrozící nebezpečí. Jeho mozek by vydal příkaz svalům. Vrhl by se stranou a berreta by začala plivat žhavé projektily. Ale to už by bylo příliš pozdě. V tu chvíli by na něj totiž dopadl útočník a jediným švihem by mu rozetnul trup tak snadno, jako by trhl zipem na bundě. Tohle všechno se Andree mihlo hlavou v desetině vteřiny. Během té samé desetiny začalo tělo reagovat na signál vyslaný mozkem.
"Pozor!" zaječela a ve stejné chvíli se urvala pravým bokem a pravou rukou z nedůstojného "ukřižování". Sáhla na zem po dýce, která před chvílí vypadla rozstřílenému stalkerovi, a mrštila jí směrem, kde se za chvíli mělo nacházet tělo snášejícího se útočníka.
Její výkřik byl pochopitelně rychlejší. Rychlost zvuku obecně nebyla nic moc, zejména vzhledem k rychlosti světla, ale v tomto případě docela postačovala. John byl vycvičený reagovat na sebemenší podněty. Zaslechl varování a začal unikat z místa pravděpodobného ohrožení. V pádu zahlédl kolem svištící dýku a otočil se směrem, kterým letěla. Začal zběsile pálit z pistole a beng, beng opět burácelo knihovnou osvíceného olomouckého knížete. John si uvědomil, že to nestihne. Protivník s taseným samurajským mečem však na něj dopadl již mrtvý. Ze srdce mu trčela rukojeť dýky. Kovář udiveně pohlédl na usmívající se mladou ženu. Byla hezká a celá pokrytá krví. Opětoval letmý úsměv a znovu vyměnil zásobníky.
Venku se ozval křik desítek lidí.
John s Vincentem na sebe tázavě pohlédli. Dav se podle hluku vlámal do vstupního sálu a blížil se ke dveřím knihovny. Kovář ani nemusel kontrolovat zásobníky, žádné další neměl. V pistolích mu zbývaly dva poslední, což je pár desítek mrtvých. A podle vzrůstajícího hluku to jistojistě nebude stačit. Jedině, že by přesvědčil vetřelce, aby si vždy stoupli tak tři, čtyři za sebe a chvíli se nehýbali.
Vega se plížil k Andree. Očekával vražedný protiútok Hawkových mužů, kteří se nepochybně soustředí na to, aby jim Villefortovou někdo neunesl. Kovář se skryl mezi dvě pozdně renesanční komody, na nichž se skvěly bysty Jana Amose Komenského a Jiřího z Poděbrad, samých mírotvorců. Což v téhle situaci byla lehce komická paralela.

Stalkeři zmizeli jako mávnutím dezintegrátoru. Místo nich do zámecké knihovny vtrhla horda vesničanů s kosami, cepy, noži a sekerami.
"Tak to nemáme nárok," poznamenal Kovář a zacílil na příchozí. "Těch je snad dvě stě. Kde začneme, Vinci?"
"Rovnou uprostřed," určil Vega geniálně jednoduchou strategii. "A hned, ať to máme za sebou. S chutí do toho, půl je hotovo."
"Pod okny čekají další s vidlemi. Tohle není přísloví," oznámil Kovář a přistoupil k Villefortové. Kolenem jí přidržel tělo a vytrhl z ostění dýku a šuriken.
"Díky," políbila ho Andrea na tvář a sebrala ze země samostříl. "Nevím, co to srocení má znamenat," podotkla, "ale můžete počítat s tím, že k vašim pistolím přidám ještě tak dvacet střel."

"Víc by bodnul maxim s bednou nábojů," podotkl John F. Kovář.
Tma v knihovně zhoustla - vesničané totiž zhasli většinu loučí. Z uliček mezi knižními policemi, psacími stoly a sochami se vynořoval pochmurný dav neurčitých, ve stínu skrytých tváří. Knihovna se ježila zemědělským nářadím jako naštvaný dikobraz.
Andrea, Vincent i John nehodlali prodat životy jen tak zbůhdarma. Zástup kolem nich se postupně srotil do souvislého lidského valu a vyčkával rozkaz, měl-li nějaký přijít. Od západních dveří se však začal rozléhat zprvu sotva postřehnutelný, ale stále rostoucí a vzrušenější halas. Kdosi zřejmě uznávaný a ctěný procházel vlnícím se davem a lidé mu uhýbali. Agenti E.F. pozvedli zbraně a vyčkávali. První řady se rozestoupily a mezi sedláky se zjevil vyzáblý muž v černé sutaně. V pravé ruce měl velký dřevěný kříž a levou jim kynul v ústrety: "Komteso, jak rád vás opět vidím!"

John s Vincentem na sebe hleděli jako malé děti, když přistihnou rodiče in flagranti. Také nevěděli, co si mají myslet.
"Jarku! Ty kluku zlatej," vydechla madame de Villefort, odhodila samostříl a rozběhla se vstříc drobnému, leč statečnému muži. "To je Jarek Zimmermann, místní farář a kostelník," představila jim svého člověka. Farář měl úzký, snědý obličej a na jedné tváři se mu červenala jizva, která se táhla od nosní dírky k lalůčku ušního boltce. "Pomáhal mi shromažďovat informace, a to doslova za každou cenu," naznačila Andrea jizvu na vlastní tváři. "Zajistil nám ubytování a opravdu výtečnou místní stravu. Můžete s ním mluvit také francouzsky."
"Těší nás, pane Zimmermann," pousmál se Vega a podal malému muži ruku. Vzápětí se obrátil na Villefortovou a Kováře: "Ještě jsem něco zapomněl," plácl se do čela. "Dovolte, abych vás konečně oficiálně seznámil," zatvářil se nadmíru obřadně "Slečna Andrea de Villefort, lingvistka a bojovnice k pohledání - a tohle je John Francis Kovář, záchranář a zabiják, podle toho, co je zrovna třeba."
"Dosud jsem o vás mnoho neslyšela, Johne," pronesla Andrea smyslným hlasem. "Jenom jsem vás zahlédla kdesi mezi palmami."
"Na palmový pivo se teď vybodni," přerušil ji Vega. "Ode dneška o tomhle pašerákovi uslyšíš víc, než bude zdrávo. Je to ryzí, nefalšovaný blázen. K tomuhle tvrzení mi stačí pár hodin v jeho přítomnosti."
"Tak tedy vítejte v klubu," usmála se Andrea smyslně a když jí John F. Kovář lehounce políbil hřbet ruky, dodala: "Tím myslím zejména v mé společnosti."
"Paní Andreo, u okna jsme našli něčí nohy," vstoupil jim do tokání Zimmermann. "Snad to, Bože můj, není sám hrabě d'Morcerf?"
Madame de Villefort pokrčila rameny a přikývla.
"Ach, to je mi líto," zalkal služebník Boží. "A můžeme si vzít jeho boty a kalhoty?"
Madame de Villefort opět přikývla.
"Děkujeme, paní, nastokrát. Pán Bůh vám to vynahradí na dětech," ukláněl se Zimmermann a současně couval ke dveřím. "Prosím, následujte mne, vážení. Jistě uvítáte odpočinek a trochu skromného občerstvení."
Kráčeli zámeckým parkem. Nad nimi se klenuly holé koruny dubů a kaštanů. Bílým pískem vysypaná příjezdová cesta zářila do studené měsíční noci jako andělská dálnice do království nebeského.
"Tedy, holka, řeknu ti," prohlásil Vega, "ten zásah vesničanů jsi zvládla fakticky s přehledem. Být v té knihovně ještě tak pět minut, došly by nám náboje a teď bychom vesele krváceli a tuhli."
"To od vás bylo prozíravé, Andreo, že jste faráři sdělila přesný čas i místo akce," dodal Kovář. "Je vidět, že svým informátorům opravdu věříte. Dostavil se se svými lidmi v ten nejvhodnější okamžik."
Andrea na Johna zkoumavě pohlédla. Něco v jeho tónu se jí nelíbilo. A vlastně se jí nelíbilo ani to, co říkal. Podrbala se na čele a dál mlčky kráčela nevlídnou nocí.

"Nuže, dopřejte si vydatnou polévku," vybízel je farář. "Žena na ni obětovala nejlepší slípku."
Seděli na faře za kostelem. Rozlehlá obyvatelná kuchyně s pecí a kachlovými kamny byla udržovaná pečlivou ženskou rukou. České nápisy o Bohu na ručně vyšívaných ubrusech či záclonkách se střídaly s německými. V rohu vedle lavice byl ve výklenku zbudovaný malý domácí oltář. Svíčky mihotavými plameny osvětlovaly barvotiskový výjev z křížové cesty. Porcelánový Ježíš Kristus shlížel z černého kříže na přítomné a v malované tváři měl výraz, jako by právě spatřil Jidáše,
Na stůl dosedl těžký hrnec. Žena promíchala polévku naběračkou a posypala ji nadrobno nasekanou pažitkou. Okraje talířů byly ozdobené modrými cibulovitými ornamenty, příbory se skvěly ozdobnými dřevěnými rukojeťmi a celý prostor dýchal klidem a pokorou. "Berte si, co hrdlo ráčí," pobízela je manželka protestantského faráře a kostelníka v jednom.
"Já bych si, s dovolením, vzal," ozval se John. "Já bych si, s dovolením, také vzala," řekla Andrea. "Nu neostýchejte se. Berte si, co hrdlo ráčí," otočil se na ně farář s bezelstným úsměvem.
"Já bych si, s dovolením, ještě vzal," řekl John a začalo mu cukat v koutcích.
"Já bych si, s dovolením, také vzala," řekla Andrea a v očích jí hrály ohníčky.
"Já teda nevím, co vám je na tomhle k smíchu. Ta polévka je vynikající," řekl Vega, který nikdy nestudoval a neznal klasiku českého divadelnictví. "Já bych si, s dovolením, také ještě vzal," dodal a dolil si polévku plnou kousků slepičino masa a zeleniny. Kovář a Villefortová na sebe pohlédli a vyprskli smíchy.
"Dovolte, abych vám nabídl další chod," usmál se farář a nejistě se ohlédl. Snad aby žena nepřipálila vydařenou pečínku. "Bude to husička pěkně propečená, a k ní trochu toho zázvoru. Žena pro něj byla na trhu až ve městě, děvenka moje starostlivá."
Kovář přestal jíst, aby se nezadusil. Villefortová sklopila obličej až k talíři; ještě že měla tak nakrátko ostříhané vlasy.
"A také jsem si dovolil nechat pročistit vaše zbraně," podotkl skromně farář.
Kovář zvolna zvedl hlavu a potemněly mu oči. Něco tady nehrálo.
"Ale, Jarku, to jste si nemusel dělat škodu," odvětila s úsměvem madame de Villefort. "Beztoho ty naše bambitky neumíte ani rozebrat, či snad ano?"
Kovář se díval na faráře a na obličeji se mu usadil "neutrální úsměv číslo sedm". Strojená hostina se mu již delší dobu nezamlouvala. Čekal na sebemenší náznak něčeho neobvyklého. Pokud by Andrea farářovi tak bezvýhradně nevěřila, on sám by v jeho kradmých pohledech či polknutých koncovkách viděl veliký problém.
"Náš kovář je výborný zbrojíř, takže si s těmi novotami jistě nějak poradí," usmál se farář, jak nejlépe uměl, ale Kovář si všiml, že mu na hubených lících vyrazily červené skvrny.
"Ale, nechte toho, Jarku! Vždyť byste s tím ani neuměli střílet," zasmála se Andrea.

"Ale uměli," ozvalo se ode dveří kuchyně.
Všichni se otočili po hlase.
Ve dveřích stál muž v černém a v rukou držel jejich zbraně. Byl to černý lord X-Hawk a jeho pekelná chasa. Stalkeři stáli kolem něj s napřaženými kušemi a katanami.
"Pane, proboha, ušetřete jejich životy" poklekl farář Zimmermann před temného pána a sepjal ruce k modlitbě. Farářova žena místo planého pámbíčkování zasyčela na děti a vycouvala s nimi do vedlejší seknice.
"Jediný důvod? Řekněte mi jediný důvod," pronesl lord Hawk,
"Milosrdenství. To jest ten důvod, pane."
Lord se zasmál, pobaveně zakroutil hlavou a pokynul svým lidem. Stalkeři vyvlekli z místnosti ženu s dětmi a přiložili jim ostří mečů na hrdla. Děcka plakala a žena vzlykala. Neodvážily se ani pohnout.
"Pane, slíbil jste, že pokud vám vydám cizince, tak ušetříte mou rodinu!" plazil se farář po kolenou k lordu v černém.
"Na mně nezáleží, můj život náleží jen našemu Pánu," prosil služebník Boží, "ale přece jste mi zaručil, že děti i žena odejdou v klidu a míru,"
"To odejdou" prohodil lord Hawk. "Já své sliby plním, Zimmermanne," "Děkuji, lorde, děkuji!" Andrea se zvedla od stolu. "Jste fakt hnusnej, Xaverie."
Stalkeři jí opřeli hroty mečů o prsy. Lord jim letmým pokynem paže naznačil, ať ji nechají na pokoji.
"Vidím, že jste razantně přepracoval svou dávnou hierarchii hodnot," pokračovala Andrea chladně, ačkoli jí nitro vřelo jako sopečné nitro Svaté Heleny. "Vydíráte nebohé vesničany a zřejmě je i pobijete. Prozraďte mi - to všechno kvůli nám, Kovářům Rovnováhy, nebo kvůli vašemu fanatickému pohledu na svět?"
"Na více světů," doplnil ji X-Hawk.
"Odpovězte mi jasně; budete zabíjet další nevinné, vy mesiáši?"
"Účel světí prostředky," usmál se temný lord za přilbou. "Tohle jsem si nevymyslel já. To si vymysleli spasitelé lidstva ve vaší dimenzi." Andrea se k němu otočila zády a poklekla k modlícímu se Zimmermannovi. Sevřela sepjaté dlaně do svých a řekla mu: "Odpouštím ti, Jarku. Vím, je to pro tebe těžké," šeptala mu tak zblízka, až se rty dotýkaly jeho ušního boltce. "Vím to moc dobře. Věř mi."
"Tak nechte už toho ochotnického divadla," pronesl lord a pokynul mečem. Stalkeři od sebe odtrhli klečící a postavili je na nohy. "Nehodlám tady strávit zbytek nocí prožíváním červené knihovny. Tyhle," ukázal na faráře a rodinu, "pověste - a tyhle," ukázal na Johna, Vincenta a Andreu, "vsaďte do želez."
"To ne!" zaječela komtesa. "Ty děti za nic nemůžou! To přece nemůžete!"
"Já můžu všechno."
"Jste normální hajzl!"
"To je pořád takových sprostých slov! Buďte přece trochu pokrytecká," řekl X-Hawk. "A zbavte mě konečně někdo už toho černoprdelníka."
"Pane, prosím, ne!" zakřičel farář. "Jako že je Bůh nad námi, slitujte se!"
"Nade mnou není Bůh, pitomče," pronesl lord Hawk tiše, sebral vedle stojícímu stalkerovi meč a jediným pohybem uťal farářovi hlavu.
A vskutku, Bůh zde zrovna nebyl.

ŠPINAVÁ DOHODA

John Kovář vyplivl krev, stiskl zuby a zaťal svaly v tvářích. Čekal.
Dooong! Kruach! Další rána pěstí dopadla na to samé místo. Zajiskřilo se mu před očima a s chuchvalcem krve vyplivl i kus ulomeného zubu.
"Já tě naučím, parchante, vážit si pána," zasyčel tlustý holohlavý chlap v černých kalhotách a rudé kazajce. Byl podobný veliké opici, ale jistě ani zdaleka nedosahoval jejího inteligenčního kvocientu. Dalším drtivým úderem zasáhl Kováře na solar. Byla to hrozná rána. Kdyby ji dostal býk mezi rohy, jistojistě by se svalil s heknutím na trávu. Kovář se však na zem nesvalil. Ne, že by vydržel víc než býk, to ne, ale nesvalil se proto, že byl za ruce upoutaný v řetězech.
John Francis Kovář zasténal a spustil se na kolena. Hrubé kovové náramky mu rozrývaly zápěstí. Krev se mu rozlévala po pažích a stékala po těle na vlhkou dlažbu mučírny, Antonín Benych, žalobce, soudce a popravčí v jedné osobě, přikročil k bezvládnému muži. Sevřel jej dlaněmi za spánky, ten chlap měl totiž nakrátko ostříhané vlasy, a trhnutím mu zvedl hlavu.
"Ještě nekončíme, panáčku!" zakřičel mu do obličeje a vydýchl oblak česneku, slivovice a dýmkového tabáku. "Vodu! Polejte ho vodou, bídáka!"
Dva přerostlí pohůnkové přichvátali jako na zavolanou a chrstli na Johna z každé strany vědro špinavé vody ze zámeckého náhonu. A zase se rychle klidili z dosahu mistra popravčího, aby taky náhodou jednu nechytli. Kovář mátožně zavrtěl hlavou, chtěl ji pozvednout, ale zase mu klesla na hruď.

"Nech ho, ty hovado impotentní!" vřískala Villefortová zpoza rohu. Řičela vzteky bez sebe a řinčela řetězy: "Když ti to nešlo se mnou, úchyle, tak se vybíjíš na něm?" Komtesa de Villefort zřejmě v praxi procvičovala dvanáctou kapitolu příručky "Jak vyprovokovat vraha snadno a rychle."
Popravčí se kradmo ohlédl na pohůnky. Ti zrovna horlivě připravovali španělské boty a ani náznakem nedávali najevo, že by snad něco měli zaslechnout z ječení té bosorky.
"Ještě slovo, ty běhno, a naservíruju ti tvýho reka po kusech!" zaburácel Antonín Benych a cítil, jak se mu do těla opět

vrací mužná síla.
Andrea de Villefort si zoufale dřepla na zem, až řetězy zahrály krátkou a rozladěnou zvonkohru. Pohlédla ke stropu kobky. Po čele jí stékaly čůrky krve a po duši se jí rozprostírala temnota. Sadistický popravčí Benych byl proti jejím vnitřním běsům učiněný velikonoční beránek.
Do cely prosvítalo zamřížovaným okénkem mihotavé světlo z loučí v chodbě. Dveře byly z masivních, kovovými pláty pobitých fošen a stěny vězení byly sestavené z hrubě opracovaných žulových kvádrů. Stékaly po nich krůpěje podzemní vody. Andree stékaly po tvářích krůpěje slané vody. Ze rtů, které si vzteky prokousla, vytékaly krůpěje červené.

"Pojď sem," zachrčel John Kovář tiše a jedním okem pohlédl na trýznitele. Druhé oko mu zakrýval zelenožlutý, na pokrajích temně fialový otok. "Slyšíš? Pojď sem, kreténe," zasípal JFK. Antonín Benych přistoupil k mučenému a pozvedl mu hlavu palcátem tak rázně, až chudákovi cvaklo v zubech.
"Neslyšel jsem to oslovení, příteli," zasyčel Benych.
"Říkal jsem - kreténe," zopakoval John pomalu, aby mu bylo rozumět. "A nejsem tvůj přítel." Po další zbytečně obdržené ráně se soustředil na svůj další projev: "Jestli mě zabiješ, blbe, tak tě tvůj šéf pověsí. Za koule a do průvanu."
Benych se zamyslel.
"To jsem ještě u nikoho nezkoušel," pronesl zádumčivě.
"Vidíš, tak budeš první, kdo to tady zažije."
Popravčí jej znova udeřil do obličeje, jen tak mimochodem, aby udržel vyslýchaného v pohotovosti, a došel si pro jinou zbraň. Mučírna totiž sloužila i jako muzeum středověkých i novějších nástrojů, zbraní a vlastně čehokoli, co se mučení týkalo.
"Vyřiď tomu chytrákovi," řekl mu John, "že je v blbým čase a na blbým místě. Snad tomu porozumí aspoň on, když ty k tomu nemáš závity. Chápeš vůbec, co ti říkám, mongoloide?"
Popravčí nerozuměl úplně všem vyřčeným výrazům, ale celek mu dával dohromady jasný závěr - že toho drzého chlápka musí ubít dřív, než přijde černý lord. Protože Xaverius neodpouští selhání. Lord mu totiž řekl: "Dostaň z nich, co půjde - a pak si s nimi prováděj, co hrdlo ráčí," Jenže snaživý Benych z žádného z těch cizinců nedostal nic, zhola nic. Což mu ovšem nebránilo v tom, aby si s nimi stejně dělal, co hrdlo ráčí.
Na jasně položenou otázku "Chápeš to, mongoloide?" neměl jinou odpověď než další ránu, tentokrát kladivem a tentokrát do hrudníku. Kovář vykašlal hleny smíšené s krví.
"Svině! Já tě zabiju! Přísahám, že tě zabiju!" ječela lingvistka Villefortová. Podle ran a chrčení si dovedla představit, co se v mučírne odehrává. "Pamatuj si to, aby ses pak nemusel vymlouvat, žes o tom nevěděl!"
Pilot a ostřelovač Vincent Vega ležel ve vedlejší cele za vlhkou, plísní pokrytou stěnou. Neodpočíval, jak by se mohlo někomu na první pohled zdát. Byl v bezvědomí. Koneckonců po výslechu vedeném mistrem Benychem takhle končila většina podezřelých z činů proti habsburskému mocnářství.
Popravčí Antonín Benych byl loajální a vzorný zaměstnanec rakouské státní správy. Na svou službu byl hrdý, i když o ní nemohl otevřeně hovořit tak, jak by si přál. Lidé byli totiž nepřející. O dvanáct let mladší ženuška ho oddaně milovala a všechny děti ho večer co večer líbaly na dobrou noc. Slavili Štědrý den s rozvětvenou rodinou, chodili o nedělích do kostela - pravda, nyní budou muset požádat o nového faráře - na velikonoce pekli beránka a malovali kraslice. Byla to taková normální rodinka. A vzorný taťka byl takový normální zabiják; ostatně jako spousta jiných vrahů v mnoha jiných státních funkcích.

"Ty šmejde," pronesl popravčí Antonín znaveně; někdy bylo mučení dřina. "Nejdřív zabiju tebe a pak tvoje kumpány," prohlásil a na jeho křivém šklebu bylo vidět, že je s rozhodnutím poroty, tedy jeho samého, spokojen. Kovář zavrtěl hlavou.
"Ani netušíš, do jakýho průseru se řítíš," zasmál se skrze rozbité rty.
"Drž už hubu!" zařval popravčí a rozmáchl se kladivem. Na konci jeho dráhy se nacházela hlava nezvykle vzpurného vězně Jana Františka Kováře. A pak už bude ticho a klid a cesta domů, k dětem, k houbové polévce a teplé lázni. Jenže všechno bylo trochu jinak...
Kladivo mu těsně před Johnovou hlavou srazil stranou mocný úder. Bylo to tak silné, až Antonínovi zabrnělo v pažích. S údivem se pootočil a zvedl hlavu. Temný lord X-Hawk byl vysoký jistě přes dva metry. Tyčil se vedle něj a v ruce svíral železnou tyč. Druhou rukou mu zvolna odebral kladivo a odložil ho na konstrukci skřipce. Antonín Benych se přikrčil.
"Co jsem ti říkal?" zahučel lord zpod temné masky.
"Abych z nich dostal vše, co ví o naší armádě, pane."
Lord kývl a železným pajcrem popravčího vybídl, aby pokračoval.
"A aby ještě byli schopni vydržet váš výslech, pane."
"A co myslíš - přežil by ten chlap tuhle poslední ránu?"
Popravčí pokrčil rameny: "Je tvrdej, pane. Houževnatej. On by to nějak zvládnul."
Lord chvíli mlčel. Pak sebral odložené kladivo a potěžkal jej.
"Je tvrdý jako ty?"
Popravčí včas nepochopil skrytý smysl zdánlivé obdivného dotazu.
"Nikoli, pane. Jsem tvrdší," pousmál se a pak mu úsměv ztuhl. Lord zvolna napřáhl kladivo k úderu.
"Ne! Pro rány Boží, pane... Tak jsem to nemyslel!"
Nástroj dopadl na hlavu mistra popravčího s tupým křachnutím.

"Nejsi tvrdší než on," řekl lord Xaverius Hawk a pak pohlédl na Johna F. Kováře.
"Ještě pořád máte možnost to porovnat," hlesl Kovář s pohledem upřeným na zakrvavenou palici kladiva v sevřené pěsti obra. Lord byl jako obvykle zahalený do dlouhého pláště a na hlavě měl černou rytířskou přilbu s temnými průzory.
"Na to bude ještě času dost," řekl.
"Johne?" křičela z kobek Andrea. "Jestli to je ohromnej chlap, co vypadá jako Darth Vader, tak mu řekni, že si tímhle divadýlkem jenom komplikuje situaci!"
"Á, komtesa de Villefort," usmál se muž v černém směrem k celám. "Slyšel jsem, že jste si užívala s mistrem popravčím." poněkud zesílil hlas, aby jej bylo slyšet.
"Ale, nestálo to za nic," poznamenala Andrea. "Je to jen takovej nařvanej břídil. Jenže k něčemu to přece jen bylo dobrý. Trošku jsem ho během styku oťukala, takže vyžvanil všechno, co sám ani netušil."
Lord přešel kolem Johna Kováře do chodby. Za dveřmi sebral z desky stolu silně pokryté voskem svazek klíčů a z železného držáku si vzal plápolající louč. Přistoupil ke dveřím cely, za nimiž se v bolestech pochechtávala Andrea:
"Takže teď mají v Agentuře d'Morcerfovu zprávu potvrzenou tak říkajíc z nezávislého zdroje."
Lord odemkl celu, vsunul dovnitř louči a rozhlédl se. Madame de Villefort byla v hrozném stavu, ale smála se.
"Blafujete," pronesl lord. "Ostatně, co vám zbývá ve vaší situaci?"
"Já - a blafovat? A co tady provádíte vy? Proč jste nás tady nechal mlátit jako nevolníky? Proč jste nás nezabil rovnou v zámecký knihovně?"
"Upřímně řečeno, měl jsem to v úmyslu. Ale naše ztráty - i díky vašim dvěma novým agentům - pro mne začínaly být nerentabilní. Tak jsem pozměnil plán v závislosti na vývoji situace."
"Vím jen, že jste donutil chudáka Zimmermanna zradit."
"Také jsem jej za to náležitě potrestal," pronesl skoro omluvně lord a významně pozvedl ukazovák. "Musíte uznat, že jsem se zachoval férově, zejména z vašeho pohledu. Informátor, jenž jednou zradí, již nikdy nemůže být dobrým donašečem. A to díky mně ten pámbíčkář už nebude."
"Jste odpornej chlap."
"Každý jsme nějaký, dámo. Vy jste zase prudce inteligentní - alespoň natolik, abyste pochopila, že mi buď sdělíte koordináty vašeho moravského průniku, nebo to prostě ukončíme."
"Ale?" podivila se Andrea přehnaně opět jako na jevišti. Když byla malá, přála si být herečkou. "Sám jste řekl, že informátor, který zradí, zaslouží trest! A taky jste to názorně předvedl. A já mám teď zradit, abyste mě vzápětí zabil?"
Lord X-Hawk se podrbal koncem vycházkové hole se stříbrnou hlavou jestřába po hledí přilby. Chvíli, opravdu jen chvilenku mlčel a pak se zplna hrdla a upřímně rozesmál.
"Vy jste mi ale číslo, Villefortová!" smál se hlubokým, příjemným smíchem. Potom však náhle zvážněl a pokračoval svým obvyklým tónem, chladným jako ocel a ostrým jako břitva: "Vás bych, komteso, zabil jen s největší lítostí. Osobně bych byl raději, kdybyste pro mě vy - a třeba i vaši noví přátelé - pracovala. Ostatně, kdysi jsem vám to nabízel. To jste byla ještě skoro holčička," řekl, přistoupil k ní a odemkl jí pouta.
"A přesto jsem vám to i jako holčička odmítla."
"To však byla jiná situace. Doufám, že si tenhle drobný rozdíl zřetelně uvědomujete."
Andrea vzdechla a zvedla se z balíku nahnilé slámy, který v cele sloužil jako matrace; bylo to pořád lepší, než ležet na studené a vlhké podlaze. Typicky ženským - a neodolatelným - způsobem si upravila zbytky šatů a otřela si hřbetem ruky krev vytékající z tržné rány nad okem. Mírně se sehnula a prošla otevřenými dveřmi kobky. Byly malé i pro ni, a to Andrea patřila mezi drobnější ženy. Pozvedla hlavu, odhrnula si zplihlé vlasy z očí a zadívala se černému lordu do očí. Nebyly vidět, ale ona je dobře znala. Měl je jasně žluté s černou svislou zřítelnicí Znala jeho uhrančivý pohled a kdysi poznala jeho opravdovou moc. Již tehdy tušila, že se někdy zase setkají.
"Dobře, ať je po vašem," znaveně kývla hlavou. "Mám jen jednu podmínku: nechtě žít ty dva mouly, co mě přišli zachránit. Prosím."
"To znamená, že odmítáte mou nabídku? Chtěl jsem vás všechny."
"Já vám nabízím spolupráci a pak mě můžete zabít. Ale ty dva nechte na pokoji. Ani netuší, o co tady jde. Klidně si je projeďte psychosondami. Jsou čistí jako kluci před první polucí."
Lord na ni pohlédl.
"Opravdu, přišli sem jenom pro mě," hlesla.
"Nechce se mi věřit, komteso, že by z Agentury vyslali do hyperpole jen tak nějaké nádeníky."
"Tomu se říká strategie. Čím méně toho agenti vědí, tím líp pro ně - a tedy i pro Agenturu. To neznáte?"
Černý lord se zasmál a pokud by ho jeden neznal, věřil by, že dokáže pobavit nejen různorodou sešlost, ale kladně vyřídit třeba i nepříjemné obchodní hovory. Očividně měl rád jednání, ať už končila jakkoli.
"Vy mě chcete poučovat o strategických postupech? To si vskutku rád poslechnu."
"Chci jen říct, abyste ty dva chlapy pustil a já vám pomůžu. Stejně je všechno na draka, těmi vašimi průniky jste totiž narušili minimálně dvě dimenze," vyplísnila ho Andrea jako žáčka, jenž při zkoušce z chemie neví, proč ha dvě es smrdí jako pes. "Což, jak jistě chápete, nemohlo z naší strany zůstat bez odezvy."
Lord přikývl. "Ještě nějaké podmínky, má sličná paní?" zeptal se a kdyby to bylo možné, na tváři by se mu objevil přezíravý úsměv.
Andrea v tu chvíli neodhadla tón jeho takřka neměnného hlasu a pokračovala ve vyjednávání:
"Bylo by vhodný, kdybyste nás do doby, než vám to takzvaně podepíšu, přemístil do běžnejch pokojů. Soudím, že se hodí jakákoliv zámecká komnata. Těchhle smradlavejch kanálů máme plný zuby," ukázala Andrea chrup. "A to nemluvím o tom, že se potřebuju umejt. Celá, od všeho."

"Mylady, nikdy mne nepřestanete fascinovat," poznamenal po chvíli lord Hawk uznale a pak stroze ukázal zpět do nitra smrduté kobky. Bylo to výmluvné gesto. Na rukou měl hebké hadí rukavice a na prsteníčku se rnu zablýskl platinový prsten se symbolem jestřábí hlavy s rozevřeným zobákem. "Na ten váš podpis, či jak tomu průniku budeme říkat, si počkáte tady. V bezpečí a pod patřičným dozorem," dodal.
Andrea na něj zírala s výrazem lišky chycené do želez. Nevzdávala se, ale bylo jí jasné, že z tohohle se jen tak nedostane.
"Já myslela, že jsme se dohodli," hlesla. "U toho průniku musím být osobně, jinak, jak jistě víte, jde celá akce do hajzlu."
"Jistě že jsme se dohodli," pousmál se hrabě opět neviditelným způsobem. "V zámecké knihovně, kde si počkáme na váš průnik do Ženevy, jsme odsud za dvě hodinky jízdy kočárem. Takže za dvacet hodin nashledanou, komteso. Nechám vám tu o něco víc stráží, jeden nikdy neví. A pak budeme pokračovat v naší úspěšně započaté spolupráci."
Andrea stála před otevřenými dveřmi cely. Usilovně přemýšlela, jak by tomu černému bídákovi v masce vyškrábala oči.
"Nenuťte mne, slečno Andreo, aby vás do cely museli cpát násilím. Vždyť je to pod vaši úroveň! Nemluvě o tom, že mojí pohůnci by vás do cely rádi nacpali osobně. Dál to snad nemusím rozebírat."
Andrea se otočila a vešla zpátky do cely.
"Doufám, že se tady nebudete nudit," pronesl lord starostlivě, zabouchl dveře a zarachotil klíčem v zámku. "Zítra se uvidíme. Na shledanou."
"Nazdar."

Večer jim hodili každému kus chleba a měch se smradlavou vodou. Žalářníci ještě pro jistotu obhlédli kobky a pak trhnutím za kovový kruh na každých dveřích vyzkoušeli, jestli jsou řádně uzamčené. Na konci chodby zamkli dveře vedoucí do mučírny, nalili si ze džbánů červeného vína a na mučící lavici vysypali z kalíšku hrací kostky. Noční směny zde nebyly náročné, pokud se nemuselo od vězněných vymáhat další, zpravidla předem určené doznání.
Z hlediska vězňů se o klidných nocích mluvit nedalo. Většina z nich buď nespala bolestmi z předchozích mučících praktik nebo se zmítala v těžkém spánku plném nočních můr. Zbytek trpících pak ležel v těžkém bezvědomí, případně umíral. Z cel se ozývalo tiché úpění, mumlání modliteb, zavilé výhrůžky či prostý pláč. Z posledních tří cel na opačném konci chodby se neozývalo nic. Venku odbily tři hodiny po půlnoci a teprve po další chvíli se z jedné kobky ozval tichý ženský hlas, pro ostatní vězně pronášený v nesrozumitelné řeči Anglánů.
"Vinci! Johne! Jak jste na tom?"
Vpravo od ní se ozval Vincent Vega: "Večeře teda nic moc. Už jsem těch křepelčích křidýlek a pávích krků přejedený. Jinak je to dobrý. Hlavu mi přejeli parním válcem a tělo máčeli zřejmě v louhu."
"Hlavně, že ses probral, Vinci. Když jsem tě viděla tak zřízeného, tipovala jsem to na tři čtyři dny komatu - a pak by se uvidělo, jestli tě pohřbíme tady nebo u nás."
"Jsem rád, že jsem tě zklamal," pousmál se z okýnka Vega.
"Co ty, Johne?"
"Já to vidím optimisticky. Ještě dva, tři takové výslechy, a budeme mít klid. Myslím klid na pravdě boží. Jediný, co mě na tom všem štve, je, že vůbec nevím, o co jde. Asi umřu za tu jedinou správnou věc, jenže se nikdy nedozvím, za jakou."
"Zatím nebylo moc času na vysvětlování," řekla Andrea. "Sám víš, že od tý doby, co jste sem vpadli, jsme se nezastavili."
"No tak že bychom to zkusili teď?" navrhl Kovář a zase bolestivě zaúpěl. "Můžeme prokecat celou noc, stejně se musíme trochu vzpamatovat z toho výslechu. Vlastně bychom za tohle ubytování hotelového typu měli být vděční. Je tady chládek, samostatné pokoje, obsluha je sice kapánek nevrla, ale jinak se to dá snést."
"Dobře. Tak kde mám začít?" zauvažovala Andrea nahlas.
"Co třeba tím, kde to vlastně jsme a o co tady vůbec jde?"
"Jsme na Moravě, kousek od Slavkova, a píše se rok 1805. Za necelej měsíc začne pár kilometrů odsud jedna z nejkrvavějších bitev tý doby známá jako Bitva tří císařů. Na jedný straně stojí vojska francouzskýho císaře Napoleona, na druhý rusko-rakouská armáda vedená maršálem Kutuzovem. Francouzi za měsíc rozpráší mnohem početnějšího nepřítele a na obou stranách zůstane přes čtyřicet tisíc mrtvejch nebo raněnejch, z toho sedmadvacet tisíc na straně Kutuzovových jednotek. Bude to nejbrutálnější řežba, kterou do toho letopočtu lidstvo vůbec svedlo. Po ní bude v Evropě uzavřenej mír smlouvou, která na dlouhý desetiletí dost výrazně změní poměr sil na kontinentu." Andrea se odmlčela. Otočila se a napila se hnusné vody z měchu. Díky protilátkám, které měli agenti v krvi, mohla popíjet i vodu z tyfem nakažených studní.
"To je hezké, že to takhle všechno víte," ozval se Kovář. "Historii téhle země taky trošku znám. Jen mi nejde do hlavy, co v té kolosální bitvě, které se účastnilo tuším nějakých sto šedesát tisíc chlapů, budeme pohledávat zrovna my tři."
"My tři? My budeme mít na starost udržet výsledek tak, jak vešel do historie," odpověděla mu komtesa de Villefort.
"Tak to jo. To chápu," podotkl John Francis Kovář. "Na nás tři si jen tak někdo netroufne! Musíme ale na všechny pořádně vybafnout a pak ty hordy rozeženeme raz dva."
Andrea si povzdychla.
"To taky není špatnej plán, ale Agentura má poněkud jinej, o něco nápaditější."
"A součástí plánu je i tohle podzemí plné mrtvol a sadistů? V tom případě nechám pozdravovat pány stratégy a plánovače," oznámil Kovář slavnostně jako na večírku bohaté firmy plné mladých, dravých a někdy i úspěšných manažerů.
Andrea opět zaslechla kovové cinknutí, spíš zaskřípání kovu o kov. Zašeptala: "Vypadá to, že sem jdou znova ti blbci z

mučírny."
Ztichli. Ticho se rozlezlo snad do každé skuliny jako všudypřítomná hejna švábů. Z mučírny se ozývalo vzdálené licitování, sázení a rachocení kostek v kovových kelímcích.
"Tak to jsou ty zvuky," uvědomila si s úlevou Andrea. "Tohle samozřejmě nebylo v plánu," navázala na Johnovu sarkastickou poznámku a pokračovala: "S hrabětem d'Morcerfem jsme měli ověřit pár průniků, které nám hyperkoule předpověděly v ženevském urychlovači. Byla to jen jedna z možnejch realit, ale i tak nás sem vyslali, abychom to potvrdili nebo vyvrátili."
"To jste opravdu poznali z koulí v té jeskyni?"
"Předvídatelé nám vždycky stanoví několik možností a my musíme jednu z nich potvrdit. Většinou je to samovolný průnik, třeba jako byl Tunguzskej meteorit, může to ale bejt i odezva našeho tunelu, kterým jsme se sami přepravovali. A nebo za tím může bejt cokoliv, co může narušit tuhle realitu. Tedy nejen rok 1805, ale prostě celý další dějiny lidstva."
"Tedy to může být docela průser," shrnul John předcházející přednášku.
"Výstižně řečeno. Jste rozený lingvista."
"Doufám, že to není moc nakažlivý."
"Ha ha."
Vega si ve vedlejší cele připadal jako kořen. Moudře však mlčel, ostatně byl v Agentuře již pátým rokem, takže tušil, co má Andrea za lubem. A že komtesu znal velice dobře, o tom nikdo v Agentuře nepochyboval ani náhodou.
"Jestli jsem to dobře pochopil," ozval se po delší chvíli Kovář, "bylo by dobrý odsud co nejdřív vypadnout. A navštívit Slavkov."
"Nebojte," řekla Andrea. "Za devět a půl hodiny tady máme lokalizovaný interdimenzionální tunel a mizíme. Proto jsem potřebovala od lorda získat čas."
"Blbý je, že nám sebrali všechny zbraně i T-opasky," podotkl Vega. "Zbraně si opatříme," řekla Andrea a opět zaslechla kovové zvuky. "Psst!" "Heleďte, nechci vám do toho mluvit, ale nebylo by lepší vypadnout hned?" zeptal se Kovář a otevřel zvenčí dveře Andreiny kobky.

Komtesa zalapala po dechu. Zírala na zkrvaveného, zmláceného chlapa v otevřených dveřích jako na papeže ve slipech.
"Řekl jsem snad něco nevhodnýho?" podrbal se Kovář na bradě a na ukazováku točil ohnutou jehlicí, kterou se mu při pádu z řetězů podařilo sebrat omráčenému popravčímu. Byla to oblíbená Benychova jehlice, kterou vyslýchaným vrážel pod nehty. "Ne, řekl jste právě to nejlepší, co jste mohl říct. Padáme!" John nejdřív uvolnil pouta Andree a pak si klekl ke dveřím Vincentovy kobky. Začal pracovat. Ještě že na chodbě nechali pohůnci hořet dvě louče.
"Jde vám to docela od ruky," poznamenala Andrea s uznáním v hlase.
"Tyhle pravěký západkový zámky odemkne každý trošku zběhlý bytař."
"To abych v Agentuře zmínila, aby nám ve sprchách vyměnili zámky, co?" řekla Andrea a usmívala se na toho ohromného, nakrátko ostříhaného chlapa. Padl jí do oka od prvního okamžiku, kdy v knihovně s Vincentem uspořádali přestřelku jako z béčkového akčního filmu, a kdy ji poprvé uchopil do náruče, když ji sundával ze stěny. Všimla si, že ho suchý, spíš drsný humor neopouští ani v situacích, ve kterých by ostatní začali ječet hrůzou nebo bolestí. Když se na něj zadívala pozorněji, vlastně si ani nebyla jistá, kolik mu může být let. Třicet, třicet pět? Nebo ještě o rok víc? Ale to nebylo rozhodující. Už jen to, jak otevřel její vězení a pak se jako kluk zeptal "Neřekl jsem něco nevhodnýho?" ji prostě dostalo. Okouzlilo.
"Jestli v Agentuře máte sprchy oddělený, tak to ať vymění management," odvětil Kovář s nepatrným úsměvem. "Koho proboha napadlo stavět oddělený sprchy?"
Andrea mu nestačila odpovědět, i když to bylo míněno spíš jako řečnická otázka.
Cvak! Vegovu celu Kovář odemkl za necelých pětadvacet vteřin.
Dveře do mučírny za patnáct...

"Tři šestky!" zakřičel nadšený zástupce mistra popravčího, Arnošt z Hájku, a rozhlédl se po ostatních. Seděl na popravčím špalku zády ke dveřím do cel, takže nezahlédl to, co spatřilo dalších pět karbaníků.
"Tři vězni!" ukázal naproti sedící hráč ke dveřím, které se tiše otevřely. V nich stál mohutný, nakrátko ostříhaný muž v černých kalhotách a v černé vestě pošité kapsami a kovovými kroužky. Vedle něj se jako kočka protáhla hubená černovlasá žena. Byla skoro bez šatů. Černou sukni měla zkrácenou tak, že jí sotva zakrývala polovinu štíhlých, pevných stehen, rukávy šatů měla utržené u ramenou. Za nimi vkráčel do místnosti dlouhovlasý chlap ve stejném obleku, jako měl na sobě první muž. Všichni tři vypadali na to, že jsou dost naštvaní.
Šestice mužů vstala od mučící lavice, na níž hráli oblíbené vrchcáby. Byli ozbrojení kordy, šavlemi nebo tesáky. Vytáhli zbraně z pouzder a postavili se do řady vedle sebe.
"Je jich nějak víc," podotkl Kovář. "Čekal jsem jen ty dva hajzly, co nás mučili s támhle tím parchantem," ukázal na lůžko proti železné panně. Tam sténal mistr Antonín Berných a z hlavy mu vytékala krev hustá a rudá jako brusinková šťáva. Držel se za spánky a odulým tělem mu probíhaly křečovité stahy.
"Rozdělíme si je spravedlivě," řekl Vincent Vega. "Beru si ty dva vlevo, Andrea vpravo. No a ty už toho moc na výběr nemáš."
"Já jsem skromný. Beru, co zbude."
V tu chvíli se na ně vyřítilo šest mužů s tasenými zbraněmi.

Komtesa de Villefort se rozhlédla po mučírne. Vpravo stála pec, v ní svítily rozžhavené kleště připravené na další

výslech dle útrpného práva, vedle pece bylo lůžko s bezvládným popravčím a nejblíže se tyčila otevřená železná panna. Bodce ve dveřích byly tmavé od zaschlé krve. Vedle ní visely na kamenné zdi háky, kleště a kladiva. Komtesa se rozběhla vstříc "svým" protivníkům, vyskočila a v letu jednomu z nich rozkopla tvář. Druhému uhnula a ucítila, jak jí ostřím meče usekl trs už tak dost krátkých vlasů. Dopadla na zem do kotoulu a z něj se vymrštila jako pružina závěru pistole. Dostala se ke kamenné zdi a servala z ní metrový hák. Sloužil k nabodávání vyslýchaných za žebra.
"Tak pojď, hrdino," zašeptala.
Hrdina Arnošt z Hájku vyslyšel její přání a vrhl se na ni. Zběsile před sebou míhal šavlí a dýkou. Valil se na ni jako voda z proválené hráze. Andrea sledovala jeho chaotické pohyby a vyčkávala. Vystihla škvíru mezi svištícími zbraněmi a zasekla Arnoštovi hák přímo do řvoucích úst. A trhla.
V gejzíru krve však zahlédla periferním viděním ostře vytvarovaný hrot kopí. Na pozadí vržené zbraně se šklebil rozostřený chlap s nesouměrným, krvácejícím obličejem; spodní čelist měl jinde, než by se dalo očekávat. Andrea nečekala, že se z toho kopu otřese tak brzo. A stejně tak neočekávala, že by se jí podařilo uhnout před přesně zacílenou zbraní.

Vega se vrhl na dlažbu a překulil se na záda. Vymrštil nohy vzhůru a zasáhl prvního z útočících mužů mezi nohy. Byl to Rostislav z Jenštejna, zrzavý chlápek s pěstěným knírkem, mušketýrskou bradkou a úzkými, nyní bolestivě staženými rty. Když padal, Vega mu vytrhl zbraň. Zvládl ještě jeden kotoul a do dlažby, kde před chvílí ležel, se zabodla šavle katova pohůnka Petra Červeného. Ostří se zlomilo, jenže kudrnatý mladík se tím nenechal vyvést z míry. Odhodil zbytek zbraně a přehodil si do pravé ruky krátký meč se zdobeným jílcem. A opět bodl.
Vincent Vega odrazil takřka jistý zásah rázným švihnutím kordu. Zbraně se srazily a zajiskřily. Petr po nečekaném odražení smrtícího ataku ztratil rovnováhu a otočil se v pádu k Vegovi zády. Vincent již sledoval něco jiného. Spatřil chlapa, jak se rozmachuje a vrhá kopím, které sebral ze zdi hned vedle dveří do cel. Zbraň mířila na zády otočenou Villefortovou. Vincent Vega instinktivně vrhl kord do dráhy letící zbraně. Neměl po ruce nic, čím by právě probodl padajícího zrzka, a proto jej ze strany udeřil malíkovou hranou dlaně do krku. Suché prasknutí obratlů mu potvrdilo úspěšné zlomení vazu.
Kopí se však blížilo k Villefortové a navíc chlápek, jehož před okamžikem nakopal do koulí, se s namáhavým brnčením obracel na boku a tasil pistoli. Byla to originál loupežnická bambitka a měla ústí hlavně větší a temnější než samotná brána pekla.

Kovář obhlédl prostor a stanovil si priority. Drsný výcvik a ještě brutálnější zásahy v týlu nepřítele ještě v uniformě zelených baretů v něm aktivovaly skryté zvířecí instinkty i ryze lidské, exaktně řízené reakce. Bojové území se mu před očima promítlo jako v 3D simulátoru. Aréna v podobě mučírny se mihotala v zelených odstínech, protivníky si zafixoval v rudém odstínu a jeho spoluhráči měli kolem sebe siluetu sinavého svitu, asi jako Panenka Maria na barvotiskových obrázcích z Vatikánu, z Lurd či jiných obskurních katolických tržišť.
Nebylo to poprvé, co stál neozbrojený tváří v tvář nepříčetným a dobře vyzbrojeným útočníkům. Doufal, že dnes to není naposledy. Vyhnul se přímému bodu kordem, ostří ho škráblo do hrudi, a uchopil protivníkovu paži oběma rukama. Prodloužil jeho útok tak, že se kord zlomil o zeď, a dál pokračoval ve využití útočníkovy kinetické energie. Svíral šermíře za loket a vrhl jím do kamenné stěny. Mládenec na ni narazil nejdříve nosem, pak lícními kostmi a nakonec ústy. Podle posloupnosti si tedy nejdříve rozdrtil nosní chrupavku, pak si sedřel obě tváře a nakonec si vyrazil zuby.
To však ještě nebylo všechno, co ho dnes mělo potkat. Kovář ho vzápětí sevřel pažemi kolem hrudi a natočil se s ním ke druhému útočníkovi. Vousatý, podsaditý muž při zuřivém útoku probodl kamaráda skrz naskrz. To už se Kovář nacházel těsně vedle probodnutého a v ruce svíral kladivo na rozbíjení holenních kostí, jež stálo opřené o dubovou trojnožku.
"Zabiju tě! Za tohle tě zabiju!" sípal vousáč a zíral na probodnutého přítele.
"A co že tak najednou?" zeptal se John.
"Uhááá!" odvětil muž s hrůzyplným skřekem a vytáhl zkrvavený meč z přítelova těla. Zároveň tasil nůž dosud skrytý v kožené botě. "Uhááá!" zopakoval. Nedalo se tvrdit, že by své emoce zvládal. Vzteklý chlapík se na druhý pokus řítil na Johna Kováře a nepřišlo mu ani na mysl, že ten divně oblečený sveřepý cizinec tady vlastně nemá co dělat. Že je z jiného století, spíš z úplně jiného světa.
Kovář se nechoval jako při pravidly sešněrovaném souboji v mlžném ránu pod břečťanem porostlými hradbami. Nejdřív sebral mrtvému dýku z pochvy. Pak odrazil kladivem dva vousáčovy výpady a na okamžik se soustředil na Villefortovou. Zahlédl, jak na ni jeden z bojovníků vrhl kopí. Koutkem oka zároveň postřehl Vincentův letící kord a za Vincentem zaslechl natažení kohoutku. Bez dalšího rozmýšlení vrhl dýkou, která se zasekla hluboko do hrudní kosti střelce. Ten sice stačil stisknout spoušť, ale mezitím už klesal k zemi a kule ze skloněné bambitky odrazila jen kus dlažby. Kovář hodil kladivo před Villefortovou a sám se vrhl na zem, aby se vyhnul dalšímu útoku. Sebral dubovou trojnožku a jednou rukou ji mrštil vousáčovi do obličeje.

Vegův kord se srazil s kopím a změnil jeho dráhu, ne moc, ale stačilo to. Villefortovou zasáhlo kopí do ramene, bylo to však jen škrábnutí. Lingvistka se již věnovala letícímu Johnovu kladivu. Uchopila jej v letu, provedla vzorovou otočku a mrštila jím - jako při olympijském finále vší silou do zad vousáče, který i přes úder stoličkou do obličeje hodlal zasadit bezbrannému ležícímu Kovářovi rozhodující ránu. Kladivo ho srazilo na zem a Kovář uhnul, aby na něj nedopadla hora masa. Ihned se postavil a rozhlédl se. Věděl, že všichni nejsou mrtví, a rozhodl se to napravit. Mrtvý nepřítel, dobrý nepřítel. Hledal vhodnou zbraň.
Andrea i Vincent pochopili jeho záměr. Kývli a vydali se ke dveřím. Byl nejvyšší čas vypadnout, jak zněla jedna z

nejčastějších vět, a to nejen ve filmech. JFK dokončí rozdělanou práci a oni mezitím zjistí, kudy ven. Andrea měla ruku na bronzové klice ve tvaru stehenní kosti, když se dveře do mučírny rozlétly.
V nich stál největší chlap, jakého kdy spatřila. Obr se na ni chvilinku nechápavě díval. Zakoulel vypouklýma, kalně zelenýma očima po mučírně plné sténajících mužů, jimž právě přinášel občerstvení k rozehraným vrchcábům. A zařval.

"Johne, máme problém," vykřikla Andrea a uhnula. Vedle hlavy se jí roztříštil desetilitrový džbán a kolem se rozstříklo červené víno. Ramenatý obr se sklonil a vstoupil do místnosti. Napřímil se a zafuněl. Měřil jistě přes dva metry, spíš dvacet centimetrů nad, nohy měl silné jako kamenné pilíře hlavní chrámové lodi a ruce připomínaly spíš závory v hradební bráně než lidské končetiny. Měl kulatý obličej, malý nos a velké žluté zuby. V jedné ruce svíral uražené ucho džbánu a v druhé alpakový tác s plátky uzeného masa. Pomalu otočil tác a nechal voňavé maso spadnout na podlahu. Pak uchopil tác za masivní ucho, zvedl obě ruce až ke klenutému stropu místnosti a znovu zařval. V tom řevu byla bolest a vztek zároveň. Andrea pochopila, čemu se říká zvuková zbraň.
Kolos vykročil ke sténajícímu mistru popravčímu. Vega zaútočil na kolohnáta řetězem. Mířil na hlavu velikou jako uzrálá dýně. Obr zvedl ruku s uraženým uchem džbánu a nechal si řetěz namotat na biceps. Pak jím trhl a Vega přes něj přelétl jako při skoku o tyči. Andrea bodla přerostlého synka dýkou do břicha. Ten srazil komtesu na zem masivním tácem a vytrhl si dýku z rány. Pohrdavě pohlédl na délku ostří a směšnou hračku zahodil. Pak se pootočil ke stěně a sebral z ní dvouruční meč, který mu padl do jedné dlaně. Do druhé ruky uchopil krátký řemdih a na řetězu cvičně protočil těžkou, hřeby pobitou kouli.
John F. Kovář se podrbal na čele. Rozhlédl se po sbírce zbraní a mučících nástrojů, nad níž by každému sběrateli zaplesalo srdce. Kterékoliv státní či soukromé muzeum by pokládalo za čest spravovat tak ucelenou kolekci určenou toliko pro vyvolávání lidského utrpení a trýzně.
"Tak jo," pronesl zvolna a hřbetem ruky si setřel krev z tváře. "V ty vaší agentuře se člověk fakt nenudí," prohodil k Villefortové. Komtesa se těžce zvedala po drtivém úderu do hlavy a stejně jako Kovář hledala nejvhodnější zbraň, se kterou by se dalo alespoň obstojně bránit proti náhle se zjevivšímu kolosu. V tomhle případě by snad byla nejlepší kuřiková atomová bomba.
Popravčího synek byl sotva tři kroky od JFK. Ten doslova celým tělem vnímal chvění kamenné dlažby. Pohupoval se na mírně pokrčených nohou a v rukou svíral jedenapůlruční meč. Byla to zbraň dost velká na to, aby kráčejícímu kolosu mohla ublížit, a zároveň natolik lehká, aby se s ní daly provádět i ty nejrychlejší výpady. Kovář se vyhnul svištící ozubené kouli na řetězu a při skoku na zem sekl obra do lýtka. Vedle Johnovy hlavy dopadl na dlaždice dvouruční meč takovou silou, že se zlomil vejpůl. Obrovitý chlap se udiveně zadíval na zničenou zbraň, ale souběžně druhou rukou s točícím se remdihem zasáhl Johna do hrudníku. To si ale jen představoval. Do boku ho totiž zasáhl blesk a spálil ho jako Žižkovu lípu u kapličky za rodnou vsí.
"Tak co tomu říkáš, ty přerostlej zmetku!" ječela lingvistka. Obr se kymácel. Andrea povolila stisk rozžhavených kleští, které před okamžikem vytáhla z pece, a rozevřené je zarazila do boku nezdolného těla. Maso syčelo a páchlo. Andrea se přemístila a zezadu sevřela kleštěmi obrovu ruku s remdihem. Gigant zařval a upustil zbraň.
V tu chvíli se Kovář vrhl celým tělem k protivníkově hrudi a tlačil ho ke stěně.
"Vinci, pomoz!" křičel a svíral mohutného chlapa v podpaždí. Vincent Vega přiskočil k Johnovi a oba vší silou tlačili nechápajícího obra k otevřené skříni železné panny. Zaschlou krví pokryté hroty trčely z poklopu mučícího nástroje a čekaly na další příděl masa. Dočkaly se. Neohrabané tělo mlaskavě dopadlo na třicet dva různě dlouhých a vynalézavě tvarovaných hrotů. Některé vyjely obřímu chlapovi z hrudi, jiné zůstaly skryté v proděravělém trupu.
Andrea, John i Vincent pozorovali děsivé divadlo s profesionálním zaujetím. Bylo jim ale jasné, že každý mrtvý záporák minimálně jednou ožívá. To nebylo jen pravidlo béčkových hororů, bohužel se vyskytovalo i při rutinní práci v terénu.
"Jo, vypadá to dobře," řekl po chvíli Kovář. "Myslím, že tady jsme skončili."
"Ne," řekla Andrea a otočila se ke sténajícímu mistru popravčímu. Antonín Benych se konečně probíral k vědomí. Nadzvedl se na prkenné lavici a spatřil syna nabodnutého na hřeby železné panny. Jeho milovaný syn zemřel na mučícím nástroji, na němž otec tak rád ukončoval životy vyslýchaných zpravidla pouze obviněných na základě rozmařilých rozkazů vrchnosti. Na jednom ubohém životě přece nezáleželo, usmíval se přitom zpravidla Antonín a teprve nyní mu došlo, že záleží na každém životě. A to zejména na jeho vlastním.
"Proboha, ne!" zachrčel.
"Neber si Boha do huby, šmejde," pronesla Andrea lhostejně, jako by přes mobilní volbu objednávala mikrovlnku páté generace, tedy tu, co přehrává folklórní melodie podle způsobu přípravy jídla z toho kterého evropského regionu. Komtesa přistoupila k mistru popravčímu.
"Něco jsem ti slíbila, viď? Za to, co jsi udělal mně, mým parťákům a všem našim lidem. Kolik že jsi jich tady ubil? Pamatuješ si to vůbec?"
Popravčí vrtěl hlavou tak horlivě, jak jen to šlo.
"Bylo jich hodně, viď? Pamatuješ? Řekla jsem ti, že tě zabiju, A já svý sliby plním," řekla a ukázala mu dýku s ozubeným ostřím. "Jenže ty to na rozdíl od nich budeš mít rychlý," řekla a probodla mu srdce. "Což mě mrzí."
Vtom se z bodců železné panny urval krví zbrocený kolohnát a potácivým krokem se vydal pomstít otce. Všichni tři se na něj ohlédli.
"Ty už taky táhni do hajzlu," pootočil se k němu Kovář. Uchopil jedenapůlruční meč, vyskočil vedle na konstrukci skřipce a z výše jedním švihem uťal klátícímu se obrovi hlavu. Vega sledoval kutálející se lebku a pak jen suše poznamenal: "Tak to je síla. Vidím, že musíme pozměnit pravidla Agentury ohledně kontaktu s protivníky v jiných světech."
"To jste měli dřív," poznamenal Kovář. "Myslím, že madame de Villefort nezůstala o nic pozadu."

Andrea se na Johna mile usmála. Bylo to zvláštní vidět tak upřímný a šťastný úsměv na zakrváceném obličeji pokrytém slepenými vlasy a modřinami z předcházejícího výslechu.
"Ovšem bez vašeho drajvu bych do toho asi takhle naplno nešla, Johne. A vůbec, co kdybychom si konečně začali tykat."
"Bude mi ctí. Ostatně za těch pár chvilek jsme toho zažili až dost." "Jsem Andrea," pronesla jako na seznamovacím večírku. "Mně říkají John," řekl JFK a zlehounka jí políbil ruku. Vega obrátil oči v sloup. "Ať žijou telenovely. Já snad umřu."

Utíkali dlouhým sloupořadím. Nikdo je nepronásledoval, ale přesto měli naspěch. Všechno je bolelo, ale na bolest nebyl čas. Za nimi se v levém rohu rozlehlého nádvoří skrýval vchod do prachárny. Narazili na něj náhodou během útěku nekonečnými chodbami zámku, ze kterého se v posledních měsících stal hlavní stan i zbrojnice ruských jednotek.
"Zjisti, kde jsou stáje!" poslali Andreu na výzvědy a oba muži zatím vtrhli do prachárny. Na noční hlídce byli dva vojáci. Nejdříve je ani zbla nenapadlo, že by se tady mohli objevit nepřátelé, právě tady, v srdci ruského ležení. A když je to konečně napadlo, bylo pozdě. Oba nyní leželi u sudů a beden s prořízntutými hrdly. John s Vincentem připravovali velkolepý ohňostroj.
Za necelé dvě minuty se vrátila Andrea a řekla: "Sto metrů odsud v pravém křídle jsou stáje. Třicet koní a pár mrtvých podkoní."
"Zapaluju to. Máme tři minuty. Padáme!" řekl Vega.
To řekl před dvěma minutami. Teď se řítili ke stájím a Andrea mezi výdechy a nádechy sdělovala: "Měli jste dát delší doutnák!"
"Už takhle je hodně dlouhej! Proč?"
"Abychom stačili pustit koně."
"Ve stájích by to mohli přežít. Je to dost daleko."
Za nimi se náhle otevřely dveře a z nich vyšla trojčlenná hlídka určená k půlnočnímu střídání. Všichni muži v ruce svírali muškety.
"Stát, kdo je?" zeptal se nejvyšší voják a přihladil si z jedné strany knírek nehtem palce. Zastavili. Nožem proti střelné zbrani, ke všemu na vzdálenost dobrých deseti metrů, má naději možná jen westernový vrhač nožů, ale nikoli reálný člověk.
"Co tady pohledáváte?" ozval se druhý člen noční hlídky podezřívavě.
"Co to melou?"
"Mluvěj rusky, Vinci. Nech to na mně," usmála se Andrea líbezně. "Jsou to moji chlapi," odpověděla rusky a objala Johna. Vroucně jej políbila. Johnovi se to zamlouvalo; před chvílí si potýkali a takový to najednou nabralo spád. Ihned pochopil lest a začal Andree hníst jednou rukou pevný zadek. V druhé držel dýku.
"Tohle si vyřídíme později," sykla mu Andrea do ucha, ale neznělo to zas tak moc výhružně. Vincent Vega také pochopil divadýlko a začal hrát svou roli. Prsty nadzvedl roztrhané šaty a vysoko odhalil nádherně tvarované stehno. Lišácky mrkl na nedůvěřivé vojáky. Spustil lem Andreiny sukně a třením palce o ukazováček naznačoval:
"Kolik dáte za tohle prvotřídní zboží?"
Dva z vojáků se smáli. Dychtivé úsměvy jim obkroužily široké slovanské tváře. Na vybídnutí Vincenta přistoupili, aby si mohli sáhnout na vychvalované zboží. Třetí voják, podmračený Asiat, zůstal stát.
Vincent Vega zaslechl nepatrné syknutí a z Johnova výrazu pochopil, že Asiata si bere na starost on. Vincent s Andreou měli zlikvidovat ty dva, co se k nim právě s chlípným výrazem blížili. Andrea měla při líbání otevřené oči a pozorně sledovala okolní dění. Pochopila svou část úkolu. Kovář ji náhle odstrčil a podél jejího boku vrhl dýku proti Asiatovi. Podsaditý chlapík klesl k zemi se zbraní pohrouženou hluboko v krku. Vega probodl hruď dalšímu a Andrea podřízla posledního. Vypadalo to dobře, kdyby...
"Už to nestíháme!" zakřičel Vega. "Moc jsme se zdrželi!"
Rozhlédli se po setmělém nádvoří ozářeném loučemi a blikavě světélkujícími okny. "Doprostřed! Za fontánu!" ukázal Vincent Vega.
"Co když už to mělo bouchnout? Co když někdo uhasil doutnák?"
"Odpálí se to z pěti sudů najednou! Hoří pět doutnáků! Některý jsou ukrytý za lavicemi, jiný zase jiskří pod poházenými uniformami," křičel Vega a pádil přes nádvoří k renesanční fontáně zbudované z hladce obroušených mramorových kvádrů.
"Jak jsi to dokázal za takovou chvilku?" křičel Kovář.
"On by za pět minut odpálil třeba i Říšský sněm!" odpověděla mu z druhé strany Andrea.
"Jak víš, že jsem to nebyl já?" odvětil Vega. "Rychle, ještě pár kroků! A k zemi! Kryjte si hlavy!" zařval Vincent a strhl Andreu pod sebe. Kovář dopadl vedle nich a pažemi kryl svou i Andreinu hlavu.

Baahrouum! Svissst! Beng! Nádvoří obrovité renesanční stavby se změnilo v ohnivou arénu. Exploze prachárny roztrhala celé křídlo zámku a výbuchy pokračovaly dál. Vedle ležící trojice dopadl kus krovu a dva propojené masivní trámy s příčnou vzpěrou.
"Zalezeme pod to!" řval Vega, ale nikdo ho neslyšel. Nebylo divu. On také slyšel pouze svůj vlastní křik a z okolního světa vnímal jen jednolitou, předimenzovanou zvukovou stěnu. Vincent slezl z Andrey a vší silou ji zatlačil pod trám. Trhl Johnovi za zbytek rukávu a ukázal. Ten kývl a okamžitě se také překulil pod zborcenou konstrukci.
Vzduchem svištěly cihly, pískovcové bloky, kusy střešní krytiny a do toho všeho se míchala lidská těla, vcelku i po částech. Nebyla to jen jedna rána, ale několik po sobě následujících gigantických explozí.

"Stáje! Stáje!" ječela Andrea tak silně, že ji zaslechli i v tom hlomozu. Ukazovala na druhý konec nádvoří. Všude se sice vznášel dým a prach a šlehaly plameny, ale i tak bylo možné zahlédnout, jak z vyražených vrat prchají hrůzou šílení koně. "Za nimi!"
"To je zbytečný!" zakřičel Kovář a upozornil na splašená zvířata. Stádo se v panice otočilo přímo k nim. Právě na ně pádilo několik desítek neovladatelných koní.
"Některý mají uzdy a třmeny!" zakřičel Vega. "To je dobrý!"
"Já v tom moc rozdíl nevidím," zabručel John Francis Kovář. Všichni tři vylezli na kus nějaké zřícené zdi a čekali. Každý vyhlížel svého koníčka. Stádo mezi troskami rozesetými po nádvoří poněkud zpomalilo a rozdělilo se do několika proudů.
První naskočila Andrea. Vzápětí i Vincent halekal jako kovboj a krotil svého oře, jenže Kovář mezitím spadl už z druhého zvířete. Nikdy nebyl vynikající jezdec a skákat na splašené koně nepatřilo k jeho oblíbeným kratochvílím. Andrea svou klisnu již zvládla. Přiblížila se ve cvalu k pádícímu hnědákovi a chytla jej za vlající uzdu. Byl to docela obtížný kousek, ale komtesa de Villefort vyrůstala mezi koňmi odmalička.
Kovář běžel za posledními koňmi a doufal, že alespoň jeho dvěma novým přátelům se podaří prchnout. Nádvoří se začalo plnit vojáky a z oken se ježily hlavně mušket. Všichni pátrali po záškodnících, ale ohnivé jazyky, oblaka převalujícího se těžkého dýmu i prach zvednutý koňskými kopyty ztěžovaly orientaci. Několik horlivých vojáků zastřelilo omylem své druhy. Všude se ozývaly ruské výkřiky a povely.
Kovář se sehnul ke zbytku roztrhaného těla a svlékl z něj kabátec uniformy. Přehodil si jej přes ramena a utíkal za mizejícím stádem. Náhle se před ním v kouři a plamenech zjevili dva koně. Postavili se těsně před ním na zadní a zděšeně zaržáli. Byli vystrašenější než John. Dopadli předními nohama pár desítek centimetrů od něj a z hřbetu jednoho z nich zakřičela Andrea: "Co to máš sakra na sobě? Jak tě asi mám poznat?"
"Podle parfému asi!"
"Ha ha! Sedej! Vincent čeká v zámecký zahradě."
"Díky!"
"Za tu pusu nebo za koně?"
Kovář se usmál, vyskočil na koně a vyrazil na zvířeti za tajuplnou a nádhernou ženou, která podle toho, co tady za poslední dny předvedla, byla všechno, jen ne lingvistka,
"Za ten polibek!" zakřičel JFK a pak dodal: "Polibek za koně!"
Andrea mu poslala vzdušné políbení. Jen se zamihotalo vzduchem.
Sychravou nocí cválali tři koně.
Cesty byly rozmoklé vytrvalými podzimními dešti, ale přes noc umrzaly, takže se kopyta koní nebořila. Siluety zvířat a jezdců byly dobře patrné na pozadí hořícího renesančního zámku. Ale za chvíli i ten zmizel za temným obzorem. Za pár hodin nepřetržité jízdy se za nimi začal projasňovat horizont. Vzrůstající záře však nepocházela od požáru.
Začínal další den, jeden z posledních dnů před nejkrvavější bitvou, jaká kdy na tomhle území byla svedena. Východ slunce byl rudý.

AUDIENCE U CÍSAŘŮ

Napoleon Bonaparte pokyvoval hlavou. Svůj pověstný dvourohý klobouk měl odložený na kraji rozložené mapy slavkovského bojiště. Pravou ruku si zasunul na hruď mezi knoflíky obnošeného vojenského kabátu. Byl to nevelký člověk, ale vyzařovala z něj autorita a rozhodnost. Měl černé vlasy jako každý pravý rodilý Korsičan a stejně temné oči. Už deset minut poslouchal neznámé zvědy, kteří mu sdělovali těžko uvěřitelné, ale velice zajímavé zprávy. Generálové a maršálové s tichým úžasem sledovali císaře Francouzů, kterak pozorně naslouchá jedné mladé ženě a dvěma pobudům, kteří ji zřejmě měli za úkol chránit na cestách bouřlivou Evropou. Většinou hovořila kráska.
"A tudíž se, Sire, domníváme, že nepřítel zná váš plán a hodlá tuto skutečnost jaksepatří proměnit ve vlastní vítězství."
"A mou porážku," pokýval Bonaparte hlavou. "Madame de Villefort... Jmenujete se tak, že? Máte neuvěřitelné štěstí. Představte si, jak mne musely zaujmout zprávy mých lidí, abych se s vámi vůbec sešel, pár dnů před rozhodující bitvou, kterou již měsíc připravuji. Před námi je Austerlitz a za námi Evropa, má Evropa. A já, místo abych vybrušoval poslední kamínky strategické mozaiky, se vybavuji s vámi třemi, s osobami bez dokladů, s neznámými individui na nepřátelském území."
"S osobami, Sire, jež vám přinášejí zcela zásadní informace," podotkla s úklonou Villefortová a zůstala v mírném předklonu. John Francis Kovář se nestačil divit, jak se během krátké doby stačila prostořeká bojovnice proměnit v královnu plesové sezóny a zanícenou salonní diskutérku. Vincent Vega měl již dvakrát tu čest zúčastnit se mise s urozenou šlechtičnou, takže se nijak nedivil. Měl jiné úkoly a řečnění nepatřilo mezi ně. Vladař přistoupil ke sličné mladé ženě a zlehka jí položil ruku na útlé rameno.
"Nemusíte se přede mnou stále sklánět, komteso," pronesl konejšivě. "Skoro mne uvádíte do rozpaků." Bonapartovi pobočníci na sebe pohlédli v největším úžasu, a pokud by to bylo možné, pozvednutá obočí by jim opustila čela jako stěhovaví ptáci. Andrea de Villefort se napřímila a nechala vyniknout obliny pevných ňader deroucích se ze staženého živůtku. Než je po všech výsleších a prohlídkách přivedli k císaři, zaopatřili je skvostnými obleky. Andrea vypadala jako královna, přinejmenším.
"Vaše Výsosti, věřte mi. My jsme pro to, abychom vám přinesli tuto zprávu, udělali opravdu vše," řekla.
"Vím, vím," pronesl Bonaparte. "Slyšel jsem o olomouckém zámku plném Rusů, kterak vylétl do povětří. Dobrá práce. Blahopřeji."

Všichni tři se před císařem beze slova uklonili. Andrea oba přátele jaksepatří vycepovala, než se dostavili na audienci.
"Jestli mi uříznete ostudu, jste bez večeře a bez piva!" sdělila jim rázně. Očividně to na ně platilo.
"Ale nyní bych si, komteso, vaše tvrzení probral ještě jednou. Abych to shrnul vlastními slovy. Prosím, abyste mě případně doplnila či opravila."
"To bych si nedovolila, Sire."
"Berte to jako mé přání nebo rozkaz."
"Jak si přejete,"
Bonaparte přešel podél rozloženého stolu a zadíval se na mapu. Znázorňovala okolí Slavkova s vytyčeným ležením rusko-rakouské armády i s rozmístěním francouzského vojska. Červené vlaječky představovaly dělostřelecké baterie po šesti až osmi hlavních; ty svým dostřelem podle typu děla či houf nice pokrývaly palebný prostor mezi jedním až třemi kilometry. Červenomodré špalíčky prezentovaly pěší divize rozlišené barvami na brigády, z toho na levém křídle byla lehká pěší brigáda. Pluky a jednotlivé prapory byly ohraničené vytyčenými hranicemi.
Proti uskupení francouzských sil se vlnila linie červenobílých vlaječek. Francouzské jednotky, včetně nedávno dorazivších posil, měly totiž pouze kolem sedmdesáti tisíc mužů, zatímco spojenecké armády rusko-rakouské disponovaly údernou silou přes devadesát tisíc mužů. Nevyrovnané byly i počty děl. Dělostřelecké baterie byly Bonapartovou chloubou, drobný Korsičan totiž kdysi začínal jako důstojník dělostřelectva. Pro tuto bitvu soustředil neuvěřitelných dvě stě padesát děl, ale nepřítel jich měl na své straně více než tři sta padesát. Nyní, kdy celé dny a týdny spřádá složitou, riskantní a smělou partii, objeví se jakási tajuplná komtesa a přesvědčivě mu tvrdí, že všechno bude jinak, úplně jinak.
A co je hlavní - cituje informace, jež zná pouze on, protože dosud byly bezpečně uložené v jeho hlavě. A právě v této nepochopitelné skutečnosti byl důvod císařovy nezvyklé benevolence vůči neznámým tulákům. Mohli to být stejně tak ruští jako rakouští agenti, to ano. Jenže záhadná šlechtična mu viděla až do hlavy a přitom nešla za nepřítelem, ale za ním. To bylo pro Bonaparta dobré znamení. Kdyby se totiž nic jiného nedozvěděl, stačilo jen to, že mu komtesa věrně popsala průběh celé následující bitvy krok za krokem, jak si to naplánoval v posledních týdnech. Nerozuměl tomu, opravdu tomu nerozuměl. A Napoleon odmalička nesnášel, když něčemu nerozuměl. Rozhodl se tedy, že přistoupí na jakékoliv argumenty či tvrzení, jen aby té záhadě přišel na kloub.

"Vy tedy tvrdíte, že mí nepřátelé mají k ruce špióny, kteří stejně jako vy znají průběh bitvy, kterou hodlám svést až pozítří? Co mi však nejde do hlavy: proč hrabě Kutuzov nezaútočil třeba včera a nepřekvapil nás na jiných liniích?"
"Na tuhle otázku existuje několik odpovědí, Sire. Buď se k němu zvědové prostě nedostali, vždyť i my jsme čekali na přijetí skoro tři dny, nebo jim vaši protivníci neuvěřili a vyhodili je, zvláště pokud jim zvěstovali drtivou porážku. To se dotkne hrdosti a cti každého vojevůdce, ne?" usmála se Andrea, "Anebo mají záložní plán a k němu nepotřebují Kutuzova. Ostatně ruský hrabě je spíš jen loutka, ne vůdce."
"Nechají tedy bitvu probíhat, jak tvrdíte vy, budou vyčkávat a aktuálně ji ovlivňovat podle situace?"
"Přesně tak, Sire. My víme, že do olomouckého prostoru pronikli agenti druhé strany a podle všeho podrobně sondují terén a rozložení vojsk. Jenže, bohužel, nedokážeme odhadnout jejich další kroky. V tom spočívala práce hraběte d'Morcerfa, kterou jsem už nestačila dokončit. A právě to jsme měli zjistit."
"Jak víte, že jsou tady? Ti špióni?"
"Zaměřili jsme je, Sire. Pronikli časoprostorovou bariérou - a to my umíme měřit.
"Čím pronikli?"
Andrea se nejistě rozhlédla po velitelské místnosti. Císař si nechal zbudovat hlavní sídlo v jedné z chalup v samotě Kandie na olomoucké silnici nedaleko Brna. Komtesa zavrtěla hlavou. Císař pochopil a jediným gestem vyhnal všechny ze stanu.
"Vaše Výsosti, nemusíte mi věřit, ale berte to třeba jako logickou hříčku," řekla mu Andrea. "Předpokládejme oba, že to, co vám nyní sdělím, může být pravda, ano?"
Bonaparte k ní přistoupil, byl menší než ona, a zahleděl se jí do očí.
"Nevypadáte, že byste mi chtěla lhát. Ale předtím, než cokoliv prozradíte z těch vašich tajemných náznaků, řekněte mi - proč mi pomáháte? Proč právě mně? Já nebudu dějinami hodnocený jako lidumil či dobromyslný vládce. Vím velice dobře, kolik za mnou zůstává mrtvol, ale stejně tak vím, že musím chránit Francii. A sebe."
"Pane, nejde o to, že jsem Francouzka. Já vám prostě musím pomoct. Pokud od Slavkova odejdete poražený, zásadně se změní běh dějin."
"To jistě. Kvůli tomu se přece vedou války."
"Jenže vy netušíte, co by tahle změna dějin mohla způsobit v budoucnosti - v té budoucnosti, která je nyní postavená na skutečnosti, že jste tuhle bitvu vyhrál."
"Obávám se, komteso, že vám nerozumím."
"To je právě ta logická hříčka, Sire," pousmála se Andrea nepatrně. Císař jí úsměv opětoval, ovšem ve zcela nechápavém podání.
"Víme, že se do oblasti Olomouce, tedy do centra ležení vašich nepřátel, dostali agenti z jiného světa. Shodou okolností také naši nepřátelé."
"Z jiného světa? To jako z jiné země?"
"Ano, i tak je to možné podat," přikývla Andrea. "Jejich příchod umíme zachytit na přístrojích. Na velikou dálku, v prostoru i v čase."
"Asi jako je možné uchem přitisknutým k zemi postřehnout dusot vzdáleného stáda koní?"
"Něco na ten způsob, pane. Teď tedy víme, asi jako v tom případě s koňmi, že sem přeběhlo několik lidí, nikoli stádo. A

zatím nemáme potvrzené další větší průniky. Těch se však obáváme nejvíce."
"Průniků? Jako když voda proniká hrází?"
Andrea mu vděčně přikyvovala. Nečekala, že mocný vládce a geniální stratég bude takhle vstřícně reagovat. Navíc musela uznat, že jeho příměry byly dokonalé.
"Pokud je průnik příliš rozsáhlý, tak se hráz protrhne a vzájemné vazby neudrží vzrůstající tlak," řekla. "Je to horší než povodeň. Smete sebou vše, co stojí v cestě."
"A vytvoří si nové koryto," hlesl císař. Upíral pohled na mapu, ale bylo zřejmé, že se skrze bitevní plán pokouší alespoň zahlédnout budoucnost "v jiném korytu", nikoli jen tu svou. "Povězte mi, komteso, co ten větší průnik může znamenat? Teď nemyslím z hlediska vašeho věštění a znalostí budoucnosti, ale z pohledu zítřejší bitvy."
"Vaše Výsosti, s mým kolegou hrabětem d'Morcerfem jsme objevili tyhle interdimenzionální průniky ve čtvrtém sektoru. Ehm, promiňte."
"Pokračujte. Já si to nějak přeložím," vlídně ji vybídl pán poloviny Evropy.
"Děkuji, Sire. Podle všech našich měření nejprve nebylo zřejmé, proč jsou přechodové brány tak předimenzované. Proto nás sem vyslali s hrabětem. A my přišli na to, že fantómové pole je evidentně uzpůsobené na průniky velkých hmot. Možná si vzpomenete na nezvykle silné bouře asi před třemi týdny?"
"Ale ovšem," nenechal se Bonaparte vyvést z míry. "To se nad Vyškovem prohnala opravdu nezvykle ostrá bouře. Vím to, mám tam jezdecké oddíly. Na to, že byla sotva polovina listopadu, to vypadalo spíš jako poctivá letní bouřka. Podivná země, tahle Morava. Bouří zde i v zimě
"To byl pouze jeden ze zkušebních průniků. Teď jde o to, kdy se jim podaří vyvolat další takový. A hlavně - co sem chtějí přemístit. Protože všechno má v časoprostoru jen určitou životnost. Hodiny či jen minuty. A tohle oni vědí. A tohle právě zkouší."
"Kdo to je - oni, komteso?" přerušil ji císař,
"Lidé, kteří chtějí měnit dějiny."
"Ale mezi ně patřím i já," napřímil se malý vojevůdce.
Andrea potřásla hlavou.
"Jistě, Sire. Vy dějiny měníte, abych tak řekla, tím správným způsobem. Ale tihle lidé je mění úplně jinými nástroji, přistupují k nim na základě zcela odlišných principů. A tím je ohrožují celé. Nevím, jestli se vyjadřuji správně, Vaše Výsosti."
Císař prošel kolem stolu a bylo zřejmé, že se komtesa nevyjadřuje zcela správně. Nicméně císař Francouzů byl moudrý člověk a pochopil, že z ní už nic kloudnějšího nedostane. Každopádně ta sličná dáma přesně znala průběh slavkovské bitvy. Takže z toho vyplývají jen dvě možnosti: buď ji a její nohsledy nechá popravit - a nebo této nečekané příležitosti patřičně využije. A pokud to přece jen bude nezbytné, bude je možné přece popravit kdykoliv později.
"Drahá komteso, nemohu říci, že byste na mě nezapůsobila," pronesl poněkud chladně. "Tím nemyslím toliko váš líbezný zjev, ale zejména vaši znalost dějů budoucích. Řekněte mi, co bych tedy podle vás měl dělat, abych snížil riziko, že mne nepřítel překvapí těmi vašimi průniky?"
"Chápu, Sire, že jsem vás nepřesvědčila, ale budu vděčná i za to málo, co byste pro nás mohl udělat. Abychom vám mohli pomoci."
"A o co by konkrétně šlo?"
"Pokud byste nám dal glejt, že - v případě průniku - můžeme díky vašemu slovu zasáhnout do průběhu bitvy. Tím myslím účastnit se vedení vašich jednotek. Samozřejmě za přímého dozoru vašich generálů či případně vaší osobní přítomnosti."
Napoleon pozvedl husté obočí: "Chcete mi tím říct, že na základě zahřmění či blesku vám odevzdám velení?"
Tvářil se jako bouřkový mrak.
"Ne, Sire, tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem jen říct, že pokud se objeví nějaké podivné okolnosti, vy sám rozhodnete, zda vám můžeme být nápomocni!" vyhrkla Andrea a klekla si v saténových šatech před ‚malým kaprálem' na zablácenou podlahu. "Prosím!"
Napoleon Bonaparte ji prsty zvedl bradu tak, že si hleděli do očí.
"Souhlasím, má sličná komteso," pronesl po chvíli. "Celou bitvu budete vy i vaši přátelé po mém boku. Nechám pro vás vystavit příslušné listiny a pokud bude třeba, použijete je. Doufám, že vám nemusím zdůrazňovat, že vás budeme střežit na každém kroku. A v případě jakéhokoliv náznaku zrady či dezerce - jste mrtví."
"Děkuji, Sire! Naše životy jsou vaše," řekla Andrea.
Bonaparte jí pokynul, aby se zvedla. Potom sebral klobouk a bez pozdravu odešel. Byl z toho všeho poněkud zmatený. Zítra jej čeká rozhodující bitva v této části kontinentu. A tihle tři cizinci z jiného světa vědí, jak dopadne - nebo jak by měla dopadnout.
Císař stál venku a pozoroval zataženou oblohu. Rozhlédl se po ležení svých vojsk. Ano, ještě dnes je musí navštívit, alespoň své nejvěrnější pluky.

John se jen krátce zasmál a zakroutil hlavou.
"Jestli tomuhle říkáš rutina," sdělil Vincentovi, "tak to se těším na práci, u který bych se takhle vyloženě nenudil. Vlastně jsme jen pozabíjeli pár takových divných ninjů, protáhli jsme se na mučidlech a vyhodili do povětří kus Moravy," naznačil rukama explozi. "A teď si jen tak, aby se neřeklo, zavelíme pár desítkám tisícům chlapů, tedy jestli nás k tomu malej kaprál připustí. Papíry na to vlastně máme, tak co nám schází?"
"Spíš bychom potřebovali papíry na hlavu," poznamenal Vega a sedl si na dřevěnou trojnožku s vyřezávaným srdíčkem uprostřed.

"Promiňte, chlapi," ozvala se Andrea od stolu plného map a nákresů. "Nikdo nemohl tušit, že se to takhle zvrtne. Původně jste nás s hrabětem jen měli vystřídat a sledovat tady s našimi lidmi průniky. Pak se do toho měly vložit hlavní síly Agentury."
"Takže teď jsme ty hlavní agenturní síly my?" ujistil se Vincent Vega.
"Jo, vypadá to tak. Jsme bez přímýho spojení a čekáme na další časový portál."
"To nic," mávl Kovář rukou. "Zase to má, Vinci, svoje výhody."
Vega k němu s údivem vzhlédl.
"Myslím tím, že si zavelíme se samotným Napoleonem," upřesnil Kovář. "To se člověku normálně jen tak nepřihodí."
Vega pohroužil hlavu do dlaní a naznačil pláč.
"Díky, Johne," řekla Andrea. "Za ty plusy. A ty, Vinci, tady máš můj hedvábný kapesníček."

"Jeho Císařské Veličenstvo se rozhodlo, že rozkaz pro zítřejší bitvu přednese své gardě osobně," informoval je jejich průvodce Flambeau, seržant osobního Napoleonova granátnického pluku. Kráčeli pár kroků za rtuťovitým vojevůdcem a přidávali se k nim další a další vojáci. Všichni chtěli vidět svého Napoleona.
Bonaparte se zastavil u šestipalcové houfnice, položil ruku na hlaveň a rozhlédl se:
"Vojáci, rusko-rakouská armáda táhne proti nám, aby pomstila ulmskou porážku Rakušanů. Jsou to tytéž prapory, které jste porazili u Hollabrunnu a vytrvale pronásledovali až sem. Postavení, které jste zaujali, je pro nepřítele strašlivé: až bude chtít zítra obejít mé pravé křídlo, nastaví nám svůj bok. Vojáci, povedu vaše prapory sám! Rozhodnutí nesmí toho dne kolísat. Jedná se o čest francouzského vojska, která je úzce spjata se ctí národa. Zítřejší vítězství ukončí naše válečné tažení! Pak uzavřu mír, důstojný svého národa, vás i sebe!"
John Kovář musel uznat, že ten malý uhrančivý chlápek umí mluvit, svým projevem dokázal chytit za srdce. Gardisti, granátníci, kyrysníci, jízdní i pěší myslivci, veteráni z egyptské výpravy i z italských bojišť, ti všichni začali provolávat: "Ať žije císař!"
Sbírali louče a víchy a zapálené je napíchli na bajonety, pozvedli své improvizované pochodně vysoko nad hlavy a mávali jimi pod nočním mrazivým nebem. Zdravili svého generála a císaře.
Rozkaz ve stejné chvíli četli i u ostatních jednotek. Napoleon Bonaparte procházel řadami kolem táborových ohňů, pokyvoval hlavou, která zářila bílá a velká pod známým černým kloboukem. Pravou ruku zasunutou za vestu, v šedém opotřebovaném polním plášti, který prošel už tolika válečnými vřavami, kráčel mezi "svými" vojáky a všichni věděli, že "jejich malý kaprál" je zítra opět povede k vítězství. Nic nepomůže vyšňořeným vládcům, rakouským i ruským císařům a jejich zlatem ověšeným štábům, ať se radí třeba celou noc. I když na něj ráno udeří s o tolik silnějším vojskem.

Zpátky kráčeli oklikou. Podle táborových ohňů, které se večer rozhořely na kopcích od Holubic přes Staré Vinohrady a Práci, bylo zřetelně vidět, jak se rusko-rakouská fronta natáhla. Útočit proti ní do vrchu bylo holé šílenství. Bonaparte však zvolil jinou, neočekávanou strategii. Rozhodl se ponechat výhodu útoku mnohem silnějšímu nepříteli.
Napoleon Bonaparte se vrátil do velitelské místnosti a unavený se posadil ke stolu sbitému z hrubých prken. Zasmušeně hleděl do map, v duchu slyšel prudkou dělovou kanonádu, svistot kartáčových střel, ostrý praskot mušket, křik útočících vojsk, úpění raněných a umírajících. Promnul si oběma rukama oči. Nechtěl se nechat unášet vidinami plnými sténajících a mrtvých vojáků.
Prudce se zvedl a začal se procházet podél stolu.
Ten večer nikomu nebylo veselo. Až doposud byly Napoleonovy jednotky zvyklé vždy samy útočit, samy vnutit protivníkovi boj a bojiště - ale tentokrát všechno bude jinak. A to tak, jak rozhodl geniální strategický mozek malého Korsičana.

V rakousko-ruském ležení se sešel štáb se svým vrchním velitelem maršálem Kutuzovem.
"Pánové, svolal jsem vás všechny na příkaz imperátora celé Rusi, jasného Alexandra. Jak mi bylo řečeno, očekáváme vskutku interesantní návštěvu," pronesl hrabě Michail Kutuzov tajemně. Ruský car Alexandr, jenž jmenoval Kutuzova navzdory dvorním intrikám vrchním velitelem slavkovské operace, rozverně mrkl na rakouského císaře Františka. Mladý, štíhlý a plavovlasý Rus byl pravým opakem zachmuřeně bezvýrazného Habsburka s jeho protáhlou lebkou, odulým spodním rtem a vodnatýma očima.
Císař František, syn a následník Leopoldův, se jen apaticky ušklíbl. Zvykl si s Bonapartem prohrávat a nečekal od nastávající bitvy bůhvíjakou změnu.
"Lord Xaverius Hawk právě dorazil, pane," uklonil se sloužící.
Před vchod do generálního štábu zřízeného ze zabraného statku se přihnalo rychlé čtyřspřeží. Zastavilo tak prudce, až se štíhlé nohy koní prohnuly jako ocelová péra. Z černého kočáru se stříbřitou jestřábí hlavou na dvířkách vystoupil mohutný muž v černém plášti a v matně se lesknoucí rytířské přilbě. Zamířil dlouhými, rozvážnými kroky k osvětlenému vchodu. Nesundal si plášť ani přilbu a vešel dovnitř. Lehce se uklonil před rakouským císařem a ruským carem.
"Klaním se, pánové. Jak jste slyšeli, mé jméno je Xaverius Hawk a přináším vám zajímavý návrh týkající se zítřejší bitvy."
"Lorde Hawku, předpokládám, že nám tu nebudete kázat bludy jako váš údajný pobočník?" pronesl rakouský císař a ulízl si řídké vlasy již tak přilepené na lysou hlavu.
"Udělali jste chybu, že jste ho nechali popravit," poznamenal lord.
"Co jsme s ním měli dělat, když nás urážel tím, že zítřejší bitvu prohrajeme?" odsekl císař František. Maršál Kutuzov raději mlčel a pozoroval záhadného cizince.
"Neprohrajete. Jen musíte vašim vojákům rozkázat, aby se nezalekli zprvu drtivého Napoleonova postupu - a zejména,

aby neutekli z bojiště, až se zde rozpoutá poněkud nezvyklá bouře."
"Chcete tím naznačit, lorde Hawku, že se ruští vojáci bojí hromu či blesků? Oni, kteří sami hrom a blesky v podobě dělových salv vyvolávají?" ozval se konečně Kutuzov.
"Chci tím říct, generále, že byste ve vlastním zájmu měl své muže zpravit o nečekané posile, kterou vám blahosklonně poskytnu bez jakýchkoli územních či mocenských nároků."
"Řekněte jim, lorde," vstoupil do hovoru imperátor Alexandr s vlídným úsměvem, "to, co jste mi řekl, když jste mne přepadl na mé vyjížďce mezi vojsko. To o vašem opravdovém zájmu a vašich schopnostech."
"Chci změnit výsledek téhle bitvy."
"Vždyť ani nevíte, jak dopadne," usmál se Alexandr. Uměl udržet napětí do poslední chvíle. Generálové kolem něj již začali brblat a někteří dokonce bezděky sáhli po šavli.
"Právě že vím, jak dopadne," řekl cizinec.
"To je neslýchané!" vykřikl císař František.
Pohlédl na Alexandra a pochopil:
"Vy jste se proti mně spikli! Vy, ctihodný Alexandře, s tímhle černokněžníkem, či co to je za podivné individuum?!"
Alexandr pozvedl štíhlý, dlouhý ukazováček.
"Domníval jsem se, že nás nebude nic stát, když maličko pozměníme naši strategii!"
"Tak to ne!" rozhodl se Habsburk. Konečně si připadal jako významný vůdce mnoha národů, mocný, rozhodný a pevný. "Pokud změníme jakékoliv plány, které noc co noc osnovali mí nejudatnější generálové, odstupuji z koalice! Já, má vojska i mé země!"
Alexandr se očividně bavil. Otočil se na muže v černém, lehce pokrčil rameny a řekl:
"Sám jste to slyšel, lorde. Pokud nám nenabídnete opravdu hmatatelný důkaz vaší pomoci, nemůžeme jen tak měnit úmysly našich štábů. Přece jen jste poněkud záhadná postava a jistě chápete, že tato audience je obzvláště výjimečná - normálně bychom vás totiž nechali ihned zastřelit,"
Lord X-Hawk se zvolna rozhlédl po prostorné místnosti: "Dobrá, na jednu stranu to chápu. Ale pochopte zase vy mne, imperátore. Nemohu vám předvést to, co tady a teď neexistuje. Protože tím bych vyplýtval pevné stanovený čas, který potřebuji využít jinde. A jak v pravou chvíli sami poznáte, budete to potřebovat také."
Všichni ztichli a dívali se na sebe s tázavými pohledy.
"Má nabídka pomoci trvá. Jen prosím, abyste vašim vojákům řekli, aby se nebáli bouřky. Pak snad už budou vědět, co a jak. A ještě jednu radu: nenechte se Napoleonem zbytečně vyprovokovat. Čeká to od vás - a jak mohu posoudit podle dnešní nálady, zřejmě se mu to i povede."
"Co tímhle vším vůbec sledujete, lorde Hawku?" zeptal se Alexandr tiše.
"Pouze svůj osobní prospěch, pane," usmál se černý lord. "A věřte, že ten se vůbec nekříží se zájmy nikoho, kdo je přítomen v tomhle štábu."
"Zaujal jste mne," řekl Alexandr. "Jste vskutku zvláštní člověk. A protože jedna neškodná věta v rozkaze nám nic neudělá, vyhovím vám. Naše vojska se nebudou bát bouřky. A já za to od vás očekávám vaši plnou podporu, ovšem pouze v okamžiku, kdy mé pluky snad zakolísají. Jinak nevstoupíte do hry! Nepřeji si totiž, aby se na slávě zítřejšího vítězství podílel kromě mého přítele Františka kdokoli jiný. Chápete mě dobře?"
"Velice dobře, pane," uklonil se X-Hawk, otočil se a rychle odešel.
"Mohu konečně vědět, o co tady jde?" přerušil je rakouský císař.
"Vaše Veličenstvo," obrátil se k němu Alexandr, "právě jsme podepsali smlouvu s ďáblem. A uvidíme, co ten pekelník předvede," zasmál se nahlas a pohodil plavými vlasy.
Polní kurát se u přenosného oltáře v rohu místnosti několikrát po sobě rychle pokřižoval.

BITVA TŘÍ CÍSAŘŮ

Andrea de Villefort se převlékala za paravánem do mužských šatů. Nechtěla se účastnit slavné bitvy v nešikovných, přezdobených a upjatých šatech, do nichž ji místní ženy navlékly před audiencí u císaře. Paraván byl zdobený zlatavými pávy, ale byl také patřičně průsvitný. Kovář občas pohlédl na ostrou siluetu ladných křivek a hned mu bylo na bojišti o něco lépe. Granátnický seržant Flambeau jim všem popisoval průběh Napoleonova tažení Evropou.
"V polovině listopadu jsme měli Vídeň v hrsti," ukazoval Flambeau sevřenou pěst. "Takhle! Zbytky Rakušáků ustupovaly na sever, na Moravu. Tam se spojily s Rusy. My jsme mezitím obsadili Brno. Rakušané a Rusové si ustlali u Olomouce."
"Tam to známe," řekl Kovář. "Jednu zámeckou knihovnu, jednu mučírnu a jeden sklad se střelným prachem." Andrea se za paravánem postavila tak, že jí díky světlu z lampy bylo vidět pevné ňadro s trčícím hrotem bradavky. Noc byla chladná.
Flambeau pokračoval: "V té době císař vyjížděl se svou generalitou do brněnského okolí, k Práci a Slavkovu. Bral si vždycky pár lidí z našeho pluku, já měl to štěstí, že jsem patřil mezi ně. A všem zdůrazňoval už před takovou dobou: "Pánové, dobře si prohlédněte kopce a výšiny, tady se budete bít, než uplynou dva měsíce." No a vidíte, zítra to začne. Zvědové potvrdili zprávy o ranním útoku."
Andrea si navlékala jezdecké kalhoty. Měla zadek pevný jako závodní kůň. Kovář se lehce opřel zády o stanovou tyč a ruce si založil na hrudi. Vincent se usmál.
"A pak jsme se od výzvědných hlídek konečně dozvěděli, že se Rusové s Rakušany hnuli od Olomouce," řekl Flambeau. "Táhli nejdříve přímo na naše ležení, ale pak uhnuli k jihu. Hodlali nás obejít a udeřit z boku, chtěli nás

odříznout od Vídně. Jenže císař rozkázal natočit celou naši frontu rovněž k jihu. To už jsme měli obsazená návrší od Tvarožné, Žuráně až k Telnici."

Kovář pohlédl na mapku, kde starý seržant ukazoval body vytyčené linie. "Vidíte, tady je to dobré vidět. Podél naší linie se táhne nevelké údolí s potokem Říčkou a několika jezírky. Naproti se rozkládá stejný řetěz kopců jako na naší straně, jenže jejich návrší jsou vyšší. O dost vyšší. A tam se včera nepřítel utábořil."
Andrea vyšla. John si ji zálibně prohlédl. V uniformě měla zase jiný šmrnc. Zvedl palec a uznale kývl hlavou.

Začalo svítat. Bylo druhé prosincové ráno léta Páně 1805. Vojáci na obou stranách fronty se probouzeli do husté mléčné mlhy. Ta zalila celé dlouhé údolí nad potokem Říčkou. Vidět bylo sotva na deset kroků a teplota se pohybovala kolem nuly. Hřebeny Prateckých výšin vyrůstaly z mlžných peřin jako skalnatý břeh z tříštícího se mořského přílivu. Rusko-rakouská strana se v předvečer bitvy utábořila v šíři deseti kilometrů. Viničné kůly a zídky však znemožňovaly hromadný a přímý útok rakouského jezdectva, které nemohlo spoléhat ani na obchvat spodem, protože tomu zase bránily vodní plocha a bahnité břehy Měnínského rybníka na jihu.
Těsně před signálem k útoku začala pálit od svatoantonínské kaple rakouská děla. Střelba do husté mlhy však Francouzům nijak neuškodila. Útok rakouských jednotek začal s elánem a rozmachem. Francouzští střelci však čekali chladnokrevně v úvozech před vesnicemi. K palbě, kterou přivítali mohutný útok, se přidávali i elitní střelci z oken a střech chalup. Cesty k návsím zametaly francouzské houfnice. Předvoj první ruské kolony se objevil až zadlouho, teprve kolem půl osmé. Rusové měli sestoupit z Prateckého návrší již dříve a pomoci Rakušanům, jenže svahy, ačkoli nebyly nijak prudké, byly rozbrázděné úvozy a úžlaby. Noční mrazíky navíc nestihly zpevnit cesty a nohy, loukotě lafet i kopyta tažných koní se bořily do bláta.
Ruští vojáci byli prokřehlí, namáhavě rozhýbávali údy, během pochodu podupávali a třením prstů prokrvovali dásně. Polykali zbytky ztvrdlého chleba a zapíjeli je pálenkou; dnes dostali trojitou dávku. Kutuzov se rozhodl udeřit hlavními silami na Bonapartovo slabé protáhlé křídlo a rozdrtit ho. Což se mu povedlo. Poté, co dobyl vytyčené kóty, ruský generál vydal rozkaz: "Stočit frontu proti francouzskému středu a obchvátit ho z boku i zezadu!"
A právě to Napoleon chtěl.
Zatím bylo vše zahalené v mlžném oparu. Neodbilo však ještě ani osm hodin, ticho a šero dosud vládlo nad zbytkem linie, když tu náhle rozehnalo slunce hustou mlhu a ukázalo Francouzům Pratecké výšiny, které se stále více a více vyprazdňovaly bočním pochodem nepřátelských kolon.
Nastala chvíle neopakovatelné podívané, okamžik, který vstoupil do dějin. Slunce odhalilo postavení nepřítele a francouzské pozice nechalo skryté v mléčné mlze. Napoleon Bonaparte jasně viděl, že protivník vyklízí návrší tak, jak to ve svých plánech předpokládal - zatímco nepřátelé neměli potuchy, kde vlastně Francouzi přesně jsou a co od nich mohou očekávat. Slavkovské slunce toho dne vstoupilo do legend.

Napoleon Bonaparte se již dříve rozhodl soustředit většinu vojska, asi šedesát tisíc mužů, na jednom jediném místě kolem kopce Zurane. Zbytek armády potom roztáhl do dlouhé linie podél břehu potoka až k Telniči. Tam byla francouzská fronta obsazena jen natolik, aby stačila zadržet menší útok. Bonaparte s tím ale počítal - a na tom založil svůj plán.
Kutuzov totiž udělal přesně to, co měl udělat.
Maršálkové a generálové obklopili císaře Francouzů na žuráňském kopci. Před nimi se rozkládala zvlněná krajina plná střelby, výkřiků a zvuků polnic. Bitva u Slavkova, jedno z největších krveprolití v dosavadní válečné historii, byla v plném proudu. Pár kroků od štábu postávali John F. Kovář, Vincent Vega a komtesa Andrea de Villefort, jediná žena v tomto uskupení, ovšem v mužských šatech.
"To je neuvěřitelné," řekla. "On to opravdu měl takhle už týdny vymyšlené - a vychází mu to tak, jak si to naplánoval."
John Francis Kovář hleděl na Pratecké návrší.
"Oni fakt vyklízejí své výhodné pozice."
"A to můžeš počítat s tím, že náš starý známý lord Hawk je jistě upozornil, aby se nenechali Napoleonem vyprovokovat."
"Ten Korsičan je geniální! To mu nikdo nikdy neodpáře," poznamenal Vincent Vega s neskrývaným obdivem v hlase. Sám prožil desítky bitek i opravdu velkých bitev. Ale takhle monumentální past dosud nezažil.
Oči všech byly upřené na protější výšiny, kde se centrální nepřátelské pluky daly do pohybu. Některé jednotky šly ze svahu přímo dolů, jízda se snažila sestoupit po vrstevnicích, další pluky pochodovaly křížem, někde bránila jedna kolona postupu druhé. Nejsilnější proud vojska však směřoval k francouzskému pravému křídlu do údolí, aby se vrhl přes potok za jistým vítězstvím. Nepřítel by ani nemohl přesněji vykonat to, co od něj lišák Bonaparte očekával.
Císařovy oči se šibalsky blýskaly.
Veškeré nepřátelské pluky byly na pochodu a na nejzazším místě pravého křídla se už drahnou chvíli ozýval třeskutý hluk boje. Ordonance dojížděly ke štábu na kopec a odevzdávaly hlášení:
"Pane, Rusové a Rakušané narazili v údolí na naši linii a pokoušejí se ji protrhnout. Domnívají se, že nás tam mohou smrtelně zasáhnout."
Bonaparte je pozorně poslouchal, ale zároveň sledoval dění kolem. Zatímco nepřítel kreslil svými pochody před očima císaře plán svého postupu, mohl si vojevůdce teprve nyní vybrat nejpříhodnější místo pro útok. Vyšel před skupinu generálů, jednu ruku v kabátě, a ukázal na pratecké kopce. Většina nepřátelského vojska z nich v této chvíli již sešla do údolí a pochodovala stranou, od sídla štábu doprava.
"Kolik času potřebujete, Soulte," oslovil svého oblíbeného a schopného maršála, "abyste obsadil tu výšinu?"

"Deset, možná dvacet minut, Sire. Mé divize jsou za potokem připraveny k útoku."
"Dobrá," zamyslel se Bonaparte. "Ale ještě čtvrt hodinky počkáme, až nastane ten pravý okamžik."
Rusko-rakouské pluky, celých čtyřicet tisíc mužů, zatím vyklidily pozice na kopcích a bily se na záměrně připravené oslabené linii s francouzskými prapory. Po rozmáčených stráních stékaly do potoka a jezírek krvavé přítoky. Napoleon ještě chvíli pozoroval bitvu, pak sklonil hlavu před bodavými paprsky zimního slunce a pokynem dal znamení k útoku na téměř opuštěnou Praci.
"Velte k útoku!'

Ze záplavy mlhy v údolí vystupuje proti nepřátelským jednotkám pluk za plukem. Francouzi ženou útokem nepřátelský oslabený střed. Čtyřicet tisíc mužů útočí, jízda, granátníci, císařská garda. Marně se jim do cesty staví zbytek rakouské posádky marně sem vrhá ruský vrchní velitel Kutuzov vybrané sbory, kozáky a carskou gardu, marně se staví do čela obrany sám rusky car.
Ani rakouská infanterie, ani kyrysníci uštvaní rychlou jízdou nemohou proti geniálne načasovanému útoku nic pořídit. Na oslabenou frontu a na zálohy svolané v poslední chvíli stačí čelo Napoleonových šiků. Většina francouzských vojáků ani nezasáhla do boje a dopochodovala do již dobyté linie. Pratecké výšiny zanedlouho patřily Napoleonským gardám.
A nad nimi se jako symbol drtivého protiútoku zablesklo a majestátní hrom se rozlehl po zvlnené krajině.

Spousta vojáku udiveně vzhlédla. Obloha byla olověně šedává s kalnými mračny, ale zřetelně na ní zářil sluneční kotouč. Na bouřku to vůbec nevypadalo, znova se zablýsklo. Andrea de Villefort ukázala na východní linii. Trvalo to mnohem déle než běžný atmosférický výboj.
"To jsou oni," řekla s rukou stále napřaženou. "Proboha, ono to stále roste!"
Vincent Vega suše polkl. I on hleděl na obzor prateckých kopců, za nímž vyrůstal půlkruh gigantického atmosférického jevu. Byl oslnivě fialový a vypadalo to jako olbřímí purpurové slunce.
A byl to největší časoprostorový fantom, jaký kdy spatřil.

Lidským jatkám však ještě neměl být konec bez ohledu na atmosférické kejkle a efekty. Císař Francouzů sice zaznamenal to, co všichni kolem, ale bez ohledu na to rozkázal vítězným plukům, aby se obrátily do stran a vpadly do zad Rusům i Rakušanům, kteří bojovali v údolí. A tak stejnými cestami z Prateckých výšin, kudy ještě před hodinami sestupovaly rakousko-ruské nepřátelské sbory k potoku Říčka, zaútočily nyní zezadu francouzské jednotky. Bojiště opět ozářila atmosférická porucha. Zapulsovala a zhroutila se do sebe. Záře přešla z nachové do rudé. Napoleon se tázavě ohlédl na komtesu.
"Mají zřejmě problémy, Sire," poznamenala Andrea. "Na tak rozsáhlý průnik jim zřejmě naši časoví energetici poslali naproti plazmovou anihilační blokádu."
Napoleon přikývl.
"Jistě, jak jinak," odvětil suše. "Udělal bych to samé."
John Francis Kovář postával pár kroků vedle a pozoroval hrůzyplné velkolepé představení plné dělových salv, výstřelů z mušket, rzaní koní a nářku lidí. Všude, kam pohlédl, byla krev, bahno a tající sníh, všude leželi ranění a mrtví, bili se útočící a ustupující. Nenápadně přistoupil k lingvistce a tiše se zeptal:
"Co máš v plánu? Ten ohňostroj na nebi se mi nelíbí."
"Mně taky ne," řekla Andrea. "Jestli se jim podaří takovejhle rozsáhlej průnik, tak sem dostanou třeba i kulomety. Sice na pár dní, ale to by byl v tyhle době docela zásadní zvrat."
"A my sem nemůžeme dostat kulomety?"
"Ne. Každé větší narušení časoprostorové rovnováhy působí na vazby mezi paralelními světy - a my první musíme dodržovat pravidla, která kontrolujeme!"
"Hm, tak to je dobrý. Nejsme jako oni, haha. A co když to pomůže té vaší posvátné rovnováze?"
"Ne!" odsekla Andrea, ale vzápětí se zamyslela.
Uvědomila si, že jí tenhle agenturní nováček zachránil život, když byla bezmocně přibodnutá ke stěně olomoucké knihovny.
Omluvně se usmála: "Johne, chápu, že se snažíš, ale pravidla průniků jsou prostě daný. Když sem dostaneš kulomety nebo em-šestnáctky, máš na jejich využití třeba pět dnů, jenže to se ještě vykrátí s již porušeným časoprostorovým polem. A pak se tyhle věci samy nekontrolovatelně zhroutí do původní dimenze. Nemají tady žádný ‚background', nemůžou tady prostě existovat. Kulomety možná, ale jen na jedné straně, bohužel pro nás."
Kovář se podrbal na krátkém strništi vousů.
"To by tady v tom případě mohla řachnout i atomovka? Na to přece stačí pár tisícin sekundy." Andrea zavrtěla hlavou.
"Proč ne?" namítl Kovář. "Není to kulomet a vyřešila by se tím spousta problémů!"
"Jsou určité hranice mezi světy - a ty prostě nejdou překročit."
"Známe ty hranice?"
"Ne," pronesla Andrea oblíbené negativum. "Mapujeme je však, a to docela úspěšně. Ale v jednom jsme si sakra jistí: umělé štěpení jádra nemůžeme pronést do doby ledové."
"Ale kulomety sem podle tebe mohou."
"Protože tady existují palné zbraně," odvětila Andrea skoro nešťastně.
"Dík. Já jen abych věděl," řekl Kovář.

V následujících hodinách bitvy zbývala z nepřátelských armád jen změť rozprášených oddílů. Křídla fronty se navzájem odtrhla, když se střed rozpadl. Krajní ruské pluky se ocitly v ohni ze dvou stran, když vtom zezadu, odkud čekaly vlastní zálohy, na ně udeřila francouzská jízda. Ruští pěšáci i rakouské jízdní oddíly se po tisících vzdávali nebo se vrhali k severu, kde ještě nebyl uzavřený východ z bojiště. Údolím potoka přes zamrzlá jezírka, jejichž led se bořil pod prchajícími zmatenými zástupy, opouštěla rusko-rakouská armáda slavkovské bitevní pole.
Napoleon Bonaparte se spokojeně rozhlížel po bojišti. Francouzští vojáci zabírali desítky nepřátelských děl, shromažďovali rozprášené nepřátelské jednotky do uspořádaných řad a připravovali je na dlouhý, namáhavý zajatecký pochod.

Atmosférou projel další kruhový výboj, tentokrát mnohem silnější než ty předešlé. Dunění na chvíli ohlušilo desetitisíce vojáků a tisíce civilistů. Všichni pohlédli na zimní oblohu a mnoho z nich se křižovalo. Bonaparte už z toho všeho blýskání začínal být poněkud nervózní. Ale ne, uklidňoval se v duchu, to je zřejmě dělová salva nějaké osamocené rakouské baterie.
Císař ukázal vpřed a maršálové opět vydali patřičné rozkazy. Francouzští vojáci se nejistě zasmáli a dál sbírali nepřátelské zbraně a vlastní raněné druhy ve zbrani. Císař stál nehnutě na žuráňském pahorku, ruku vsunutou v šedivém redingotu, a přehlížel terén. Pak se zableskло naposled. Atmosférická exploze ohlušila celý kraj.
Krajina u Slavkova byla osvětlená jako operní diva při tříčárkovém cé.
A pak se to zjevilo. Hřmění se neztrácelo. Blížilo se. Císař pozvedl k očím dalekohled a chvíli nevěřícně zíral. Pak podal dalekohled vedle stojícímu cizinci a zeptal se šeptem:
"Co to, proboha, je?"
Vincent Vega suše odvětil: "Německé tanky Tiger, Vaše Veličenstvo." "Bohužel pro vás, jsou to novější typy," poznamenal John Kovář Tygři Dvojky."
"Bohužel i pro nás, Johne," doplnila jej Andrea de Villefort.

BODÁKY PROTI TANKŮM

Na obzoru Prateckých výšin se vynořily se sluncem v zádech dvě temné siluety obrněnců. Zhouply se přes vrchol a s hřmotem benzínových motorů zamířily ze svahu do zad útočícím Soultovým jednotkám.
Bonaparte pozoroval hřmící povozy. Z téhle vzdálenosti vypadaly v triedru jako plechem pobité selské vozy, jenže se pohybovaly samy, bez koní. Byly temně žlutozelené a na bocích měly černé kříže s bílým obrysem. Místo na kolech se pohybovaly na kovových housenkových pásech. Uvnitř oplechovaných nástavců byla umístěná děla, ovšem proti houfnicím, jež používaly jeho pluky, byla tahle nezvykle štíhlá. A ještě cosi vyčnívalo ze souvislé vrstvy ocele.
Z všeobecně respektovaných a obávaných tanků druhé světové války začaly štěkat kulomety MG 34; v roce 1805 nedaleko Slavkova. Řady francouzských myslivců, granátníků a kyrysníků klesaly na sněhem promáčenou zem v tratolišti krve.
"Jsou to jen samohybné vozy opatřené opakovacími mušketami," obrátil se Bonaparte na šokované maršály a generály. "S tím dokážeme bojovat. Nastavte optický telegraf pro změnu palebných postavení. Veškerou palbu soustředíme na ty dvě pojízdné střelnice. Vyzkoušíme, jak silné mají plechy."
Ramena na Chappeho optických telegrafech se začala kývat. Dělostřelci pozměnili elevaci a za dalších pár vteřin se ozvala z okolních pahorků první salva. Vyděšení pěšáci s nadšením zaznamenali dva zásahy do jednoho povozu.
Bonaparte s mírným úsměvem sledoval práci svých oblíbených dělových baterií. Náhle se nevěřícně zadíval do dalekohledu. Zasažený povoz se pohyboval dál a na jeho pancíři nebylo vidět žádné zřetelnější poškození! V následující chvilce se císaři vytratil z tváře i ten zbytek úsměvu. Otočná věž s tenkým, zdánlivě neškodným dělem zacílila postavení třetí baterie.
Dhrouum! Německý tank Tiger II vypálil. Vzápětí za ním vypálil druhý. Dokonale vycvičení a v boji zocelení tankisté mířili přesně. Desítky roztrhaných těl a explodující dělová stanoviště jim potvrdily úspěšné zásahy.
Napoleon Bonaparte si poprvé v dosud úspěšné kariéře připustil, že by mohl ztratit takřka vyhranou bitvu. Kolik úsilí, kolik týdnů věnoval tomu, aby o mnoho silnějšího nepřítele dostal do "slavkovské" pasti - a nyní se objeví jakési hlomozící krabice s černými kříži na bocích a zásadně mu zkříží plány. Geniální strategický mozek horečnatě přemýšlel, vyhodnocoval docházející zprávy s matematickou přesností a kombinoval možnosti jeho jednotek vůči postupujícím dělovým povozům stejně, jako by odehrával náročnou šachovou partii. Císař se ohlédl po cizincích.
Dva muži poodešli dále od nápadného shluku uniforem, což bylo jedině rozumné, a pozorovali úplně nové dějství již před dvěma staletími dokončené bitvy.
Komtesa de Villefort měla ruce zapřené v bok a čelo zachmuřené.

"Dva tanky - a tohle množství chlapů a děl," ukázal Kovář na statečně bojující francouzské jednotky, "to bychom něco mohli vymyslet, co říkáš, Vinci?"
Vincent Vega si byl dobře vědom toho, že s municí a výzbrojí devatenáctého století nemají proti těžce pancéřovaným německým tankům moc šancí. Jestli vůbec nějakou.
"Zatím vůbec netuším co - a jen doufám, že těch potvor nebude víc," poznamenal zamyšleně. Přemýšlel, jak se dostat na kobylku šedesátitunovým sunoucím se kolosům opatřeným až patnácticentimetrovým pancířem a osazeným dvěma těžkými kulomety ráže 7,92 mm a slavným 88 mm kanónem, to vše bezpochyby ovládané špičkově sehranou pětičlennou osádkou. "To bychom pak mohli mít fakt problém," dodal.

Sotva to dořekl, přes sluncem osvětlené vrcholky Prateckých výšin se přehouply další tři tanky.
"Radši už nic neříkej, sakra!" okřikl jej Kovář. "Nebo jich tu za chvíli bude jako u Kursku!"
"Už mlčím," zabručel Vega.
Stejně toho nikdy moc nenamluvil. Náhle k nim přistoupila Villefortová.
"Císař by se s vámi rád poradil," usmála se nejistě.
"Cože?" pohlédl na ni překvapený Kovář a pak se podíval na císaře nehybně hledícího před sebe.
"Slyšel's, ne? Sám veliký Napoleon nás žádá o pomoc," pokrčil rameny
Vincent.
"Přesvědčila jsem ho, že právě vy dva jste specialisté na tyhle stroje."
"Bože! A co mu asi mám říct, Andreo? Že těchhle pět špičkovejch tanků s jeho historickým nádobíčkem a chlapama v barevnejch uniformách prostě nezvládneme?" zeptal se Vega a zoufale rozhodil rukama.
"Vinci, řeknete mu, že to zvládneme," poopravila ho Andrea. "A rychle něco vymyslete, kruci! K císaři to máme padesát kroků, takže času dost."
"Díky. To mě uklidnilo," řekl Kovář.
Vydali se k císaři. Ani se neohlíželi.
Za nimi se totiž dosavadní krvavá jatka devatenáctého století měnila v brutální, temnou budoucností posvěcený masakr.

"Tady stopatnáctka. Zaměřujeme se na dělostřeleckou baterii na návrší, azimut 33," hlásil radista Jiirgen Bretschneider. Střelec Hermann Katz nabíjel kanón další tříštivou náloží. Velitel tanku, poručík Dieter Mayer, zavelel k palbě. Z ocelové hlavně vyšlehl oslňující plamen. Další zásah. Jako odpověď na tento útok osádka tanku pocítila tři údery do levého boku. Tygr měl čelo korby opatřené patnácticentimetrovým pancířem, ale boky a zadek stroje byly také dostatečně chráněné; bohatě k tomu postačovaly osm centimetrů silné pláty z nejlepší německé oceli. Dieter se zplna hrdla zasmál, jak se jen důstojníci wehrmachtu umějí smát, když vítězí. Byl to muž mladistvého vzhledu a tolik vyžadovaného nordického typu. Měl světle žluté a pečlivě sestřižené vlasy, mezi úzkými rty mu svítily bělostné zuby a v pravidelném hezkém obličeji mu zářily veselé světle modré oči. "Jürgene, odvysílej, že jsme to dostali - a hned třikrát najednou!" plácal se smíchy rukama do stehen.
"Provedu, veliteli," naschvál velice vzorně odvětil radista, jinak dobrý Dieterův kamarád ze tři sta dvanáctého oddílu Hitlerjugend. "A zeptám se, jestli někomu nezbyla barva."
"Na co barvu, himmel?" optal se zespoda řidič.
"Přece nebudeme jezdit s opráskanou mašinou," zasmál se Jiirgen. Poručík Dieter Mayer poplácal kamaráda po kožené tankové kombinéze a řekl:
"Jistě. A řekni Fridrichovi v třiatřicítce, aby už smetl tu otravnou hordu zprava. Myslím tu koňskou těžkou jízdu, chlapy se šavlemi," pohodil pobaveně hlavou, až mu spadla ofina do čela. "Co si, proboha, myslí ti šílenci? Že prokopnou Tygrovi pancíř kopytem?"
"Pane, to je jako v Polsku v devětatřicátým. Tam na nás takhle útočili kozáci, pamatujete?" ozval se opět radista.
"Jak bych nepamatoval, Júrgene. Však jsme si tam užili legrace. A nabíjej už, Hermanne. Máme ještě nějakou práci. Koňak bude až po bitvě!"
"Rozkaz, poručíku! Jinak nejbližší dělové baterie jsme dostali, takže můžeme větrat!"
"Výborná zpráva. Jdu se tedy porozhlédnout po okolí!" oznámil velitel tanku a otevřel poklop. Vysunul se po pás ven a se zalíbením sledoval probíhající bitvu. Na ostatních tancích spatřil také otevřené poklopy. Velitelé na sebe nadšeně mávali jako malí kluci.
Kontrarozvědka wehrmachtu je poslední dny pečlivě připravovala na to, že se ve jménu samotného Vůdce ocitnou se svými dokonalými stroji ve zcela jiném bitevním prostoru. Tankisté bedlivě studovali mapy krajiny kolem městečka Austerlitz nedaleko moravské metropole. Současně s tím s nimi probírali průběh dávné bitvy francouzského císaře "Buonapartiho" a ruského cara "Saši". K tomu se do toho všeho míchal habsburský Franz I. Když jim tajuplný cizinec v černém plášti a s podivnou, neustále nasazenou přilbou popisoval útok jejich tankové jednotky do shluku desetitisíců nepřátelských vojáků, mrazilo je. A nyní se ocitli přesně v tom okamžiku, o kterém se jim poslední noci zdálo.
Mysleli si, že se prostě "nějak" přemístí s tanky na jiné místo na Zemi, jenže nepřemístili se do jiného prostoru, ale do jiného času.
V jednu chvíli jeli po silnici od Slavkova k Brnu, pak se fialově zablesklo, před nimi zapulsoval ohromný, výboji ohraničený kruh a pak najednou jeli po travnatém náspu. Ocitli se uprostřed oné historické bitvy. Bylo to příjemné zpestření jinak velice náročné služby ve wehrmachtu.

Těžká jízda útočila. Byly to celé dvě eskadrony, těžcí oři osedlaní ke všemu odhodlanými kyrysníky ozbrojenými těžkými palaši, naládovanými mušketami nebo píkami. Tank s číslem 115 se začal otáčet proti řítícím se koním.
"Od sebe! Pryč od sebe!" křičel Vega. "A přikrčte se ke koním!" Trubač eskadrony převedl rozkaz do krátkého a kvílivého zatroubení.
"Johne, máš na starost třiatřicítku. Tu by měly na nějakou dobu zaměstnat dvě dělové baterie z protějšího návrší!"
Napoleon Bonaparte samozřejmě nemohl slyšet rozhovor dvou dobrodruhů uprostřed bitevního pole, ale pozorně je sledoval dalekohledem. Dokázal tedy odhadnout z jejich letmých gest, k čemu se chystají. Před chvílí mu předestřeli svůj plán, jak zastavit zdánlivě nezničitelné stroje. Nakreslili mu to pár tahy na mapu, chvíli přesunovali praporky a špalíčky a on, ačkoli se s podobnými střílejícími povozy jakživ nestřetl, ihned pochopil. Neprodleně vydal patřičné

rozkazy. Jízda se připravila na sebevražedné útoky, dělostřelci pozměnili odměr a naměř houfnic, nastrkali doutnáky do ohňů a kouřící je přinášeli k dělům. Sapéři připravovali pro záhadné cizince požadovaný materiál.
Byla to zoufalá akce s nesmírným počtem očekávaných obětí, ale nic jiného nezbývalo. Císař Francouzů pozoroval pohyb vybraných mužů v útočícím valu těžkého jezdectva. Z jednolité hradby lidských a koňských těl se oddělily dvě trojice jezdců. Bonaparte bezděky sevřel ruce v pěst. Z plného srdce přál těm dvěma odhodlaným, bláznivým mužům úspěch. Vedle něj stála sličná komtesa de Villefort a přála si něco mnohem prostšího: Hlavně ať to ti dva blázni přežijí!

JFK se řítil vpřed společně se seržantem Flambeauem a dalšími dvěma důstojníky granátnického pluku. Na sedlech koní měli připjaté kožené brašny s ničivým obsahem a v očích se jim zrcadlila smrt. Byli to muži zvyklí na "starou dámu s kosou", v putykách při ryčných pitkách se jí vysmívali a v noci se jí omlouvali - a časem se naučili žít v její bezprostřední blízkosti.
Německý tank s číslem 033 začal pálit z těžkého kulometu na jízdu zprava, jenže původně ohlášený souvislý val útočící jízdy se kulometčíkovi doslova rozprchl před křížovým hledím zaměřovače. Soustředil se tedy na likvidaci jednotlivých jezdců a přitom stále tiskl spoušť.
"Ty idiote!" zařval na něj velitel třiatřicítky a hodil po snaživém střelci vlastní koženou přilbu. "Víš přece, že tady nám nikdo další náboje nedoveze! Střelivo nám musí vydržet aspoň na čtyři hodiny! Tak zněl rozkaz!"
Střelec souhlasně přikývl a začal střílet krátkými dávkami. Pomalu přejížděl palebné pole zaměřovačem a sestřeloval koně a jezdce jako na pouťové střelnici. Zasažených však bylo s ohledem na množství výstřelů docela málo. Desítky dalších jezdců ozbrojených šavlemi a mušketami se blížily k tanku. Střelec se usmál. Nebylo nic jednoduššího, než ty primitivy na koních rozstřílet na kusy u samého tanku.

Vincent Vega cválal se svým ryzákem k tanku s číslem 115. Blížil se k němu oklikou, hlavní sled jízdních eskadron totiž útočil na hřmící stroj z protilehlých stran. Vega pohlédl na dva granátníky, jež cválali na koních těsně vedle něho.
"Připravte se," ukázal jim na dělovou věž tanku.
Velitel tanku pobaveně sledoval dění na druhé straně. Byl vysunutý z otevřeného poklopu po pás, jednou rukou se držel madla a v druhé svíral pistoli. Občas vystřelil po nějakém jezdci, jako když se na střelnici cvičí ve střelbě na pohyblivé cíle. Střelby z velice nepřesných mušket, navíc střílejících v prudké jízdě, se obávat nemusel, stejně jako dělostřelectva, jehož nejbližší baterie byly docela rozprášeny.
Vincent Vega pobídl koně. Německý důstojník se náhle začal otáčet jeho směrem. Vegovi zbývalo k Tygrovi padesát metrů. Skrčil se a sklouzl z koňského hřbetu na bok zvířete. Z pohledu důstojníka to bylo splašené zvíře bez jezdce.
Poručík Mayer s jistým překvapením i pobavením zjistil, že nějakých dvacet, třicet metrů od tanku se snaží o útok na pásový kolos dva jezdci a před nimi cválá osamocený ryzák.
Mayer však zahlédl ruku kolem koňského krku.
"Vida! Máme tu záškodníky," zakřičel do tanku a zamířil na koně se skrytým jezdcem. Náhle zahlédl, jak druhý jezdec mávl rukou - a v ní měl něco jako ruční bombu. Nepatrně pohnul pistolí a třikrát vystřelil. Granátník spadl z koně s prostřílenými plícemi a zasaženým ramenem. Noha mu zůstala viset v třmenu. Zvíře pádilo dál a vleklo pod sebou zmítající se tělo. Ruční granát s hořícím doutnákem vybuchl v místě, kam vypadl z rukou granátníka.
Poručík Mayer pochopil, že na jeho stroj útočí někdo, kdo velice dobře ví, jak se má proti opancéřovanému tanku útočit. Namířil opět na prvního koně.
Vincent Vega už seděl pevně v sedle a v rukou se mu cosi zablýsklo, jednou, podruhé... První nůž zazvonil o otevřený poklop, druhý se s krátkým mlaskavým zvukem zabodl do hrudi velitele tanku. Poručík se s údivem podíval na rukojeť dýky, která mu trčela ze srdce. Sotva stačil zahlédnout jezdce, jenž právě přeskakoval z cválajícího koně na poskakující záď jedoucího tanku, a pak se zhroutil. Nepadl dovnitř do tanku, ale trupem zůstal nakloněný ven.
"Rychle! Granáty!" zakřičel Vega. Zbylý jezdec mu hodil připravený granát s krátkým hořícím doutnákem a zapaloval druhý. Vega hodil do tanku první nálož. Vzápětí chytil druhý granát a mrskl jej dovnitř taky. Shodil dovnitř tělo důstojníka a přibouchl poklop. Seskočil z tanku a sotva dopadl na zablácenou zem, tankem otřásla vnitřní exploze.
Vincent Vega zařval, jako by právě vyhrál Wimbledon. A pak se ihned ohlédl po Johnově ‚komandu' To mělo podstatně horší výchozí pozici.

Velitelé dalších tanků zahlédli, co se stalo se stopatnáctkou, a okamžitě zalezli do bezpečí pancíře a zaklapli poklopy. Vydali povel střílet na všechno, co mohlo vypadat jako náznak záškodnického útoku. Vincent hledal Johna na koni, ale zahlédl ho s jeho dvěma muži, jak se skrývají za mrtvými těly svých zvířat.
"Johne! Pásy! Musíš to dostat pod pás!" křičel Vincent a ukazoval na znehybnělém tanku s krvavou náplní na předek pásu. Kovář mu ve vřavě bitvy a štěkajících kulometů nerozuměl, ale ihned se dovtípil.
"Tak jdeme na to!" povzbudil granátníky. "Využívejte jam po explozích a pohybujte se zásadně přískoky," řekl a názorně jim to ukázal. Třiatřicítka byla od nich necelých sto metrů a nejela přímo na ně, ale směřovala proti čelu páté eskadrony útočící po obchvatu zleva.
Všichni tři běželi k dunícímu gigantu plivajícímu oheň a smrt, vrhali se do rozbahněných jam, zvedali se zpoza mrtvých koní, kryli se za hořícími zbytky povozů a dělových lafet, skákali do jam a stále se blížili. Dělová věž tanku se náhle začala otáčet jejich směrem. Náboje z kulometu rozrývaly okolní terén a trhaly na kusy již mrtvá těla. Johnovi bylo jasné, že je Němci zpozorovali.
"Zapalte doutnáky! Hoďte je pod předek pásu!"
Byli však daleko, přes třicet metrů. Sám se vztyčil a rozběhl se. Ruční granát byla těžká železná koule naplněná střelným prachem a opatřená doutnákem. Pro hod na takovou dálku by zde museli mít olympijského vítěze ve vrhu koulí a toho s

sebou jaksi nevzali.
S dělovou hlavní se začal natáčet celý tank. Kovář se ohlédl na granátníky. Běželi za ním. Ještě aspoň čtyři, pět kroků... Kovář mrskl doutnající náloží a pohledem odhadl, že by se mohl trefit. Padl na zem a přikryl si hlavu. Druhý granátník učinil totéž, ale třetí ještě uběhl další metry. Stačil hodit nálož přímo pod pás, ale v tom ho smetla salva z těžkého kulometu. Kusy jeho těla dolétly až k Johnovi.
Baaang! Exploze zahalila předek tanku. Kovář pozvedl hlavu. Podařilo se, levý pás tanku byl přetržený! Nebyl však důvod nějak zvlášť jásat. Tank byl sice ochromený, ale jeho palebná síla zůstala nedotčená. Osádka Tygra se rozhodla důkladně pročistit místo, odkud přišel a možná ještě mohl přijít zákeřný úder. Střely z těžkého kulometu kolem Johna doslova prováděly hlubokou orbu. Vzduchem poletovaly kameny, části koňských i lidských těl, rozstřílené kusy vozů a loukotí z kol, prkna či trámy z dělových lafet.
Vincent měl tohle všechno jako na dlani. A bylo mu jasné, že Kovář je bezmocný jako beznohý voják, který ležel nedaleko vedle něj. Dřív nebo později oba zasáhne střela z kulometu. A když ne z kulometu, tak...
Vega je spatřil dřív než Kovář.

Na věži zasažené třiatřicítky se otevřel poklop a z něj vyskočili tři vojáci v černých kožených bundách s hákovými kříži na hrudi. V rukou měli samopaly MPi40 a podle zachmuřených tváří a štěkavých povelů byli rozhodnuti pobít vše, co se nacházelo v blízkosti tanku. Ostatně taktiku spálené země a bleskové války jim vštěpovali od pancířem pobité kolébky.
Kovář u sebe kromě nože neměl nic. Jeho úkol byl poškodit Tygra, což se kupodivu zdařilo, bůh války Mars zřejmě nebyl doma. Vláčet s sebou mušketu kvůli jednomu a ještě navíc nepřesnému výstřelu odmítl stejně jako jezdeckou šavli. Teď by ale přivítal třeba i luk a šíp. Rozhlížel se kolem, ale zrovna se nacházel mezi samými evidentně mrtvými vojáky.
Nedaleko za sebou zaslechl tiché zasténaní. Zvolna se ohlédnul a ztuhnul. Pár metrů od něj ležela dvě nehybná těla a vedle nich hrůzné lidské torzo; kupodivu dosud žilo. Nebohému Francouzovi chyběla levá noha a kus trupu. Voják ležel v tratolišti krve a rukama se snažil nacpat si zpátky do těla vyhřezávající vnitřnosti. Když si všiml, že Kovář na něj civí, ukázal bradou na svou mušketu s nasazeným bodákem. Kovář mu úsměvem poděkoval. Voják ještě ukázal hlavou na šavli, po tváři mu přelétl úsměv, který zřejmě již nepatřil Johnovi - a zemřel. Kovář se k němu připlížil a pomazal se jeho krví. Rozepnul si kabátec uniformy a na břicho a hruď si nanesl vojákovy vnitřnosti. Tváře a čelo si pomazal krví a bahnem.
Němečtí vojáci mezitím prověřovali "střelou jistoty" každého mrtvého. Stříleli ze samopalů z bezprostřední blízkosti a rovnou do hlavy, pokud ji nebožák měl. Pokud ne, ušetřili náboj pro dalšího, a tak pokračovali dál jako příkladná deratizační jednotka. Ovšem v tomto případě byli krysy oni.
Kovář se přikryl tělem mrtvého. Zatím nemělo cenu nic dělat. Jen čekat.

Nadporučík a velitel Tygra "třiatřicítky" René Schmidt se zahleděl na skupinu mrtvých. Instinktem nordického válečníka vytušil, že právě odsud mohly vylétnout primitivní, ale účinné nálože s jiskřícími doutnáky. Zastavil se. Rozmýšlel, zda se pozice mrtvých těl od doby, kdy vylézal z tanku, přece jenom trochu nepozměnila. Došel k závěru, že ano. René byl hrdý na svou fotografickou paměť. Vykročil k podezřelému uskupení těl a mířil na něj samopalem. Vtom zaslechl zprava blížící se dusot stovek koňských kopyt. Ohlédl se.
Ale ovšem, zoufalý trpaslík s dvourohým kloboukem vysílá do nesmyslného protiútoku další jezdecký pluk. Schmidt zavrtěl hlavou. Tenhle, stejně jako ostatní marné ataky zlikviduje kulometčík; nemluvě o tom, že mu v tom vydatně vypomůže i střelec z obávaného 88mm kanónu. Schmidt zhodnotil situaci na vzdálenějším bojišti jako pro něj nezajímavou a vrátil se ke svému problému.
"Tady někde by mohli být," říkal si, ale měl takový neurčitý pocit, že cosi přehlédl. Ten pocit se projevoval nepříjemným škubáním v břiše, jež postupně přecházelo v pálivou, rozlézající se bolest. Schmidt pohlédl na skulpturu z mrtvých těl.
Jedna ze zakrvavených postav na něj upírala zrak a v ruce svírala mušketu s bodákem. Ostří bodáku končilo hluboko ve Schmidtove břiše. Nadporučík místo udiveného výkřiku jen zachraptěl a z úst vyplivl chuchvalce krve.
"Já vím," přikývl Kovář. "Já jsem tady taky nechtěl být," dodal a trhnul pro každý případ bodákem ještě vodorovně. Další krev. Uhnul před klesajícím tělem a současně vytrhl důstojníkovi z rukou samopal. Odsunul ze sebe mrtvého Francouze a rozhlédl se.

Pořád to vypadalo špatně.
Mezitím tohle všechno totiž zaznamenali Schmidtovi soukmenovci a padli na rozbahněnou polozmrzlou zem. Už věděli, že protivník je ozbrojený samopalem, takže se šikovně kryli v terénních prohlubních. Zároveň halekali na dělostřelce v tanku. Netrvalo to ani pár vteřin a hlaveň se začala natáčet podle jejich pokynů. Kovář nemohl utéct, protože v tom okamžiku by ho rozstříleli vojáci - a nemohl ani zůstat, protože za pár sekund ho zasáhne dělostřelecký tříštivý granát, který dokáže jen tak mimochodem rozmetat dvoupatrový dům.
"Tak to je výborný," řekl si JFK. "Výlet do starých dobrých časů definitivně skončil. Tedy, ne že bych si to nějak zvlášť užil. Mučírna, zima, bahno, hromady mrtvých a jediný polibek, a to možná ještě předstíraný. Do prdele, to je zase den!"
Z hlavně tanku vyšlehly plameny a necelých dvacet metrů od Johna explodoval tříštivý granát. Kovář v duchu děkoval komukoliv, kdo ho mohl zaslechnout, že střelce zřejmě postihl akutní záchvat šilhavosti. Když se mu vrátil sluch, zaslechl německé výkřiky tak blízko, jako by sledoval německý krimi seriál na výkonném domácím kině. Opět dělal

mrtvého, co jiného taky měl dělat? Aspoň si zvykal. Měl vypoulené, nehybné oči a pozoroval, jak se přímo nad něj naklání německý voják. Kovář zoufale mačkal spoušť vypůjčeného samopalu a s hrůzou zjišťoval, že se zbraň zasekla.
Truuuask! křachla lebka mrtvého vojáka těsně vedle Johnovy hlavy. Němec ji rozstřelil jako meloun. Posunul hlaveň a před Johnem se začernalo ústí perfektní německé zbraně z kvalitní švédské oceli. Kovář ani nemohl zavřít oči, stále hrál mrtvého, ale pak musel mrknout. Právě mu na obličej vyšplíchla s krví smíšená mozková hmota německého vojáka.
Kovář netušil, co se stalo, ale když zaslechl anglický křik: "Co se tady poflakuješ, chlape? Bitva ještě neskončila!", bylo mu vše jasné.
Vincent Vega, sotva třicet metrů od něj, právě přebíral další mušketu a pálil po dalším blonďákovi v černé bundě. A nebyl sám.
"Johne! Vidíš toho jezdce vpravo? To je tvoje zpáteční jízdenka do života!"
Zdáli hřměla hromová kanonáda vzdálenějších dělostřeleckých baterií. Nebyla sice tak účinná, jak by si její původci přáli, nicméně i tak ztrpčovala německým vojákům pobyt v této době. Obě znesvářené strany nyní pálily ze všech hlavní, jež měly k dispozici. Tygr "třiatřicítka" se otáčel na zbylém funkčním pásu a zběsile střílel na vše, co střelcům padlo do oka. Jenže to už Bonapartovy gardy věděly, v jakém okamžiku se mají vyhnout nepřátelské střelbě a naopak, kdy se zase mají přemístit o další metry kupředu.
"Chyť se mě!" zaječel jezdec vysokým hlasem a napřáhl k Johnovi útlou paži. Přitom zpomalil koně natolik, aby agent mohl vyskočit na hřbet za jeho záda.
"Dík, holka!" zakřičel Kovář, usadil se na zadku koně a objal rukama štíhlé a pevné tělo lingvistky Andrey de Villefort.
"Za tohle máš u mě pusu!"
"Jenom? Tak to si zas sesedni!" zakřičela Andrea a patami pobídla koně k trysku. Za nimi se rozpoutala lítá bitka, která měla jediný cíl: odvést pozornost od záchrany Kováře a Vegy. Villefortová pohlédla k nedalekému žuráňskému kopci, na němž stál Bonaparte a řídil zcela jinou bitvu. Vztaženou paží na to upozornila i Johna. Ten stiskl ženu kolem boků, jako že si je toho velice dobře vědom.
Císař Francouzů byl opravdu vynikající. Pozorně přehlížel celou "novou" slavkovskou řežbu v pozlaceném dalekohledu a vydával rozkazy, jež telegrafisté transformovali do pohybu ramen optického telegrafu. Dělal vše pro to, aby zachránil tajuplné cizince, kteří se dokázali postavit proti kolosálním neprůstřelným samohybným válečným strojům. Až nyní si uvědomil, jak moc potřebuje ty muže u sebe, nikoli v boji. Sice pozdě, ale přece. Bonaparte dosud netušil, že i tak nicotná věc, jako je záchrana pár lidských životů, jej dokáže tak potěšit.

"Sire, přišli jsme na váš rozkaz," znaveně zasalutoval JFK.
"Nechte toho, vojáku," mávl Bonaparte velkoryse rukou, "a pojďte mi potvrdit náš další postup." Byl skloněný nad mapami a v ruce svíral ukazovátko.
"S prominutím, vy si necháte radit od obyčejného pěšáka?" pohlédl na něj zakrvavený Kovář se špatně skrývaným sarkastickým úsměvem.
Měl toho dnes opravdu dost. Ale snažil se.
Napoleon se zvolna napřímil a místo toho, aby nechal drzého cizince zavřít, což mu již mnohokrát připadlo jako nejvhodnější řešení, se navzdory pověstem o své povaze ovládl a pronesl: "Divil byste se, vojáku, ale já nebyl od narození generálem."
"Tak tomu nevěřím, Sire."
"Hele, chlapi, necháte toho?" přerušila madame de Villefort zaseknutou debatu a ukázala na mapu. "Budeme pokračovat?"
Oba kývli. Vega se tiše smál. Na mapě leželo pět různě umístěných žulových oblázků. Jeden postříkaný červeným inkoustem, to byla "stopatnáctka", druhý byl takhle označený jen napůl, "třiatřicítka." Jenže zbývaly ještě ty tři. Dosud nezmalované.
Kovář místo k mapě vyšel k východu ze štábu. Pohlédl na panoráma bitvy a řekl: "Ostatním granátníkům se, bohužel, nepodařilo tanky ani poškodit, takže ty se sjely do sevřeného útvaru. Němcům konečně docvaklo, že tady musí bojovat stejným způsobem jako ve svém století. Proto je teď už nedostaneme. Ani náhodou."
Bonaparte za ním přecházel z jedné strany stolu na druhou.
"To znamená, že tyhle tři stroje projedou celou Evropu a zvrátí dosavadní průběh dějin?"
John F. Kovář pokrčil rameny. Sám nevěděl.
Andrea de Villefort zavrtěla hlavou:"Ne, Sire. V tomhle časoprostoru jim zbývají tak dvě hodiny, ale to stačí na to, aby zvrátily průběh téhle bitvy. A celých dějin."
"A kromě toho, stejně nemají tolik střeliva ani paliva," vysvětlil Vega.
"Takže ještě celé dvě hodiny? To ale přece rozpráší celé mé vojsko!"
"Tohle jsme opravdu neočekávali, Sire," řekla tiše Villefortová. "Takový průnik se ještě nikdo neodvážil uskutečnit."
Napoleon chtěl něco odseknout, ale pak se jen opřel o stůl s mapou a rozčileně funěl. Prohlížel si model slavkovského bitevního pole a nevěřícně kroutil hlavou.
"Sire," ozval se po chvíli JFK. "Jak dlouho myslíte, že dokážete vlastními silami vzdorovat těm tankům?"
"Odhaduji tak hodinu, možná dvě. Ale nezapomeňte, vojáku, že se opět začínají soustřeďovat rozprášené rusko-rakouské pluky!" bouchl náhle Bonaparte pěstí do mapy. "Tak nádherně vymyšlená bitva to byla - a teď je ztracená!"
Kovář poodešel stranou a zavolal k sobě Andreu i Vincenta. Chvíli jim cosi vykládal, ukazoval na mapu a rozpřahoval rukama. Ti dva se nejprve tvářili zděšeně, pak pobaveně, potom se však sami zapojili do tichého hovoru.
Za tři minuty předstoupili před císaře.

"Sire, měli bychom řešení. Je sice šílené, ale zřejmě jediné možné," řekla Andrea.
"Dobře. Co ode mne potřebujete?"
"Abyste hájil alespoň hodinu své pozice za každou cenu. Způsob boje s tanky jste zajisté již zahrnul do svých strategických plánů, takže vás žádáme o jednu jedinou hodinu."
Napoleon Bonaparte se na všechny tři zahleděl:
"Proč právě jedna hodina?"
"Na koni se dá za hodinu tryskem dojet odsud k propasti Macocha."
"Co to je? Nějaká vojenská základna?"
"Dalo by se tomu tak říct," podotkl Kovář.
"Ale proč vám stačí jen jedna hodina cesty tam? To už se nehodláte vrátit?"
"My se vrátíme!" řekl Kovář.
Napoleon Bonaparte se rozhlédl po místnosti a pohledem skončil na půvabné dámě v mužské uniformě. Jak to tak vypadalo, tihle tři byli opravdu jeho poslední spása.
"Já jim věřím, Sire," řekla tiše Andrea a pohlédla na Johna a Vincenta. "Jsou to sice blázni, ale to občas musíme být každý."
Napoleon přešel k oběma mužům a každému podal ruku. Měl stisk pevný jako rovný chlap. Nyní to nebyl císař Francouzů, teď to byl prostý Korsičan, jenž upřímně tiskne ruku přátelům.
"Budeme na vás čekat. Zkuste se vrátit včas," řekl a ukázal ven na stále krvavěji probíhající bitvu.
"Sire, máte naše slovo," řekl Vega a lehce se uklonil.
"A my, když něco slíbíme, tak nekecáme," dodal Kovář diplomatickým jazykem.
Komtesa de Villefort udržela vážnou chvíli i přes nutkání krátkodobě vychovat Johna Kováře a přistoupila k oběma mužům. Oba políbila na tvář a zašeptala: "Máte na to asi tak tři minuty - a pak konec."
Poodstoupila od nich, oba si ještě prohlédla a řekla:
"A vraťte se mi celí, chlapi blázniví."

NEBE NAD SLAVKOVEM

Hluboké moravské hvozdy byly počátkem adventu tiché jako kobky pod brněnským kapucínským klášterem. Panský hajný Kuba Vašíček se přikrčil za kmen stromu přelomený letní vichřicí. Opřel hlaveň pušky o zmrzlý povrch borové kůry a číhal. Byl na místě již několik minut a na zádech a na čele ho studil mrznoucí pot.
Vašíček se ani nepohnul. Za každého chyceného či později usvědčeného pytláka dostává od knížete velice štědrý příplatek k pravidelnému platu. A tohle jistě nebyl dupot několika babek na klestí, ty by nechal jít.
V dálce totiž na okamžik zaslechl cválající koně. Vašíček měl dost všech pytláků - a doslova nesnášel hony pořádané v jeho rajónu nájezdníky ze sousedních panství. Zpití mládenci se šlechtickými tituly stříleli v opilosti vše, co se jim mihlo před alkoholem zamženými zraky. Vašíček opět zaslechl cval, byli to dva koně a blížili se k němu. Sehnutý se jim rozběhl naproti, pušku připravenou k výstřelu, a srdce mu v hrdle bilo na doraz. Byl silnější postavy, přesněji řečeno to byl hranatý stopatnáctikilový pořez, jenž dokázal zabít pěstí vola, ať již hovězího či lidského původu.
Běžel zasněženým lesem, minul vzorně naplněný krmelec a posed připevněný k rozložitému dubisku. Vyhlédl si vyvýšené místo nad úžlabinou, jíž jezdci museli dříve či později projet. Opřel se o kmen smrkového velikána a zacílil do ústí údolíčka. A čekal. Jenže se nedočkal. Vašíček v jednu chvíli jasně slyšel cval dvou koní, a pak najednou nic.
Nic! Ani frkání či přešlapování odpočívajících koní, ani hovor jezdců. Odlepil se od smrku a vydal se na obezřetnou pochůzku. Po chvilce došel až k místu, na němž poklekl a pokřižoval se. Stopy kopyt mizely přímo ve skále!

Kuba Vašíček spěchal do myslivny. Nikdy nebyl přehnaně pověrčivý a babské povídačky u dráni peří odbýval pobaveným smíchem a sklenkou slivovice. Nyní však udýchaný a schvácený klopýtal přes větve a pařezy a motal se v pomrzlém maliní, které ho chytalo a stahovalo do svého nitra jako živí hadi.
"Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, buď vůle tvá..." drmolil nejmíň posté a prodíral se náhle nepřátelským lesem. Každý pokroucený kmen vypadal jako ďáblovo dílo, každý kámen jako čertovo vejce. Nadlesní právě doklopýtal k Macoše. Od krajů propasti byl v bezpečné vzdálenosti, nějakých dvacet, třicet metrů, a věděl, že odsud to má do hájenky necelých deset minut rychlé chůze. Na chvíli se opřel o strom a sundal si klobouk se sojčím pírkem. Utřel si zeleným kapesníkem s vlastním monogramem zpocené čelo. Vzorně udržovaný plstěný klobouk si však už nenasadil.
Z nitra propasti zaznělo burácivé zadunění. Jako by se dole, v hlubinách Země, rozevírala nestvůrná vrata do Satanovy říše. Hřmot stoupal stále vzhůru. Hajný si klekl za strom a začal se opět a ještě rychleji modlit. Přitom koutkem oka pozoroval ústí Macochy. Země se chvěla tak, že Vašíček mohl sledovat opadávající sněhové vločky z větviček a uschlých trav. Navíc z hloubi propasti doslova sálala ostrá nachová záře. Náhle vytřeštil oči.
Z nitra propasti se nad Macochu vznesl drak!
Měl roztažená křídla, z trupu mu šlehaly hřmící plameny a na vrchu hlavy měl vypouklé, lesknoucí se oči. Nestvůra se chvíli váhavě pohupovala nad propastí, jako by si rozmýšlela směr, kterým se vydá na svou pozemskou, bezesporu ničivou pouť. Poté se natočila hlavou k jihovýchodu, z trupu zaburácely plameny ještě hrozivěji než při samotném výstupu z nitra Země, a s majestátním hřměním se začala vzdalovat od Macochy.
Panský hajný Vašíček plakal a prosil všechny, jimž snad kdy ublížil, o odpuštění. Nikdy nikdo nespatřil tak hrozivé, samotným peklem zplozené stvoření. Kuba Vašíček se vydal domů. Kráčel zvolna, prostovlasý, s modlitbou na rtech a

s pokorou v srdci.

Bitevní letoun Harrier ve cvičně-bojové dvojmístné verzi TAV-8A stoupal podél vápencových stěn propasti. Zimní nebe vysoko nad ním vypadalo jako nepravidelná sedává skvrna. John F. Kovář seděl na místě druhého pilota a s napětím sledoval Vegovo manévrování hrdleni propasti. Pozoroval nosné kompozitové plochy plné paliva a zvrásněné skály; občas měl pocit, že o sebe musí škrtnout. Vega měl však stroj pevně v rukou. Na Harrierech i na dalších proudových letounech měl nalétáno několik tisíc hodin, což byl mimo jiné také jeden z důvodů, proč ho Kováři Rovnováhy pozvali do svých řad.
"Už to konečně spočítali?" zeptal se Vega.
"Dělají na tom!"
"Tak ať si pospíší! Za chvíli vypadáváme z dosahu komunikačního tunelu!"
"Tady Slavkov, JFK!" znova se připomněl Kovář. V přilbě se mu ozvala Ljuba Bytewska:
"Johne, máte na to dvě minuty, pětadvacet vteřin! Pak se letoun zhroutí zpátky do svého času! Vy to samovolné zhroucení nemůžete přežít! Slyšíte mě?"
"Slyšíme, Ljubo," odvětil Kovář. Vega kývl hlavou a upozornil:
"Za dvanáct vteřin mizíme. Takže zase až při dalším úplňku. Snad."
"Určitě!" opravila ho Bytewska. "Budeme vás čekat! Už jen proto, že vy, Johne, jste větší cvok než váš kolega Vincent."
"A to proč?"
"Protože takovéhle řešení vás napadlo zřejmě jen proto, že jste úplný nováček - a nebo ten cvok," zasmála se Bytewska. "Běžná agenturní práce totiž spočívá v jemném dolaďování a zahlazování porušení časoprostorového kontinua."
"Já to bral jako oko za oko, zub za zub. Oni do nás tanky, my na ně stíhačkou."
"Jenže jste velice omezení časem. Nastavte si odpočet přesně, ať stihnete všechno."
Jsme už nad lesem," oznámil Vega do vysílačky, "Jdeme na to!"
"Hodně štěstí!" chtěla jim ještě popřát sekční šéfka, ale oba piloti to už zaslechli jako nezřetelné zapraskání ve sluchátkách. Bitevní letoun Harrier se řítil nad ztichlou zimní krajinou a lidé v okolí Brna se křižovali.
"Drak!" znělo z tisícerých úst. "Pohleďte, drak!"
"Tak to je on! Bože, netrestej nás! Brněnský drak!"

Andrea de Villefort mezitím sledovala odvážné kousky Bonapartových jednotek. Bohužel už se jim nepodařilo zničit další pojízdný stroj, ale aspoň zcela vyřadily z boje tank s přetrženým pásem. Odvážní granátníci se k němu přiblížili jako součást mohutného útoku těžkého jezdectva. Polovinu koní a lidí nemilosrdně smetla kulometná salva, byly to stovky zmařených životů v pár vteřinách, ale několika skupinkám se podařilo pod tank položit nejméně sedm speciálně vyrobených nálož. Zuřivá střelba z ostatních tří tanků pak pokosila i zbytek útočícího francouzského sedmého pluku, ale pekelný stroj s číslem 33 byl zničen.
Osádka z něj vylézala v hořících kombinézách, aby se okamžitě stala obětí v dírách a pod troskami číhajících pěších myslivců.
"Ty tři tanky již nezdoláme. Drží se u sebe jako štěňata u feny. Začínáme ustupovat a budeme čekat, co vymyslí vaši přátelé."
"Oni už vymysleli, Sire," podotkla Andrea. "Jen jim dopřejte trochu času."
"Již to bude hodina, co odjeli."
"No právě - podle mě ještě tak maximálně dvě minuty a... A támhle jsou, Vaše Veličenstvo!" Bonaparte stejně jako desetitisíce vojáků na rozsáhlém slavkovském bojišti sotva postřehl, co se děje. V jednu chvíli zaslechli na západním obzoru zahřmění a vzápětí nad nimi prosvištěl čertovský stroj, chvíli za ním následovalo hřmění.

Pilot Harrieru provedl bleskový průzkum válčiště. Za tu hodinu, co zde Vincent a John nebyli, se postavení znepřátelených stran dost pozměnilo a hlavní cíl, skupina Tygrů, se také nacházel v nových pozicích. Vega všechno sledoval na čelním průhledovém displeji. Kovář pozoroval monitor pulzního dopplerovského radaru i data vyhodnocovaná ostatními avionickými systémy. Harrier provedl nad Slavkovem prudký obrat a vrátil se do výchozí pozice.
"Tanky jsou zaměřené," oznámil Vega. "Máš na starost protiútok Rusů a Rakušáků. Rozstřílej je."
"Jenže oni se nemůžou bránit," namítl Kovář v myšlenkovém zkratu, který občas postihne každého profesionálního vojáka - i když velice dobře ví, že nepřítel by neváhal ani okamžik.
"A jak se měli Francouzi bránit Tygrům, do hajzlu? A vůbec, byl to tvůj nápad, tak o čem najednou mudruješ?"
"Promiň. Vlastně ani nevím."
"Takže pokračujeme. Odpaluji rakety!" řekl Vega a ze zbraňových pylonů pod křídly se oddělily čtyři stříbřité tenké doutníky. Raketové motory zajiskřily jako prskavky na vánočním stromku a naváděné střely Sidewinder se vydaly za neohrabanými cíly. Na obloze se protnuly kondenzační páry ze svištících střel. Vojáci na obou stranách zděšeně sledovali vojenskou leteckou přehlídku, jaká by se u Brna mohla odehrávat asi tak za dvě stě let. V době kočárů, houfnic a vojsk navlečených do křiklavých mundůrů nebyl nikdo připravený obdivovat ladný let a doslova ďábelskou souhru mezi pilotem a jeho strojem.
Hřmícího Harrieru se obávali všichni, to ale trvalo jen do okamžiku, kdy se střely zabodly za doprovodných explozí do železných těl pásových kolosů. Tanky se rozpadaly na kusy a pláty pancíře poletovaly vzduchem jako pírka; dopadaly

ovšem nepoměrně ničivěji. Tanky zabíjely i při svém zániku. Kovář mezitím oběma 25 mm palubními kanóny kosil znovu nastoupené a ve vzorných čtvercích útočící Kutuzovovy jednotky.
Panika a děs zachvátily vojsko na straně jedné, zatímco bezmezné nadšení ovládlo vojáky na straně druhé.
"Dobrý, Johne! To stačí. Máme už necelou půl minutu. Jdu na přistání," řekl Vega.
"Vinci! Kolik že nám ještě zbývá?"
"Už skoro nic. Přistávám!"
"Ne! Ptám se, kolik nám zbývá raket? Podívej se vlevo!"
Vega pootočil hlavu a zahlédl to také.
"Proboha."
Ze severu se po šedivém zimním nebi rozlévala oslnivá polární záře. Šířila se jako tlaková vlna po explozi hirošimského "Chlapečka".
"Přece nemůžou porušovat rovnováhu pořád! Tohle přece může zlikvidovat celý náš svět!" zašeptal Vincent. John ve sluchátkách slyšel každé slovo, každý nádech a odpřísáhl by, že snad i každý úder Vincentova srdce.
"Třeba jim právě o to jde," prohodil. Díval se na pohybující se časoprostorový fantom. Ten se stahoval a rozpínal jako gigantická medúza. A teď se začal obracet naruby...
"Máme ho. Vzdálenost dva tisíce metrů na desíti hodinách," automaticky zahlásil Vega, když zahlédl na displeji radaru nepřátelský stroj.
Ve stejné chvíli skoro totéž prohlásil letec z jiného světa.
"Nepřítel lokalizován!" potvrdil major Ivan Gončarov. Byl to vynikající pilot a milovník Čajkovského. Uměl létat se vším, od Mig "patnáctek" až po obávaný stíhací letoun Suchoj SU 35. V něm právě teď letěl vstříc pulzujícímu tunelu v oblacích.
Major měl na kontě dva sestřely stíhaček, které se ho snažily dostat během špionážních průletů nad Kurilskými ostrovy a Jižní Koreou. Právě se chystal na třetí rudou pěticípou hvězdičku, kterou si hned po přistání osobně nastříká na trup letounu - jako další zářez na pažbě pušky. Jediná věc, která ho na zlomek sekundy zdržela, byl nezvykle se chvějící odraz nepřátelského letounu.
Vypadalo to, jako by se čidla radaru nedovedla dohodnout s laserovým zaměřovačem, jestli se paprsky od něčeho odrážejí či neodrážejí. Jestli to existuje - nebo ne. Nicméně bez dalšího ověřování dat na radaru stiskl spoušť uvádějící do činnosti řízené střely vzduch-vzduch třídy Alamo,
Vincent Vega možná nebyl rychlejší. Oba piloti zřejmě vypálili smrtonosné doutníky ve stejný okamžik, jenže Vega nevystřelil na cíl mihotající se v zaměřovacím kruhu, ale v poslední chvíli přepnul na manuál a vystřelil zbylé střely před útočící ruský letoun.
"Ještě nemáte otevřenou bránu, kluci," hlesl Vega.
Zpod Harriera se odpoutal shluk raket. Teď už všechno záleželo na tom, jestli Vincentovy rakety explodují na dosud nestabilním fantómovém poli, nebo zda se podaří Gončarovovým střelám proniknout do devatenáctého století dříve. Všechno byla otázka šesti, osmi vteřin. Nic dalšího se nedalo dělat. Vlastně něco přece jen.
"Johne, musíme vypadnout!" vykřikl Vincent Vega. "Máme posledních patnáct vteřin!"
Kolem Harrieru se začaly shlukovat nafialovělé výboje. Zatím sice neškodně reagovaly s ozónovou vrstvou jako Eliášův oheň, ale jejich četnost se zvyšovala geometrickou řadou a vzápětí vytvořila kolem stíhačky souvislé kulové pole.
"Co když ty rakety minou?" zakřičel Kovář. Přes sršící výboje vůbec neviděl, co se odehrává venku, a tím méně tušil, co to Vega provedl.
"Věř mi trochu, sakra! A zmiz už, konečně!" zařval Vega.
"Věřím! Mizím!"
Za Vincentem se ozvalo zasyčení katapultážních trysek a John se ztratil, jak slíbil. Vega letmo pohlédl na displej, který znázorňoval dráhy vypuštěných raket.
Pak jen trhl červenou pákou. Sssswishhhh! A zmizel taky.

Obrovská pulsující bublina s temným středem přecházela do konečné fáze přestupu mezi paralelními světy.
Jednomístný bojový letoun SU-35 se řítil do změti purpurových blesků. Major Gončarov pozoroval dráhy střel a zrnící se obrazovku radaru a už mu bylo jasné, že má veliký problém.
Rakety vystřelené z Harriera explodovaly na sršící plazmatické hmotě průniků a narušily jejich dosud velice křehkou stavbu. Průniky se hroutily do sebe a vytvářely neviditelné a neprostupné stěny. Útočící stíhačka SU-35 narazila v plné rychlosti, nějakých 2500 km v hodině, na časovou bariéru. Efektní exploze osvítila oblohu nad bojištěm. Byl to velkolepý ohňostroj plný rotujících, hvězdicových a řasovitých světelných efektů, jakoby stvořený na počest historického vítězství v bitvě tří císařů. Psal se památný druhý prosinec léta Páně 1805. Z praskajících, duhově pableskujících bublin vypadávaly na bojiště úlomky tryskového letadla z dvacátého století. Nikdy však nedopadly. Nikam. I ony zmizely v mračnech časoprostorových blesků.

JFK se snášel na padáku a pozoroval terén pod sebou. "Johne, máme problém!" zakřičel o pár desítek metrů vedle se snášející Vincent Vega.
"To teda nevím jaký? Rusy jsme vyřídili, ne?" odpověděl Kovář a ohlédl se po Vegovi. "Tak co zase máš?"
"Vidíš naši stíhačku?" zašklebil se Vega a ukázal nahoru.
"Vidím," řekl Kovář a pochopil, v čem je problém. Harrier obklopilo sršící časoprostorové pole jako pavučina mouchu. Mohutný bitevní letoun se vytrácel z tohoto světa. Během prvního většího záblesku zmizelo levé křídlo jako uříznuté

autogenem, další nachový výboj vymazal ocasní plochy. Bylo to neuvěřitelné, Kovář bez dechu sledoval letoun a to, jak jej cosi doslova "gumuje" z reálného světa.
Jaké to asi jsou síly, které dokážou přesunovat takové množství materiálu mezi tak vzdálenými věky?
"Padák, vole!" přerušil jeho myšlenky neurvalý křik.
Zase ten bláznivý Vinci, zavrtěl Kovář hlavou. "Sleduj radši padák! A hlavně koukej na zem!"
Kovář pozvedl hlavu - a zíral. Místo barevného padáku se nad ním vznášela purpurově sršící polokoule. Ucítil, jak se mu v rukou za doprovodu elektrického mravenčení rozpouštějí ovládací lanka. Prostor kolem něj ovládlo fialové inferno. Padák se ztratil a Kovář pohlédl pod sebe.
"Bože, to je výška!" hlesl. "To vypadá na dost tvrdý přistání!" řekl a pohlédl na Vincenta. Ten již také padal volným pádem. Kovář zavrtěl hlavou, zavřel oči a napjal ruce a nohy. Co jiného měl dělat, než doufat, že šikovně dopadne.
A pak jen padal.
A padal...

"Ahoj, chlapi!" zaslechl Kovář někde daleko za lebeční kostí. Každé slovo mu v mozku vykolíkovalo novou oblast bolesti. "Vidím, že jste se dostali z nejhoršího, co? Tak vstávat a cvičit!"
Kovář zasténal. Zdáli zaslechl obdobný zvuk, možná to byl on sám. Nevěděl nic, byl zcela dezorientovaný. Znova zaúpěl, snad aby si lépe uvědomil sám sebe, svou zatraceně bolestivou existenci.
"Johne, ty kluku zlatá, ty's to taky přežil?" ozvalo se odněkud z jiné dálky.
"Andreo, květinko, připrav nám dvě skotský. Bez ledu!" "Já bych si zatím dal hlavně ten led," zachrčel Kovář, který se probíral jako medvěd ze zimního spánku. A konečně mu došlo, co se děje - a i když to bylo namáhavé, pousmál se. Bolely ho snad i červené krvinky, ale byl šťastný. To, že slyšel, mluvil a reagoval, to všechno vypadalo více než slibně.
"Nebuď měkkej, parťáku! Máme přece nárok na pořádnýho panáka!"
"Mládenci," přerušila je Andrea. "Obávám se, že v Bonapartově polním špitálu moc skotské ani jiné whisky nenajdeme. Ale koňaku, podotýkám kvalitního francouzského koňaku, tu mají sudy."
"Ne, dík. Já se fakt ještě nejdřív prospím," řekl John.
Vincent mávl rukou obvázanou v sádrové dlaze, tolik, kolik mu dovoloval závěs paže, a ztěžka se pootočil na kompletně zafačovaného přítele.
"Teď nespi, Johne! Musíme se co nejdřív dostat z tohohle lazaretu k našim. Chápeš? Odpočinek bude až potom. Vždyť se podívej sám."
Kovář pohlédl na improvizovaná plátěná lůžka a na špinavé obvazy. Žádná dezinfekce, žádné sterilizované nástroje, jen kbelíky horké vody a rozžhavené pánve na zastavení krvácení z ustřelených končetin. Konečně se probral úplně. Všude kolem něj úpěli ranění a umírali ještě více ranění. Prostorem plným bolesti a utrpení se vznášely mlhovité přízračné bytosti v zelených pláštích a s rukama od krve. Vojenští doktoři sotva pletli nohama.
Kovář jen hlesl: "Za jak dlouho budeme u našich?"
"Tak půldruhý hodiny jízdy kočárem! Směr Macocha!"
"Tak to už bychom měli vyrazit, ne?"
"A teď toho panáka, Andreo!"
"Už pro něj běžím!"

Andrea vystoupila z kočáru s císařským erbem. Oba ranění už byli uvnitř a několik lahví koňaku také. Přistoupila k císaři, který osobně dohlížel na převoz pacientů z lazaretu do uzpůsobeného kočáru.
"Sire, ani nevíte, jak jsem vám vděčná za všechno, co pro nás děláte," lehce se uklonila.
"Komteso de Villefort, já dekuji vám - a vašim ztřeštěným přátelům," pronesl císař s určitou úctou v hlase a lehce pokýval hlavou. "Poslyšte, komteso, to opravdu byly anglické stroje, co zvrátily bitvu v můj prospěch? Jak jste jim to říkala?"
"Harriery, Sire."
"Takže mám být za vítězství u Slavkova vděčný Angličanům? Mým odvěkým nepřátelům a historickým rivalům Francie?"
"Ne, Sire. Tohle berte jako výpomoc od celého lidstva. Potřebovali jsme, abyste tady vyhrál."
Napoleon Bonaparte jen zakroutil hlavou: "Nerozumím všemu, co říkáte, ale jsem rád, že mohu být v takové slavnostní chvíli, kdy celá má země oslavuje vítěznou bitvu u Slavkova, po vašem boku, komteso."
"I mně je ctí, Sire," opět se uklonila Andrea.
"A nyní následujte své přátele, ať je to kamkoli. Sbohem, komteso deVillefort!"
"Sbohem, Sire."

Napoleon Bonaparte kráčel bojištěm plným kráterů po dělových koulích. Země byla nasáklá krví jako rašeliniště vodou. Císař měl pocit, že v jeho šlépějích zůstává krev o něco déle. Rozhlížel se po dýmem zahalené krajině. Mrtví koně, rozbité vozy, převrácená děla a tolik, tolik mrtvých. Císař ani nikdo jiný do té doby nespatřil tolik mrtvých na tak malém prostoru. Byla to skutečná lidská jatka.
Bitva u Slavkova vejde sice do dějin jako vítězství Napoleonovy dokonalé strategie, nevídaného risku a odvážného vylákání početnějších jednotek nepřítele do přesně načasovaného a očekávaného útoku, ale nikdo se nikdy nedozví, co se během několika minut odehrálo na temně šedém slavkovském nebi. Napoleon se ještě naposled ohlédl za rachotícím kočárem, který věnoval záhadným cizincům.
"Poslyšte, Soulte," oslovil maršála, "komtesa se zmiňovala o jakémsi Waterloo. Neříká vám to nic?"

"Ne, Sire, nevzpomínám si... nebo víte že ano? Je to taková bezvýznamná vesnička v Belgii. Nedávno jsem tudy vedl myslivecké pluky do Pruska. A tam jsme přenocovali, ano, bylo to tam někde poblíž. Proč se ptáte, Sire?"
"Ale nic. A Soulte, nic zvláštního jste tam nepozoroval?"
"Ne, Sire. Fádní krajina, dobromyslní lidé. Nic, co by vás mělo znepokojovat."
"To je dobře. Ani vlastně nevím, co mi tím chtěla komtesa naznačit. Byla opravdu záhadná. A také velice krásná."
Napoleon zamyšleně kráčel vstříc skandujícím vojákům a nepřítomně jim kynul.
"Waterloo, Waterloo, na to si musím dát pozor."

Lord Xaverius Hawk, v jiných paralelních světech známý také pod jménem X-Hawk, se zastavil na stupátku kočáru zdobeného černým sametem a zlatem. Komoří ruského imperátora Alexandra mu držel otevřená dvířka v takřka pravoúhlém předklonu.
Vysoký muž v černém se naposledy rozhlédl po nádvoří zámku. Ačkoli na prostranství bylo shromážděno přes tří sta příslušníků obou císařských rodů, důstojnické smetánky i obyčejných sloužících, vládlo takové ticho, že by snad bylo slyšet i odraz slunečního paprsku od pozlacených ručiček zámeckých hodin. Jenže ani slunce se nedokázalo prodrat přes těžkou šedavou clonu zimních mraků.
Rakouský císař i ruský vládce stáli vedle sebe a taktéž mlčeli. Neznalý situace by soudil, že to je nástup nezbedníků, kteří ve škole rozbili okna. Alexandr a František klopili zraky a nevěděli, kam s očima. Jejich tajné služby totiž veškeré zprávy od lorda Hawka nekompromisně eliminovaly jako falešná hlášení a stejně tak likvidovaly i jejich nositele. A pak bylo pozdě.
Černý lord se sehnul a posadil se do měkké, plyšem vypolstrované sedačky. Naklonil se do okénka a jen pokynul černou hůlkou se stříbrnou hlavicí ve tvaru jestřábí hlavy.
"Mohli jsme dnes změnit jeden svět," řekl do naprostého ticha. "Nu, nepovedlo se."
A pak záhadný cizinec pronesl něco, co dávno znal nazpaměť. Nebylo to úplně jeho krédo, ale bylo tak výstižné, že ho v téhle chvíli musel pronést: "Svůj svět si musíte, přátelé, zasloužit!"
Pokynul kočímu a ten práskl do koní.
Kočár zmizel v zámecké bráně. Jen se fialově zablýsklo.
A pak už nebyl.

KOVÁŘI ROVNOVÁHY

Panský hajný Kuba Vašíček seděl v zájezdním hostinci a právě se důrazně, se džbánkem v ruce, dožadoval ticha.
"Takže vy mi toho draka nevěříte?" křičel opravdu již rozčilený. "Sami jste přece uznali, že jste jakési hřmění zaslechli! Či to snad chcete zapřít?
Co třeba ty, Vato?"
Osazenstvo hostince se již nacházelo v bujaré náladě, což poněkud ubíralo na důstojnosti Vašíčkova sdělení o čertových kouzlech a čárech, jichž byl očitým svědkem.
"Ty podívej, Kubo," plácl ho po ramenou porybný Vata. "Objednej rundu a já ti klidně uvěřím, že z tej naší Macochy vylít sám rohatej s celým pekelným doprovodem!"
"Rundu! Rundu!" zaburácelo to hostincem.
Kuba Vašíček se uraženě zvedl, sebral z věšáku klobouk se sojčím pírkem a pečlivě si ho usadil na hlavu. Významně trhl hlavou:
"Nejste toho hodni, pakáži jedna vesnická!"
Smích a řev ho vyprovázel ještě drahnou dobu. Nechal za sebou hostinec u Jarušky a schlíple se šoural domů. Dnes měl špatný den. Sám si občas namlouval, že se stal obětí lesního mámení, jakéhosi ducha propasti. Byl v tomhle kraji sotva pár roků a líbilo se mu tady. Hodnou ženu si našel, hájenku s pantátou přestavěli - a nyní si pokazí pracně vybudovanou reputaci panského hajného něčím tak směšným, jako je drak. A zrovna tady, u Brna! Zakroutil hlavou a v duchu si vynadal. Po hodině cesty setmělým lesem zaslechl cval koní.
"Pro krindapána! Koho to sem v tuhle hodinu čerti nesou?"
Zrychlil krok, aby se podíval, copak se to v jeho lese zase děje. Nyní byl ale pevně rozhodnutý, že pověrám či kejklířství neuvěří ani za mák. Vypitý višňový likér od Jarušky jej v tomto přesvědčení důrazně podporoval.

"Johne, ještě chvilku!" šeptala Andrea a rukou si odstranila z čela zpocené vlasy. "Vydrž!" Kočár stál a Andrea obkročmo klečela nad sténajícím Johnem. Skláněla se k jeho hrudníku a soustředila se na dokončení své práce.
"Nemám vám k tomu svítit?" ozval se z protější sedačky Vega.
"Konečně tě napadlo něco užitečnýho," řekla Andrea, nadzvedla se z Johna a podala Vincentovi lampu. "A sviť pořádně, ať mu ten kus dřeva konečně vytáhnu z těla."
"Sakra, Johne, říkal jsem ti, ať koukáš, kam padáš," zakroutil Vega hlavou, ale věděl, že přítel ho moc nevnímá. Za poslední hodinu se jeho stav podstatně zhoršil a Andrea dělala, co mohla. Operace probíhala ve zdánlivém klidu pouze díky koňaku, kterého do Johna nalili snad celý sud. Kovář byl otupělý a otevírání rány žhavým nožem bral jako nepříjemné bodnutí komárem, tedy hodně velikým komárem.
"A je to!" vydechla Andrea. Vítězně pozvedla nad hlavu krvavou třísku; spíš kus fošny. Vega by rád zatleskal, ale držel lampu. Z rány se vyvalilo krve jako na vesnické zabijačce, jen ty necky chyběly.

"Obvazy! A vodu! Jedeme!"
Kočár se opět rozjel zimním lesem.
"Vinci, jak to vypadá s časem?"
"Ta zastávka nám kupodivu docela pomohla. Teď bychom se měli trefit přesně do volného okna."
"Výborně, tak pozoruj T-pole! A nezapomeň, musíme ještě vysadit vozku!" "Jak si přejete, šéfová," řekl Vincent Vega bez dalších připomínek. K tomuhle byla Andrea de Villefort jako stvořená. I v těch nejožehavějších situacích zvládala potřebnou rutinu Agentury. Pamatovala na všechno a kolikrát to vypadalo, jako by byla na několika místech najednou. Snad se účastnila i početí Krista a možná také věděla, kdo zabil Kennedyho.

Kuba Vašíček dřepěl na bobku za vysokým pařezem modřínu. Naslouchal blížícímu se hřmotu pádícího čtyřspřeží a rachotu ocelí pobitých loukoťových kol. Na obloze pokryté těžkými sněhovými mraky náhle vykoukl měsíc. Sinavé světlo luny stačilo Vašíčkovi k tomu, aby jasně spatřil cestu a její okolí. Temné kmeny pyšných lesních velikánů se vzpínaly vzhůru stejně jako skalní stěny v protějším úvozu. Nadlesní zahlédl blížící se kočár.
" To je přece kočár francouzského císaře," poklesla mu čelist. Vzápětí mu poklesl i mozek. Panský hajný se trhavě rozesmál a začal křepčit v půlnočním lese. Vysoko v korunách stromů zahoukala sova. Vašíček klesl na zem, sklonil hlavu k zemi a padl na ni čelem. Když se zvedl, na hlavě měl studenou břečku ze sněhu, bahna a mechu. "Ale jistě! Jistěže vám zaplatím rundu," smál se jako obecní blázen Milouš. "Všem zaplatím všechno! Proč ne? Nos na stůl, šenkýřko!" poroučel neviditelné ženě v temném lese. "Císařský kočár zmizel ve skále! Tak co tomu říkáte? Prostě se zablýsklo - a byl fuč!" I přes tyto neblahé životní zkoušky počal nadlesní Vašíček čtyři zdravé synky a dvě dcerky a jeho rod mohl tak pokračovati zdárně i nadále. Historky o ohnivých dracích a mizejících kočárech zůstaly v rodové paměti Vašíčků po celá další staletí.
"Dědo, povídej mi, jak tvůj děda zabil tu trojhlavou saň," přemlouval prošedivělého kmeta malý Lojzík, který si zvláště oblíbil dědečkův myslivecký klobouk, i když mu nasazený padal až na nos. "Já budu taky myslivec, dědo! A jestli se u nás v lese objeví drak, pošlu na něj babičku!"
"Máš recht, Lojzíku, To je škoda, že můj děda neměl naši babičku. Ta by té potvoře prohnala faldy, viď?" pohladil stařešina rodu vnuka po vlasech. Oba se rozesmáli. "No, no," ozvalo se z kuchyně a bylo v tom slyšet smích. "Já vás moc dobře slyším, prevíti."

"Vítejte zpátky, Johne," usmála se Ljuba Bytewska. "Slyšela jsem, že jste se u Slavkova činil, jen co je pravda."
Kovář se pozvedl na nemocničním lůžku, ale vzápětí si opět lehl. Dal si předsevzetí, že se nebude zbytečně rozčilovat. Dokonce i doktor mu to doporučil, poté co Kovář navzdory svým zraněním málem zdemoloval operační sál. Díval se upřeně do příjemně žlutavých polokoulí na stropě a sveřepě mlčel.
"Ale no tak, Johne," přistoupila k němu sekční šéfka. "Přece mi tu nebudete trucovat?"
"Vy asi nechápete, co se stalo, že?" zeptal se.
A čekal.
"Ale jistě, že to chápu," posadila se Ljuba Bytewska na židli vedle lůžka. Na stolku měl John včerejší noviny a dnešní snídani. Netknutou.

Sekční šéfka se zavrtěla na otočné židli. Uvědomovala si, co musel prožívat tenhle muž, jenž většinu života zasvětil záchraně lidských životů. Dobře věděla, že dokáže pro splnění mise udělat cokoliv, ostatně jeho podřízení ze speciálních jednotek i ze záchranářských týmů o něm vždy mluvili s uznáním a respektem - a naopak jeho nejvyšší nadřízení se o schopnostech JFK vyjadřovali s jistým nepochopením.
John Francis Kovář nepatřil mezi rutinní vykonavatele příkazů, to Ljuba Bytewska věděla nejlépe. A stejně tak si byla vědoma toho, že tenhle muž ocejchovaný puncem dobrodruha či sebevraha zapadne do jejího týmu jako poslední vybroušený kousek křišťálu do mnohobarevné mozaiky. Jen to bude chtít čas.
"Johne, naše práce občas vyžaduje i velice nestandardní řešení. A vy jste na jedno z nich přišel. Za to vám patří chvála a dík," usmála se neznatelně.
Dobře však věděla, že úsměvem šéfky ho neopije.
"To vím. A to mě právě štve!"
"Jenže díky tomu, že jsme právě takhle zasáhli ve "slavkovské" dimenzi, jsme vrátili běh světa, myslím tím - našeho světa - do jeho obvyklých kolejí."
John F. Kovář mírně zavrtěl hlavou: "Otázka je, jestli jsou to ty správné koleje."
"To nám nepřísluší hodnotit, milý Johne. My jen udržujeme Rovnováhu. Za každou cenu."
Kovář na ni opět pohlédl. "A stojí to za to?" zeptal se tiše.
"Víte, Johne, nad vstupem do Agentury máme heslo. Jistě jste si ho všiml?"
"Jistě," poznamenal. "Svůj svět si musíme zasloužit."
"Tak právě za tohle to stojí - nebo ne?"
Kovář přikývl. Opět se položil na lůžko a pozoroval bílý strop. Přes zpola zatažené žaluzie na něm začaly tančit paprsky vycházejícího slunce. Vzpomněl si na jasnou záři protrhávající slavkovské mlžné ráno - a zase zavřel oči. A usmál se. Nebyl to zas tak špatný svět, za který bojoval.

THE END

www.agent-jfk.cz